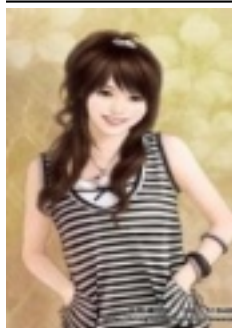

Mật thê

Contents

Mật thê	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	7
3. Chương 03	13
4. Chương 04	19
5. Chương 05	25
6. Chương 06	31
7. Chương 07	36
8. Chương 08 Phần 1	42
9. Chương 08 Phần 2	48
10. Chương 10 [hết]	53

Mật thê

Giới thiệu

Đối với đàn ông mà nói, vợ cưới về là muốn ôm có thể ôm, mỗi ngày sớm chiều có thể nhìn thấy, luôn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mat-the>

1. Chương 01

Chương 1

Tập đoàn Nguyên Tổ có tổng công ty đặt tại trung tâm thành phố Đài Bắc, mà văn phòng CEO [1] chiếm hơn một nửa tầng 25, phần còn lại dành cho các phòng nhỏ.

[1] CEO: Chief Executive Officer - tổng giám đốc

Ba giờ chiều, một người đàn ông cao lớn đi đầu mở cửa ra khỏi phòng họp, trực tiếp đi đến cửa văn phòng CEO đối diện. Mà phía sau người đàn ông này có vô số ánh mắt theo dõi.

Có thể nói Dịch Ấp Chấn là người đàn ông tối cao của tập đoàn Nguyên Tố này. Ba năm trước, khi anh đến với thân phận quản lý thì lúc này Nguyên Tố vẫn là một tập đoàn mắc nợ hỗn loạn. Sau khi anh thay đổi hẳn hoi một phen, Nguyên Tố đã thành xí nghiệp nổi danh trong giới, không chỉ có giá cổ phiếu tăng ổn định mà ngay cả tiền lãi hằng năm đều gia tăng một cách khả quan.

Thân là một nhà kinh doanh xuất sắc, gần ba mươi tuổi tác phong vững vàng mà nội liễm [2], làm việc cùng anh ai cũng bị năng lực làm việc của anh thuyết phục. Trừ này đó ra, bề ngoài Dịch Ấp Chấn rất tốt lại làm cho các cô gái ở công ty coi anh là mục tiêu theo đuổi tốt nhất.

[2] nội liễm: hướng nội

Chỉ là lúc này, nhìn anh cất từng bước lớn đi về phía phòng làm việc của mình, bộ dáng kia, khí thế kia, phong độ trầm ổn của một đại tướng kia, khiến ột đồng ánh mắt phía sau luyến tiếc rời đi, ngay cả nước miếng muốn nhỏ xuống đến đây cũng phải luyến tiếc lau đi.

Thẩm Phái Quân chính là người mê luyến nhất trong đám kia, cô bình thường đều tự biết điều chỉnh mình, chưa bao giờ thất lễ ở trước mặt Dịch Ấp Chấn.

“CEO, khi nào anh muốn biên bản hội nghị?” Thẩm Phái Quân là một thư ký tài giỏi, đuổi theo đang muốn đi vào văn phòng Dịch Ấp Chấn.

“Cái này không vội, cô chờ một chút mang vào sau, tôi muốn điều chỉnh một chút lịch trình trưa nay.” Dịch Ấp Chấn đầu cũng chưa nâng, trực tiếp hạ lệnh.

“Đúng vậy, vậy năm phút sau tôi vào.” Thẩm Phái Quân không kiêu ngạo không siểm nịnh trả lời, thái độ thông dong thích hợp.

Ở phía sau hai người, những người mới từ phòng họp đi ra cũng không vội vã giải tán mà muốn thưởng thức tứ thế hiên ngang của CEO một chút, cho dù chỉ là nhìn bóng lưng cũng tốt.

“Các người xem, CEO hôm nay mặc áo sơ mi màu lam xanh thật xứng với caravat màu xám ở trên, thật sự rất lợi hại, rất khí thế nha!” Triệu Mĩ Hoa ở phòng PR [3] nhìn không được lộ ra ánh mắt mê muội.

[3]PR: public relations - bộ phận quan hệ công chúng

“Lau nước miếng rồi nhìn xem, vẫn là Thẩm thư ký cùng hần có vẻ xứng đôi, cô như con bướm hoa hoét đứng bên cạnh CEO rất chói mắt. Từ xưa đến nay ông chủ cùng thư ký yêu nhau là chuyện bình thường, cô hiện tại đổi nghề còn có vài phần cơ hội.” Phó quản lý hành chính tổng hợp bộ Lí Khởi Anh nhìn không được chăm chọc.

“Ai quy định chỉ có thư ký có thể xứng ông chủ?” Triệu Mĩ Hoa không phục nói. “Nhưng là tôi trước kia nghe nói qua một tin đồn, nói là Dịch CEO đã kết hôn, có thể là thật hay không?”

“Làm ơn, cái loại lời đồn này cô cũng tin? Cô có uống qua rượu mừng của hần sao?” Lí Khởi Anh hỏi, Triệu Mĩ Hoa lắc đầu. “Vậy cô có gặp qua vợ hần đến công ty chưa? Du lịch công ty hằng năm hần có mang theo gia đình sao?” Liên tiếp sau mấy cái vấn đề là lắc đầu. “Vậy thì đúng rồi, tất cả chỉ là lời đồn.”

Triệu Mĩ Hoa nghiêng đầu nghĩ, tuy rằng cảm thấy không có khả năng là tin đồn vô căn cứ, nhưng là không thể phản bác. “Hần đã không kết hôn thì mọi người đều có cơ hội, vì sao tôi không được?”

Lí Khởi Anh nhìn chằm chằm cô cao thấp đánh giá một phen. “Cô cẩn thận như Thẩm thư kí sao? Cô có khí chất như Thẩm thư kí sao? Cô mỗi ngày đều ở bên người CEO sao? Tôi khuyên cô đừng nên lãng phí thời gian.”

“Nào có như vậy? Nếu Thẩm thư ký đã tốt như vậy, vì sao CEO đến bây giờ cũng không cùng cô ta phát sinh quan hệ ái muội?” Triệu Mĩ Hoa tuy nhìn như một con bướm, nhưng đầu óc cũng không phải là rất ngốc.

Lí Khởi Anh sững sốt một chút. “Này... Có thể do CEO hay chú ý đến các việc nhỏ nhặt, trầm ổn, chắc là cần thời gian nhiều một chút để lo lắng...”

“Lo lắng hai năm? Thẩm thư ký được điều lên làm bên cạnh CEO không phải hai năm sao?” Triệu Mĩ Hoa ngắc Thẩm thư ký liếc mắt một cái, hừ một tiếng, lắc lắc móng tránh ra.

Lí Khởi Anh sững sốt một chút, cũng chạy nhanh vào thang máy rời đi.

Thẩm thư ký tốt như vậy, vì sao CEO đến giờ cũng không cùng cô phát sinh quan hệ ái muội?

Toàn thế giới, người muốn biết đáp án này nhất, hẳn là Thẩm Phái Quân.

“Địch tiên sinh, xin hỏi một chút hành trình trưa nay có chỗ nào cần điều chỉnh?” Thẩm Phái Quân cầm tập đi vào văn phòng CEO, nhìn chằm chằm người đàn ông thậm chí không thèm ngẩng đầu lên nhìn nàng.

Theo góc độ này xem Địch Ấp Chấn, chỉ nhìn được tóc anh rất dày, còn có cái mũi anh tuấn, nhưng cô vẫn nhìn không được nhìn rất lâu.

“Tôi buổi chiều còn có cuộc hẹn nào?” Địch Ấp Chấn một bên gõ máy tính bàn phím, một bên còn nhìn xuống đồng hồ ở tay xem thời gian.

“Bốn giờ rưỡi chiều, cùng Kha tiên sinh ở HongKong có cuộc gặp qua mạng, sau đó không còn gì cả.” Thẩm Phái Quân một bên báo cáo, một bên đoán CEO có thể hay không xóa bỏ này hành trình.

Kha tiên sinh ở HongKong có một kế hoạch hợp tác, gần đây CEO thường cùng hắn thảo luận hội nghị, đều không phải là hội nghị chính thức nên muốn hủy bỏ cũng không phải là không thể.

“Giúp tôi gọi cuộc điện thoại hủy bỏ nó, đổi lại 10 giờ sáng mai.” Địch Ấp Chấn không chút do dự nói.

Hủy bỏ?

Thẩm Phái Quân nhìn không được kinh ngạc nhìn ông chủ của mình. Địch tiên sinh rốt cuộc muốn đi đâu? Vẫn là có cái gì mới, quan trọng hơn cả cuộc hẹn này.

“Địch tiên sinh, ngày mai buổi sáng 10 giờ rưỡi còn có hội nghị chủ quản, thời gian như vậy chỉ sợ bị xung đột. Mà nếu đem thời gian đẩy sớm, chỉ sợ Địch tiên sinh sẽ vất vả, đến văn phòng sớm một chút.”

“Đến văn phòng sớm một chút... hội nghị sửa đến 9 giờ rưỡi.”

“Như vậy Địch tiên sinh hôm nay muốn đổi hành trình như thế nào? Cần tôi hỗ trợ sao?” Kỳ thực Thẩm Phái Quân có vẻ muốn biết, hẳn vì sao phải cải biến hành trình, cô liền biết việc này quan trọng không kém gì hội nghị hay dự án cần bàn bạc.

“Không cần, tôi có chút việc riêng cần xử lý. Cô hôm nay có thể đứng giờ tan tầm, tôi hôm nay cũng sẽ không đến văn phòng.” Hắn vừa nói xong lập tức đứng dậy, đem mấy tính xách tay trên bàn thu cất vào, dường như thực sự không thấy cô tồn tại mà tự mình xử lý mọi việc.

Thẩm Phái Quân đầu tiên là sững sờ, sau đó mới cúi chào rời ra ngoài.

Có lẽ nên cảm ơn CEO đã không thấy được sự thất lễ nho nhỏ của mình, nhưng nghĩ đến trong mắt Địch tiên chỉ xem quan hệ với cô chỉ đơn thuần là quan hệ công việc, cô liền có cảm giác thương tâm mất mát.

Mà Địch Ấp Chấn căn bản không thấy được ánh mắt thất lạc của cô, nhanh chóng thu thập mọi thứ, cầm chìa khóa xe bước đi.

Không đến 10 phút, một chiếc xe màu thâm lam liền rời khỏi Nguyên Tổ hướng sân bay Đào Viên đi đến. Mà trên đường, anh còn dừng lại mua chén nho dứa trà xanh, mới tiếp tục ra đi.

Không đến một giờ, anh thuận lợi đến đại sảnh nhập cảnh của sân bay.

Ánh mắt nhìn chằm chằm cửa ra, trong đầu đã có những rung động bất đồng. Đó là một cảm giác chờ mong. Cho dù đã tới đón vô số lần, nhưng khát vọng được nhìn thấy cô chưa từng suy giảm.

Lần này thậm chí càng mãnh liệt.

Anh nghĩ đến biện pháp đem cô giữ bên người nhiều một chút, bằng không sao chịu nổi những ngày cách xa quá đáng thế này? Tuy rằng anh chưa bao giờ từng đem sự nhung nhở dầy vò này nói ra miệng, nhưng là trong tâm tư anh không thể nào phủ nhận.

Cảm giác như là đợi trăm ngàn năm, thân ảnh quen thuộc kia mới đi ra.

Cô vẫn như cũ đầu búi tóc dài, trang phục trắng tấp. Trên người áo sơ mi cùng quần bò đều là quần áo cũ, nhưng mặc trên người cô lại có cảm giác đặc thù, chính là hương vị đặc sắc của riêng cô.

Cô một bên nói chuyện với người bên cạnh, một bên bắt tay làm tăng mạnh ngữ khí. Ngay cả bộ dạng nói chuyện tùy tiện nửa điểm cũng không thay đổi. Dịch Ấp Chấn không tự giác cười một chút, hoàn toàn làm mềm đi những đường trên khuôn mặt cứng nhắc của anh.

“Cậu làm gì mà thập thò a? Tôi đã nói muốn đi ra thì cứ tự nhiên mà đi, cậu xem đi, là khuôn mặt chột dạ a.” Phương Đề Lê nhìn không được đối đoàn viên bên cạnh lải nhải, tuy rằng bản thân là người dẫn đầu, mang đoàn viên về sân bay là hoàn thành nhiệm vụ, nhưng cô nếu giúp được thì sẽ giúp hết mình.

“A tôi sợ có người phát hiện mang theo nhiều bình rượu ngon a...” Đoàn viên kia giải thích, vừa nhấc đầu liền phát hiện có người nhìn thẳng chằm chằm Phương Đề Lê, khóe miệng còn hàm chứa cười. “Đại Phương, người đàn ông kia biết cậu phải không? Tới đón cơ, bạn trai nha?” Nói xong còn ái muội đẩy đẩy bên người Phương Đề Lê.

“Tôi lại không gọi người tới đón cơ...” Phương Đề Lê mới nói xong, trong óc lập tức liền hiện lên một thân ảnh cao lớn. Được rồi, quả thật có người thực yêu tới đón cơ. “Dịch Ấp Chấn, không phải đã nói với anh em sẽ tự về thẳng nhà sao?”

Nhìn đến Phương Đề Lê miệng mặc dù oán giận, đáy mắt lại mỉm cười, đoàn viên lại đẩy đẩy cô. “Giới thiệu một chút bạn trai cậu đi, nhanh chút.”

Ánh mắt Phương Đề Lê tiếp xúc đôi mắt mỉm cười kia của Dịch Ấp Chấn, mặt còn hơi hơi đỏ. “Không phải bạn trai! Thực sự không phải...”

Chỉ thấy Dịch Ấp Chấn hạ mày rậm, đi tới tiếp nhận xe đẩy của cô, sau đó một tay ôm cô vào bên người. Động tác này mang ý vị chiếm hữu cực kỳ, khiến cho sự phủ nhận của cô trở nên vô nghĩa.

Lúc này nàng lần này mang đoàn viên có mấy cái gặp được, còn ủng hộ đẩy vô giúp vui. Mọi người thật đúng là ồn ào lên, cứng rắn muốn nàng giới thiệu này lặng yên ít lời nam nhân.

“Ai nha, anh thật đáng ghét.” Phương Đề Lê hãy còn mỉm cười với Dịch Ấp Chấn. “Anh thực sự không phải bạn trai, anh ta là...”

“Là cái gì? Người theo đuổi? Hay là tình nhân?” Mọi người ồn ào.

Phương Đề Lê trợn mắt mãnh liệt. “Phải, anh ta là mãnh nam của tôi, ghen tị sao?”

Không nghĩ tới mọi người cư nhiên cười ha ha lên.

“Mãnh nam, mãnh nam, mãnh nam...” Mọi người cư nhiên vỗ tay, bắt đầu hét to đứng lên.

Phương Đề Lê chạy nhanh lại vùng tay. “Câm miệng, chờ một chút bị cảnh sát đuổi ra. Anh ta là lão công của tôi!”

Lão công?!

Đáp án này khiến mọi người đều ngây dại.

Phương Đề Lê thừa cơ chạy nhanh đến kéo Dịch Ấp Chấn ra bên ngoài. Trời ạ, thật sự rất mất mặt, cô thường xuyên ra vào sân bay quốc tế, vạn nhất bị nhận ra, kia thật là...

Đến bãi đỗ xe, cô đem hành lý quảng ảnh nam..... Không, là lão công xử lý, sau đó đổ mặt trốn vào xe Dịch Ấp Chấn.

Địch Ấp Chấn ung dung sắp xếp hành lý, sau đó ngồi vào chỗ tay lái, không vội khởi động xe mà xoay người về phía cô, ánh mắt sáng quắc.

“Anh thế nào còn không lái xe?” Phương Đề Lê mới vừa nhắc đầu, mặt lập tức đỏ. “Anh thật đáng ghét. Không phải nói bẽ bộn nhiều việc sao? Không phải nói với anh em sẽ đón xe bus về nhà sao? Làm chi lại đi một chuyến?” Miệng oán giận, nhưng đáy lòng cô lại cảm thấy cao hứng. Kỳ thực khoảnh khắc vừa mới nhìn thấy anh, cô thật muốn thẳng tiến vào trong lòng anh, hảo hảo ôm anh một cái.

Cô cực kì nhớ anh. Nhưng là cô vĩnh viễn sẽ không thừa nhận.

Chính là lúc này đây, khi anh đang ở trước mặt, lại dùng ánh mắt nóng cháy như vậy nhìn cô, dùng sự nhớ nhung tha thiết như vậy nhìn cô, cô ngay cả cử động cũng quên đi, miệng không thể nói chuyện.

Bàn tay to của Địch Ấp Chấn xuyên qua tóc cô, chế trụ cái ót của cô, đem cô kéo lại gần. Môi của anh ở trên môi của cô vừa mở ra, liền hôn thật sâu.

“Địch...” Cô chỉ có thể phun ra một chữ như vậy.

Tình tế bào của cô đều nhớ lại những cái ôm vui vẻ của anh, nhớ lại khoái cảm của những nụ hôn. Cô dù bình thường có ý chí kiên định, chỉ cần anh vừa hôn cô, rất nhiều chuyện cô sẽ quên sạch sẽ. Cô thấy ghét bản thân mình một chút, nhưng đến bây giờ vẫn chưa tìm được phương pháp giải quyết vấn đề này.

Lúc hơi thở quen thuộc của anh quay xung quanh cô, làm cô trong mỗi lúc hô hấp đều có thể cảm nhận được sự tồn tại của anh, trong lòng cô nhin không được thở dài. Loại cảm giác chết tiệt này thật làm cho người ta nhung nhớ!

Phương Đề Lê chỉ cảm thấy xung quanh dễ chịu, thân thể ấm vu vu, sau đó cả người không có gì khí lực, thẳng đến anh buông cô ra, cô vẫn là gương mặt xuất thần hư không.

Buông cô ra, để cô dựa trở về ghế ngồi, Địch Ấp Chấn khéo miệng nhin không được lại cười. Mắt của anh chỉ lướt qua khuôn mặt cô, nhìn đến trên mặt cô có chút mệt mỏi liền trở về chuẩn bị lái xe.

“Em muốn uốn cái gì đó không?” anh nói xong đem xe khởi động vững vàng lái đi.

Phương Đề Lê thế này mới tỉnh lại, nhìn chằm chằm chén đồ uống trên xe. “Nho dừ trà xanh? Anh làm sao biết em muốn uống loại này?”

“Anh biết trước.” Anh đắc ý mà thần bí nói.

Phương Đề Lê nâng đồ uống, vui vẻ uống vài ngụm. “Uống thật ngon nha, thực lạnh lẽo, thật là thoải mái. Châu u chính là không có loại này, thực hoài niệm.”

Rời đi Đài Loan hơn mười ngày, cô thật đúng là rất nhớ đồ ăn Đài Loan. Có thừa khi ở Đài Loan không đặc biệt yêu thích lắm, nhưng khi ở nước ngoài lại muốn ăn đến phát điên. Vào thời điểm này, cô sẽ nhắn tin đến nháo anh, bất quá thói quen này cô đã cố gắng sửa đổi, không biết anh vì sao lại đoán được.

“Một thì ngủ chút đi, em ở trên máy bay vẫn không ngủ được?” Anh nhẹ giọng hỏi.

Phương Đề Lê đi máy bay đường dài thì không thể ngủ, chuyện này anh có biết. Cô lại thường đi Châu u, một chuyến bay hơn mười giờ, chỉ cần nghĩ tới việc này, cho dù thế nào anh cũng tới đón cô.

Có đôi khi nữ nhân này chính là quá cây mạnh, cho dù mệt chết, cô cũng sẽ không cầu cứu.

“Đúng vậy, có mấy đứa trẻ ầm ĩ không ngủ được...” Cô vừa nói xong mà bắt đầu ngáp, trầm tĩnh lại, mí mắt đều bắt đầu rơi xuống.

“Không có đứa trẻ em cũng không ngủ được trừ khi là nằm xuống.” Anh nhàn nhạt bổ sung, cũng không dự tính cùng cô nói chuyện, bởi vì cô đang ngủ.

Nhìn cô khi ngủ hoàn toàn thả lỏng gương mặt, anh chuyên tâm lái xe, nhưng ôn nhu ở khéo miệng thật lâu không tiêu tan.

Mười một giờ bốn mươi sáng, Nguyên Tố đang mở cuộc hội nghị các quản lý. Dịch Ấp Chấn ngồi ở vị trí chủ tịch mang trên mặt đôi kính đầy khí chất, ánh mắt nhìn chăm chăm dòng số trên màn hình, một bên còn không quên gõ máy tính làm vị quản lý đang báo cáo trở nên thật khẩn trương.

Hội nghị chủ quản cũng là hội nghị báo cáo thành tích, nếu trong tháng không đạt được mục tiêu, Dịch Ấp Chấn sẽ không đề cao thanh âm mắng chửi người, chỉ trầm thấp hỏi một câu “Vì sao”, còn có “Khi nào thì có thể đuổi kịp tiến độ”. Nhưng áp lực vô hình này luôn làm cho các chủ quản đổ mồ hôi lạnh.

Về phần nữ các nhân viên cũng nhân cơ hội này gây với ấn tượng với Dịch Ấp Chấn. Nha, CEO đeo mắt kính trong thật nhã nhặn, rất có khí chất a.

“... Cho nên tháng này đạt được tiến độ 100%.” Trên đài chủ quản rất cẩn thận báo cáo.

Điện thoại Dịch Ấp Chấn trên bàn sáng ngời, biểu cảm chuyên chú của anh thay đổi, cầm lấy điện thoại nhìn tin nhắn, cư nhiên lại nhắn tin trả lời, điều này làm cho các nữ chủ quản luôn quan sát anh rất tò mò. CEO khi họp rất ít khi dùng di động, hôm nay lại để điện thoại trên bàn, rõ ràng là đang chờ điện thoại?

Rốt cuộc là ai vậy?

Nhóm nữ chủ quản trao đổi ánh mắt với nhau, thậm chí nhờ một người ngồi gần anh lén lút xem một chút, người được nhờ tò mò nhưng không dám lén nhìn tin nhắn của anh.

“Còn có ai chưa báo cáo?” Dịch Ấp Chấn cao giọng hỏi.

“Là tôi, phòng PR còn chưa có báo cáo.” Triệu Mĩ Hoa thanh âm rất ôn nhu, từ ngữ rõ ràng, ngay cả trang điểm hôm nay cũng ít hơn ngày thường rất nhiều.

“Cho cô 5 phút.” Dịch Ấp Chấn đơn giản tung ra yêu cầu.

“5 phút? Nhưng là tôi, tôi...” Báo cáo này chuẩn bị rất dài a! Triệu Mĩ Hoa trang điểm xinh đẹp lông mày lúc này bắt đầu có chút nhăn lại. Nhưng thủ trưởng không có ý định thu lại mệnh lệnh ban đầu nên đành phải kiên trì lên đài, báo cáo một cách đơn giản, cố gắng hoàn thành trong 5 phút.

Cũng may báo cáo là do chính mình làm không phải nhờ cấp dưới, Triệu Mĩ Hoa rốt cục hoàn thành báo cáo ở phút thứ sáu.

Dịch Ấp Chấn dẫn đầu đi ra phòng họp, trực tiếp ấn thang máy dự tính trở lại lầu 25.

Thẩm Phái Quân ôm máy tính đuổi theo, thiếu chút không vào kịp thang máy. Gần đây cô cảm thấy CEO hành vi có chút bất thường, đôi khi cô không kịp phản ứng. Như là hiện tại, CEO đi nhanh như vậy, thiếu chút nữa là không đuổi kịp.

“Thẩm thư ký ở đây thật vừa khéo.” Dịch Ấp Chấn ấn thang máy đi xuống, chỉ quay đầu nhìn cô một cái. “Tôi buổi chiều có thể sẽ trễ một chút, nếu có lịch trình gì thì hoãn lại giùm tôi, công việc khẩn cấp cứ để trên bàn.”

“Dịch tiên sinh muốn đi ra ngoài cơm trưa sao? Cần tôi hỗ trợ đặt bàn không?” Kỳ quái, hôm nay không có hẹn ăn cơm với khách hay chủ quản công ty a! Thẩm Phái Quân có chút không hiểu.

“Không cần, cảm ơn.” Dịch Ấp Chấn chỉ nói một câu như vậy liền đi vào văn phòng.

Không đến ba mươi giây, Thẩm Phái Quân còn không kịp ngồi vào vị trí liền thấy Dịch Ấp Chấn đi ra, trực tiếp đến thang máy.

Dịch Ấp Chấn vừa đi vừa nhìn đồng hồ, đã mười hai giờ, hội nghị chủ quản tiến hành lâu hơn so với dự định của anh. Hôm nay buổi sáng thật đúng là bận rộn, bởi vì ngày hôm qua đem cuộc họp qua webcam với đối tác HongKong dời đến sáng nay cho nên toàn bộ buổi sáng rất bận rộn. Có thể nói từ khi anh tiến vào công thì bắt đầu làm việc không ngơi nghỉ.

Mười lăm phút sau, anh bước nhà hàng của khách sạn năm sao Zehder. Đảo mắt tìm một chút liền nhắm thẳng một bàn đi tới.

“Đi châu u hơn mười ngày, còn muốn ăn cơm Tây?” Dịch Ấp Chấn ngồi xuống đối diện Phương Đề Lê.

“Anh đã tới!” Phương Đề Lê từ thực đơn ngẩng đầu lên. “Em đi Châu u lần này ăn đã ăn một bữa mì ý siêu cấp khó ăn, quyết định đến đây ăn ngon để rửa sạch trí nhớ, nếu không về sau em sẽ không dám ăn mì Ý nữa. Khi này nhắn tin không làm phiền đến anh chứ? Em sợ anh đang họp nên không dám gọi điện.”

Phương Đề Lê tuy rằng không phải người vợ dịu dàng biết chăm sóc nhưng về điểm ấy thì cô biết. Cô biết anh bề bộn nhiều việc, không ngừng tham gia các cuộc họp nên không muốn gọi điện quấy rầy công việc của anh. Chính vì điều này, dù kết hôn đã nửa năm nay, cô cũng chưa từng ghé qua công ty của anh.

Đêm qua cô nhớ mình nằm coi tivi đến khuya tại phòng khách, ngủ quên lúc nào không hay, nhưng sáng nay khi tỉnh lại thấy mình ở trên giường, anh chỉ lưu lại tờ giấy muốn cô đến tìm anh ăn cơm.

“Em muốn gọi lúc nào thì gọi, anh để chế độ im lặng nên không có gì phiền phức.” Anh nhàn nhạt nói, không có biểu lộ ra sự quan tâm trong lòng. Kỳ thực khi anh nhận được tin nhắn của cô, liền hi vọng hội nghị có thể nhanh chút kết thúc, mong chóng đến đây gặp cô.

Nói đến thật buồn cười, một người đàn ông chỉ vì muốn có nhiều thời gian một chút ở cùng vợ lại vội vàng như vậy. Mà anh thấy đây là một người vợ vô cùng vô tâm, một chút cũng không cảm nhận được tâm ý cũng như ánh mắt nhiệt tình của anh.

Hai người gọi cơm, cơm cũng rất nhanh được mang lên.

Phương Đề Lê ăn rất chuyên tâm, đến nỗi khóe miệng cô đều dính bơ. “Vẫn là mì ở đây ngon, rất thích hợp khẩu vị của em. Thực sự ăn rất ngon nha!”

“Ăn ngon như vậy sao? Ăn đến miệng dính toàn là tương.” Ánh mắt anh nhìn cô có chút nóng rực.

Phương Đề Lê nhìn thấy ngọn lửa trong mắt anh, có chút ngại ngùng giạt mình, bất giác vươn đầu lưỡi liếm khóe miệng.

“Còn có.” Anh vươn tay đi, ở khóe miệng cô nhẹ nhàng lau một chút, đầu ngón tay lưu lại trên môi cô.

Nhưng động tác tiếp theo của anh mới thật kích thích, anh thu tay bỏ vào miệng mình liếm, ánh mắt lại cố ý nhìn chằm chằm cô.

Phương Đề Lê ngượng ngùng một phen, cầm khăn ăn lau lung tung, sợ anh lại làm ra động tác khoa trương như vậy. Người đàn ông này làm sao vậy? Trước kia không phải rất bình thường sao? Hiện tại sao lại như thế, giống như nghĩ làm ra chuyện gì đó ác liệt với cô.

“Ăn no chưa?” m thanh của anh vẫn trầm ổn như cũ, không có chút sự khác thường, duy chỉ có là ánh mắt nhìn cô là thay đổi.

Vì vậy cô không bao giờ cùng anh nhìn trực tiếp, cho rằng như thế sẽ không có việc gì.

“No rồi a...” Cô dường như không có việc gì nói. “Anh khi nào phải trở về công ty?”

“Chúng ta đi thôi!” Anh đứng dậy một tay cầm hóa đơn, một tay nắm tay cô.

“Đi nơi nào? Chúng ta còn có món điểm tâm ngọt cùng đồ uống.....” Cô không thể không ngẩng đầu, nhưng khi vừa tiếp xúc với ánh mắt không hề che giấu lửa dục vọng của anh, cô liền hối hận.

Anh làm cô cả người bắt đầu nóng lên.

Tốt xấu gì cũng cho cô uống một ly nước chứ?

Phương Đề Lê bị kéo đi, ý niệm cuối cùng trong đầu, kể tiếp cô liền... Trí nhớ hữu hạn, trí nhớ mơ hồ.

2. Chương 02

Chương 2

“Dịch Ấp Chấn...”

Tay Phương Đề Lê bị bàn tay ấm áp của anh nắm chặt. Anh cất bước đi thẳng đến quầy lễ tân của khách, mà cô chỉ có thể bị anh kéo đi.

“Tiên sinh, mời ký tên ở bên cạnh.” Dịch Ấp Chấn nhanh chóng ký hạ tên của mình, thu hồi thẻ tính dụng. “Đây là chìa khóa phòng của ngài, mời đi thang máy phía bên phải.”

“Uy!” Phương Đề Lê kéo tay anh, co quắp nhìn quanh bốn phía, thoát nhìn chột dạ thật sự, giống như đến đây để yêu đương vụng trộm.

“Hừ, không cần quay đầu, hình như có người đi theo chúng ta.” Anh thấp giọng nói, đem đầu cô kéo vào trong ngực mình, sau đó thản nhiên đi vào thang máy. Thân thể cô dựa sát vào anh, khiến anh phun ra hơi thở sung sướng, cô căn bản không biết là anh chịu đựng dày vò như thế nào.

“Ai? Em có biết không?” Phương Đề Lê cả người cứng ngắc hỏi, ngay cả cổ cũng không dám chuyển động, ngoan ngoãn nằm trong ngực anh.

Anh lộ ra một nụ cười hài lòng.

Mãi cho đến khi Dịch Ấp Chấn mở cửa phòng, đem cô kéo vào, cô mới nghĩ đến. “Em... Chúng ta đã kết hôn, bị nhìn thấy có tốt không? Dịch Ấp Chấn, anh nói là không –”

Lời lải nhai của cô bị anh nuốt vào miệng, cô hụt hơi nằm trong ngực anh không di chuyển. Phương Đề Lê dùng sức vỗ ngực Dịch Ấp Chấn, anh lại dùng tay nắm giữ tay cô, đem cô tựa vào cửa phòng mà hôn một cách thật hưởng thụ.

Đã bao lâu?

Cảm giác như là cả đời không có ôm qua cô!!

Môi Dịch Ấp Chấn tham lam cắn nuốt cô, tạo cho cô nhiều khoái cảm. Nguyên bản cô cả người cứng ngắc cũng dần dần thả lỏng xuống, không chú ý đến bàn tay anh kiềm chế cô đã thả lỏng ra, tay cô thật tự nhiên đặt trên vai anh, ôm lấy cổ anh, ngửa đầu hôn đáp trả lại.

Tay anh đặt ở cổ cô, cảm thụ nhịp đập vô cùng khẩn trương kia. Bởi vì xác nhận được sự ảnh hưởng của mình với cô, sự oán giận trong ánh mắt Dịch Ấp Chấn bắt đầu tiêu tan, khóe miệng cười tà khí, bàn tay lập tức cách một lớp áo sơ mi nắm giữ ngực mềm mại của cô.

“Ngô...” Cô không ngừng động đậy thân thể, không biết là muốn giãy thoát khỏi tay anh hay muốn đem chính mình càng tiến vào trong bàn tay thô ráp ấy.

Vô luận như thế nào, động tác của cô cũng làm bùng bùng nhiệt tình của Dịch Ấp Chấn. Anh cố định cô trên cửa, làm cho cứng rắn của anh chạm vào nơi thân bí mềm mại của cô.

Cô cảm giác máu hướng hai chân mà chạy đến, trực tiếp kẹp chặt hai chân lại, nhưng lại ái muội kẹp lấy anh ở bên trong.

Anh tựa hồ ở bên cổ cô thở dốc. “Đừng nóng vội, lập tức.” Dịch Ấp Chấn hứa hẹn, mặt khác một tay lập tức xoa đùi cô, vuốt ve mông của cô.

“Em mới không phải có ý kia...” Cô đỏ mặt kháng nghị. Hình tượng của cô trong lòng anh đã không tốt, bây giờ lại bị anh nói thành quỷ háo sắc, nên tự nhiên muốn kháng nghị một chút.

Anh trầm thấp cười người nằm trong ngực mình, thân thể cô dính sát vào anh cũng rung động theo. Cô nắm lấy cánh tay rắn chắc của anh, nhưng động tác kế tiếp của Dịch Ấp Chấn lại làm cô xiết chặt cơ bắp của anh.

Tay anh xoa nắn nơi mềm mại của cô, theo tiếng hô của Phương Đề Lê rút đi quần dài, ngón tay dài thâm nhập khiến cô ngẩng đầu nhìn anh mãnh liệt phản ứng.

“Thích không?” Anh tà ác hỏi, cực kì cố ý di chuyển, dùng phương thức quen thuộc âu yếm cô, thăm dò thân thể của cô.

Cô nheo mắt lại, định trừng mắt với anh nhưng thân thể vô lực hoàn toàn. Cánh tay chỉ có thể nắm lấy bắp tay anh biểu đạt cảm giác rất kích thích.

Anh không thèm để ý cô bầu đau anh.

Tại thời điểm cô nhỏ giọng thét lên, anh rút cuộc hướng cô đẩy một cái, lập tức gọn gàng thẳng tiến vào nơi ấm áp của cô.

“Địch...” Cô kinh hô, cảm giác thân thể được chống đỡ, cảm giác được tràn đầy, anh tràn đầy trong cô, mỗi một tác động cảm nhận tình tường được sự tồn tại của anh, cảm nhận được nhịp đập của anh...

Cho dù kết hợp qua nhiều lần như vậy, cho dù trải qua quá nhiều nhiệt tình như vậy, lúc anh không hề giữ lại gì mà cùng cô kết hợp như lúc này vẫn làm cô bị lay động thật sâu.

Anh cách cô ra một chút, bộ dáng thanh thoi bắt đầu va chạm, đem nhiệt tình ẩn nấp đã lâu, đem toàn bộ nhớ nhung tha thiết cảm rút, càng sâu, càng sâu...

Cô khép hờ hai mắt, chỉ có thể nhọt nhọt hút không khí, cảm giác được chính mình nhẹ nhàng đứng lên, bay về phía chân trời. Cô chỉ có thể dùng chân ôm lấy thắt lưng anh, không thể lo lắng liệu người bên kia cánh cửa có thể nghe thấy thanh âm của bọn họ hay không.

Mỗi tác mỗi tác nhiệt tình lại bao phủ hai người, bọn họ mỗi lần đều cùng nhau đến cao trào, sau đó lại càng nhiều càng nhiều kịch liệt, thẳng đến khi cả hai đều không thể chịu nổi mới cùng nhau bùng nổ bên trong.

Địch Ấp Chấn đem cô đặt trên giường cô mới từ từ tỉnh lại.

“Em...” Cô hoảng hốt tỉnh lại, ý thức thanh tỉnh theo, trên mặt xuất hiện choáng váng, cô cứ nhiên ngất xỉu?

“Không có gì đáng ngại.” Anh cúi người hôn lên trán cô, ôm cô từ phía sau, kéo chăn bông đắp thân thể trần trụi của hai người.

Cô lúc này mới phát hiện không biết khi nào quần áo hai người đã không còn một mảnh, cô cứ nhiên cùng anh đứng ở cửa mà làm ra loại chuyện này...Trời ạ!

Phương Đề Lê làm đà điều trốn trong chăn bông, tóc mềm mại phân tán trên thân thể trắng nõn của cô, thật quyến rũ.

Người ngoài chưa bao giờ biết, người có vẻ ngoài trung tính như Phương Đề Lê có đôi lúc sẽ lộ ra biểu tình thẹn thùng của một tiểu cô nương, hồn nhiên nhưng thành thực và nữ tính, điều này làm anh mê luyến không thôi.

Loại phong tình này của cô người khác không biết, anh cũng không muốn người khác biết.

Nhưng mà Phương Đề Lê một chút cũng không biết ánh mắt anh yêu thương say đắm lưu luyến ở trên người cô, cô chỉ biết mỗi lần đụng tới Địch Ấp Chấn cô sẽ không thể thanh tỉnh được lâu.

Lúc trước quen biết chưa được vài ngày, cô đã bị anh hôn, sau đó chưa kịp tỉnh táo lại đã bị ăn. Sau đó mỗi ngày cuộc sống của cô đều như nở hoa, những đóa hoa nhỏ bao xung quanh làm cô mơ mơ tỉnh tỉnh, cuối cùng trong một lần kịch liệt, sau một trận kịch tình khó quên, cô ngây ngốc đáp ứng lời cầu hôn của Địch Ấp Chấn.

Từ đó đến nay, cô đều là bị anh kéo chạy.

Anh, Địch Ấp Chấn, nhìn bề ngoài như một người đàn ông trầm ổn thành thực, trong phương diện tình cảm cứ nhiên lại xúc động như thế. Có đôi khi cô theo dõi anh, hoài nghi rốt cuộc là đầu cô không rõ ràng hay óc anh có vấn đề, hai người mới có thể xúc động mà kết hôn như vậy.

Tuy rằng đã kết hôn nửa năm, nhưng nửa năm này cô tựa hồ không hiểu biết hết về chồng của mình. Cô đem toàn lực cố gắng làm cho cuộc sống của bản thân so với lúc chưa kết hôn không có gì khác biệt, công tác chỉ tăng không giảm. Cho dù trong lòng không muốn, nhưng khi có việc cần đi xa cô đều không bao giờ từ chối, dường như không làm như vậy, cô sẽ đánh mất đi lý trí thanh tỉnh sau cùng của mình.

“Địch Ấp Chấn, anh không cần đi làm sao?” Cô buồn bực hỏi, kỳ thật nằm trong lòng anh rất thoải mái, tuyệt đối không muốn anh rời đi, nhưng là vẫn mạnh miệng hỏi.

“Thế nào? Dừng xong rồi đuổi anh đi?” Anh cố ý xuyên tạc lời nói của cô.

“Cái gì dừng xong?!” Cô xoay người lại kháng nghị, lại nhìn thấy con người chưa bao giờ giảm nhiệt tình của anh.

“Em không phải nói anh là người đàn ông mạnh mẽ của em sao? Mới có một lần sao xứng với danh hiệu mạnh mẽ được?” Anh nửa thật nửa giỡn nói, còn hướng cô nhủ mày.

“Mãnh...” Cô mở miệng thật to. Anh... Anh cứ nhiên còn nhớ rõ câu nói cô thuận miệng đùa?

Khi cô còn không kịp hoàn hồn, anh liền nắm lấy cái hông mềm mại, cuối đầu ở trước ngực cô mà ngậm một nụ hoa vẫn đang đỏ bừng.

“Địch Ấp...” Cô mới bình ổn nhịp tim không được bao lâu, lại bắt đầu kinh hoàng. Tay cô xuyên qua mái tóc dày của anh, quên mất bản thân mình muốn đẩy anh ra nhưng lại vô thức giữ chặt.

Xong đời, anh lại dùng chiêu này, ý chí của cô lại bị anh kìm giữ.

Cô tìm một cơ hội nói với anh... Nói cái gì đây?

Lúc thân hình tinh tráng của anh áp lên người cô, đầu của cô lại lâm vào trạng thái vô thức.

Không được, cô phải nói với anh một chút... Nói vợ chồng đến khách sạn thuê phòng thật lãng phí, nói buổi trưa cùng vợ ôn chuyện không phải là hành vi đúng đắn, nói... Nói nụ hôn của anh thật sự là đáng khen chết tiệt, có thể làm mãnh nam.

Lúc hai người đi ra khỏi khách sạn đã là hai giờ rưỡi.

“Vì sao không ở lại ngủ trưa lại trở về?” Nhìn cô có chút mệt mỏi, anh không khỏi cảm thấy tội ác. Bởi vì rất khát vọng cô, càn rỡ làm cô mệt chết, quên mất cô vừa đi công tác hơn mười ngày mới trở về.

“Không được, em vừa mới tỉnh ngủ đi ăn cơm với anh, bây giờ ngủ lại không phải sẽ thành heo sao?” Phương Đề Lê cự tuyệt đề nghị mê người này.

“Làm sao có thể? Em lúc trưa có vận động a!” Anh thực đúng đắn đáp lời hợp tình hợp lý.

Phương Đề Lê nhịn không được vươn tay véo thắt lưng anh một cái cảnh cáo.

Không nghĩ anh giống như thần kinh không bình thường, quay đầu hôn khoe miệng cô một chút, như là tiểu hài tử được ăn kẹo.

Phương Đề Lê mắt trợn trắng. Đối với anh như vậy cô thật hết cách.

“Em chút nữa muốn làm gì?” Anh ôm thắt lưng của cô ra khỏi đại sảnh khách sạn.

Cô chột dạ vận vẹo thân mình, muốn thoát khỏi động tác thân mật của anh.

Địch Ấp Chấn dừng lại trừng mắt nhìn cô.

“Anh như vậy...” cô ngại ngùng giải thích. “Toàn thế giới mọi người đều biết chúng ta làm chuyện gì.” Cô chỉ là thẹn thùng không được sao?

Địch Ấp Chấn vẫn như cũ dừng lại bất động, trừng mắt nhìn cô.

Phương Đề Lê cùng anh giằng co vài giây, cuối cùng vẫn là cau mày đưa tay kéo anh đi về phía trước. “Như vậy có thể không? Ngây thơ nam nhân.” Mặt sau câu nói kia cô là nhỏ giọng nói, không nói to ra được.

Địch Ấp Chấn rút cục miễn cưỡng đồng ý phương pháp này, bàn tay to nắm giữ tay cô, gắt gao đem cô bắt lại bên người.

“Uy, Em tí nữa đi dạo hiệu sách, anh có muốn mua gì không? Tạp chí?” Cô thuận miệng hỏi.

“Anh tháng này còn chưa có thời gian đi mua, em giúp anh mua mấy cuốn. Buổi tối không cần chạy loạn, anh sẽ về nhà sớm một chút.” Anh dặn dò. “Sớm biết thế sẽ lái xe lại đây, có thể thuận tiện tiễn em một đoạn đường.”

“Em không cần ngồi xe, đi châu u mỗi ngày đều ngồi hơn 4 giờ xe bus. Anh tối nay không cần tặng ca sao?” Cô nghiêng đầu tùy ý hỏi.

“Không cần.” Kỳ thực công tác rất nhiều, nhưng anh quyết định hiện tại lập tức trở về để nhanh tốc độ, buổi tối sớm về nhà. Muốn tặng ca còn sợ không cơ hội sao?

“Được rồi, anh không cần đưa em, em tự đi được. Anh nhanh chút trở về đi làm, đã ba giờ rồi.” Cô đẩy đẩy anh, sau đó vội tay nói tạm biệt.

Nhưng là chừng này vẫn không thỏa mãn, anh kéo cô về, cúi đầu cho cô một nụ hôn ngọt ngào, thế mới cam nguyện buồn cô ra, trở về bận rộn công tác.

Ngơ ngác nhìn Dịch Ấp Chấn rời đi, ánh mắt cô không cách nào rời khỏi anh được.

Bộ dáng anh đi trên đường thật đẹp. Cô ở trong lòng thở dài, thế này mới xoay người rời đi.

Mới đi về phía trước một đoạn đường, cô cảm thấy sau lưng có người đi theo, đột nhiên quay đầu, lại chỉ cảm thấy đến khoe mắt chợt lóe, sau đó nhìn nửa ngày cũng không nhìn ra điều gì khác thường.

“Mình không có ảo giác đi?” Phương Đề Lê nhu nhu ánh mắt, thế này mới tiếp tục đi về phía trước.

Đội thân ảnh cô đi về phía trước khoảng hai trăm mét, hai cái đầu tránh sau cây cột mới nhô ra.

“Oa sá, tôi có không có nhìn lầm a?” Triệu Mĩ Hoa vuốt lại đầu tóc quăn quăn của mình, vừa mới vội vàng tránh ở bên cột, khả năng làm tóc bay rối hình.

“Làm ơn, cô còn có tâm tư quản tóc? Cô không thấy được một màn mới rồi sao?” Lí Khởi Anh dùng sức trừng mắt Triệu Mĩ Hoa.

“Ai nha, bằng không chẳng lẽ muốn tôi hô toáng lên sao? Việc này chỉ chứng minh một sự kiện – CEO ngọc thụ lâm phong của chúng ta cũng là đàn ông, chưa tuyệt dục vọng a!” Triệu Mĩ Hoa nói xong còn hướng Lí Khởi Anh mị nhãn.

Lí Khởi Anh chần động một thân nổi da gà. “Làm ơn, cô đem ánh mắt ghê tởm nhìn đàn ông như vậy. Chẳng lẽ cô một chút cũng không kinh ngạc? Hiện tại mới giữa trưa nha, CEO chạy đến nơi này hẹn hò, trời ạ, tôi nghĩ thế nào cũng không ra.” Lí Khởi Anh hoàn toàn bị kinh sợ, đến lúc này vẫn còn không thể tin tưởng.

“Ai nha, tôi nói phớ lý, cô thật sự là không hiểu. Giữa trưa hẹn hò, gọi là “ngộ thê” cô biết không?” Triệu Mĩ Hoa thừa cơ giáo dục một chút đồng sự cổ hủ này, miễn cho cô quá đạo đức mà sau này khó có chồng.

“Ngộ thê?!” Lí Khởi Anh kéo dài khẩu khí. “Đều là cô, vừa này nếu không phải tay chân chậm chạp, tôi có thể theo dõi cô ấy, nói không chừng có thể biết cô ta là ai.”

“Cô đối với cô ta có hứng thú?” Triệu Mĩ Hoa liếc mắt nhìn cô.

Lí Khởi Anh thái dương nổi gân xanh. “Thích cái đầu cô! Chúng ta cho dù không vì chính mình, cũng vì Phái Quân điều tra một chút a! Xem này cô gái này có phải hay không là tình nhân của Dịch tiên sinh.....”

Triệu Mĩ Hoa nghiêm túc gật đầu: “Kỳ thật hẹn hò buổi trưa cũng rất kích thích...”

“Triệu, Mĩ, Hoa –” Lí Khởi Anh xoay người trừng cô. “Cô thật sự là hết thuốc chữa.” Nói xong liền sải bước đi về công ty.

“Ai nha, cô đi chậm một chút, hôm nay cô đã giúp tôi đàm phán dự án, hiện tại xong rồi có thể đi uống chén trà a, vội vã trở về làm gì?”

“Còn uống trà? Triệu Mĩ Hoa, tôi rất cuộc cũng biết vì sao cô thèm CEO nhỏ dãi nhưng không chiếm được anh ta, bởi vì tiêu chuẩn giá trị của cô rất thấp.” Lí Khởi Anh nhin không được cười nhạo.

Triệu Mĩ Hoa một chút cũng không để ý. “Chẳng lẽ cô gái vừa rồi đủ tiêu chuẩn sao? Nói về xinh đẹp tôi hơn cô ta rất nhiều, Dịch tiên sinh hẳn là phải chú ý ta mới đúng chứ...”

Cô lại còn nói lảm nhảm, Lí Khởi Anh chịu không nổi liền đi thẳng.

Mà việc CEO có “ngộ thê” đã lan truyền rộng rãi.

Phương Đề Lê trong tay ôm một đồng sách cùng bằng hữu đi vào quán cà phê.

“Không nghĩ tới lâu như vậy không gặp lại có thể gặp cậu ở hiệu sách, hôm nay mình mời cậu uống cà phê!” Đề Lê rộng rãi nói.

“Vây thật cảm ơn, không hổ là đại tiểu thư Phương Đề Lê của [Đại Phương].” Tiểu Tuyết chế nhạo nói.

Tiểu Tuyết cũng làm cùng cơ quan với Phương Đề Lê, một năm nay là bạn rất thân thiết với cô. Tuy nhiên Tiểu Tuyết thường hay dẫn đoàn đi Nhật Bản trong khi Đề Lê lại dẫn đoàn đi Châu u, muốn cùng ngồi uống với nhau tách cà phê cũng thật khó.

Đề Lê nhanh chóng đi lấy hai tách cà phê rồi tìm vị trí ngồi. “Làm ơn đừng gọi cái danh xưng này a.” Đề Lê oán giận nói.

“Ha ha ha! May mắn đoàn viên của mình đều gọi mình là Yuki, cũng may mắn là mình dẫn tuyến Nhật bản.” Tiểu Tuyết cười rộ lên, cô rất thích tác phong thoải mái cùng ngay thẳng của Đề Lê khi nói chuyện.

“Hừ, mình rõ ràng đã giới thiệu tên tiếng Anh a.”

“Cũng có thể, nhưng có sao đâu, tên hiệu cũng rất nhiều mà.” Tiểu Tuyết hảo tâm nhắc nhở. “Cậu thế nào mua nhiều sách như vậy?” Cô nhìn túi sách bên cạnh Đề Lê.

“Tôi chỉ mua hai cuốn sách du lịch còn lại đều là tạp chí của Dịch Ấp Chấn.” Đề Lê trả lời.

“Van cậu, tiểu thư, có người nào ngay cả tên họ ông xã cũng kêu thẳng không? Chẳng lẽ khi các cậu lên giường cũng xưng hô như vậy sao?”

“Nào có? Mình mới không có.” Cô mỗi lần cùng anh đều gọi “Dịch”, cuối cùng “Dịch” lại trở thành biệt danh mà cô gọi anh.

“Oa a, suy nghĩ chuyện đen tối nha.” Tiểu Tuyết bắt đầu giễu cợt cô.

“Muốn bị hắt nước đá sao?” Đề Lê khốn quẫn uy hiếp nói.

“Cậu hôm qua mới trở về sao? Sao lại chưa đến công ty triều cống (chỉ việc cống nạp cho vua chúa ngày xưa)?” Tiểu Tuyết chuyển đề tài.

“Triều cống? Công ty chúng ta chuyển qua thành hoàng đế quản lý từ bao giờ? Phương Đề Lê nghe không hiểu, cô chỉ luôn chú ý đến đoàn của mình, luôn bận bịu công tác, với tin tức trong công ty, cô không thông thạo lắm.

“Chính là tặng lễ a! Cậu mang đoàn trở về, không đem lễ vật tặng ấy người vai vế trong công ty sao, hay cậu không muốn đi làm nữa mà ở lại Đài Loan bởi ông xã phải không?” Tiểu Tuyết nói thẳng, dù sao cũng là bạn bè tốt với nhau.

“Tại sao phải đưa lễ? Mình chỉ phục vụ du khách, cùng với mấy người đó cũng không phải người nhà càng không phải là thân quen, cũng là nhân viên giống nhau mà?” Phương Đề Lê không hiểu hỏi.

“Cậu chưa nghe nói sao?” Tiểu Tuyết bất khả tư nghị nhìn cô một cái. “Hiện tại rất nhiều người dẫn đoàn về đều mang thổ sản (đặc sản địa phương) đến tặng mấy người đó, chỉ cần bọn họ cao hứng thì không sợ không có cơ hội được dẫn đoàn đi. Cậu thật ngốc, cẩn thận không thôi không có đoàn mà dẫn đi đâu.”

“Nào có như vậy? Loại tặng quà này thật không đáng, mình mặc kệ chuyện này. Cũng không phải làm quan, việc gì phải nịnh bợ người ta?” Phương Đề Lê khẳng khái nói.

Tiểu Tuyết thấy thế cười cười. “Dù sao ông xã cậu cũng rất biết kiếm tiền, cậu kiếm ít đi một chút cũng không sai.”

“Mới không phải như vậy.” Phương Đề Lê lập tức phản bác. “Tuy rằng mình không kiếm nhiều tiền bằng anh ấy cũng không phải là người dẫn đoàn xuất sắc nhất, nhưng mình rất nghiêm túc làm việc, xem mình mua sách tham khảo này.” Cô đem gói sách to đặt trước mặt Tiểu Tuyết.

“Tuy rằng cậu làm việc chăm chỉ nhưng ông xã cậu thật có chút xấu số. Dẫn đoàn đi châu u liền đi hơn mười ngày, cậu một tháng lại đi liên tiếp hai chuyến, thời gian ở tại Đài Loan không phải rất ít sao? Cần thận một chút, kết hôn thì khó nhưng li hôn rất dễ dàng a.” Tiểu Tuyết khuyên bảo.

“Phi phi phi!” Phương Đề Lê mạnh miệng nói. “Địch Ấp Chấn còn chưa quản mình cậu thật nhiều chuyện a.” Kỳ thực cô có hơi chột dạ, nhưng chỉ sợ khi có đoàn nhưng cô không nhận thì thật sự sẽ ở nhà cho Địch Ấp Chấn nuôi.

“Địch tiên sinh thật xấu số, anh ta hẳn là thiếu nợ cậu rồi.” Tiểu Tuyết nhin không được nói lời công đạo.

Đề Lê trừng cô liếc mắt một cái. “Uy, sáu giờ rồi, Địch Ấp Chấn sắp tan tầm rồi, anh ấy nói hôm nay không tặng ca, cậu có muốn cùng chúng mình ăn cơm không?”

“Không cần đâu, mình không muốn bị ông xã cậu ghi hận.” Làm bóng đèn là không đạo đức.

“Cậu lại nói hươu nói vượn.” Đề Lê phản bác. “Anh ấy thật sự rất bận làm sao có thể nghĩ nhiều như vậy? Bất quá cũng thật là lạ, hôm nay lại không tặng ca.”

“Phương Đề Lê, mình thật sự cảm thấy bị ai cho ông xã cậu, cậu thật là một người ngu ngốc.” Tiểu Tuyết lắc đầu đứng dậy trong lòng thầm may mắn vì đã không đáp ứng làm bóng đèn.

Nếu cô đoán không sai, Địch Ấp Chấn hẳn là muốn ở bên vợ mới cố ý không tặng ca, mà đại tỷ ngu ngốc này một chút cũng không biết mình có bao nhiêu may mắn.

“Giang Tiểu Tuyết!” Phương Đề Lê lại lần nữa kháng nghị.

Nhưng mà Tiểu Tuyết đã đứng dậy, thuận tiện uống xong cà phê. “Dừng tức giận, cho cậu đi giải trí với lão gia nhà cậu, mình phải về nhà, sẽ gọi lại cho cậu sau.”

Vì thế Tiểu Tuyết liền đi về trước ánh mắt kinh ngạc của Phương Đề Lê.

3. Chương 03

Chương 3

Phương Đề Lê bước vào tổng công ty Nguyên Tố, cô nhin không được sờ sờ âu phục trên người, cũng may hôm nay cô ăn mặc có vẻ chính thức một chút, bằng không có khả năng sẽ thấy bất an.

“Xin chào, tôi có hẹn với Địch Ấp Chấn tiên sinh, có thể giúp tôi thông báo không?” Đề Lê mở miệng.

“Là khách của Địch tiên sinh? Tôi xác nhận một chút.” Bảo vệ cửa cầm điện thoại trực tiếp gọi đến thư ký của CEO, “Thẩm thư ký, dưới lầu có một cô gái nói có hẹn cùng với Địch tiên sinh...”

Phương Đề Lê nhin hẳn tựa hồ có chút chần chờ, không khỏi khấn trương. Đương nhiên cô có thể nói thẳng cô là vợ của Địch Ấp Chấn, nhưng như vậy thật khoa trương. Cô đến bây giờ vẫn chưa từng ghé qua công ty anh, đa số thời gian đều ở nước ngoài, cho dù có việc cần liên lạc, cô chỉ gặp anh ở bên ngoài, chưa từng đến công ty.

Thực tế cô không hiểu biết lắm về công việc của anh, chỉ biết anh bề bộn nhiều việc, quản lý một công ty rất lớn. Nhưng mặc kệ thế nào đi nữa, anh cũng là nhân viên tác phong không phải quá tùy tiện sao?

Ai, nếu ông chủ biết anh giữa trưa còn cùng cô thuê khách sạn, không biết có hoài nghi tinh thần làm việc chuyên nghiệp của anh không nha?

“Cô chờ một chút, Thẩm thư kí nói trên lịch không có lịch hẹn của cô, nhưng cô ấy sẽ cùng Dịch tiên sinh xác nhận một chút.” Bảo vệ nói xong liền cùng Thẩm thư kí trò chuyện. “Đúng vậy, cô ấy tên là Phương Đề Lê... Tốt, tôi sẽ mời cô ấy lên.”

Phương Đề Lê nghe đến đó rốt cục nhẹ nhàng thở ra. Đề là Dịch Ấp Chấn, không có chuyện gì sao kêu cô đến công ty chờ anh tan tầm, muốn ăn cơm, xem phim, chẳng lẽ không thể trực tiếp gặp ở bên ngoài sao?

“Phương tiểu thư, mời đi thang máy tai trái phòng CEO tầng 25.” Bảo vệ nói.

“Cám ơn, phiền toái anh rồi.” Cô gật gù đầu, xoay người đi đến thang máy.

Ngay cả thang máy đều rộng như vậy, ông xã cô thật lợi hại nha có thể quản lý công ty lớn như vậy. Tuy cô biết anh quả thực rất vĩ đại, kiến thức phong phú, kinh nghiệm hơn người, nhưng tự bước chân vào thế giới của anh mới thấy anh so với suy nghĩ của cô thật là hơn rất nhiều.

Thang máy vừa mở ra, cô nhìn thấy một không gian rộng mở với bộ bàn ghế thủy tinh trong suốt hình tròn, ghế dựa xinh xắn, làm ọi người có cảm giác thân thiết.

Trên tầng chỉ có một phòng duy nhất đề tên phòng của CEO, ở ngoài cửa có một bàn làm việc, ngồi ở đó là một cô gái tóc dài khí chất tao nhã.

“Xin hỏi... ” Phương Đề Lê thanh thanh yết hầu.

“Xin chào là Phương tiểu thư sao?” Thẩm thư kí đứng dậy, đi thẳng tới trước mặt cô. “Thật có lỗi, bởi vì CEO không có nói trước cho tôi biết có hẹn cho nên làm Phương tiểu thư đợi dưới lầu. CEO đang bận hội nghị cùng các chủ quản, cô phải đợi một chút rồi.”

Thẩm Phái Quân nhin không được đánh giá cô gái này. Cô biết Đề Lê không lui tới công ty, khẳng định không phải là nhân viên công ty hay khách hàng. Hướng chỉ mọi việc hàng ngày của CEO đều do cô an bài, cho nên chỉ có khả năng cô ấy là bạn của CEO.

Chẳng qua cô có phỏng đoán thế nào cũng không ích gì, bởi vì một thư kí tốt thì làm việc chăm chỉ và không tham dự quá sâu vào đời tư của ông chủ. Cô biết rõ, nếu bản thân mình làm không tốt, sẽ có rất nhiều người thay thế vị trí thư ký của cô.

“Không quan hệ, không quan hệ, tôi... Anh ta... Tôi đến chờ anh ấy tan tầm. Cô không cần đón tiếp tôi, cứ làm việc của cô đi!” Ở trước mặt thư kí của anh, Phương Đề Lê không biết xưng hô với anh như thế nào. Mở miệng ngậm miệng chính là “ông xã của tôi” thật sự rất khoa trương, cô không làm được. Nhưng nếu trực tiếp Dịch Chấn Án thì có vẻ thật lỗ mãng.

“Như vậy Phương tiểu thư ngồi đây đợi một chút, tôi giúp cô pha li trà.” Thái độ của Thẩm Phái Quân vẫn rất khách khí.

“Cảm ơn, làm phiền cô thật ngại quá.” Cô có chút ngượng ngùng ngồi xuống, trong lòng thầm mắng Dịch Ấp Chấn, làm chi bắt cô đến công ty chờ, hại cô cả người không được tự nhiên.

Trên thực tế Phương Đề Lê quả thật không quen với không khí làm việc ở văn phòng, cô đã quen cả ngày ở ngoài làm công việc, không thích hợp với loại công tác này.

Kết quả cô vừa mới ngồi xuống, Thẩm thư kí vừa đun trà thì cửa văn phòng mở ra.

Nhưng đi ra không phải Dịch Ấp Chấn mà là một cô gái trang điểm rất rực rỡ. Nguyên bản Phương Đề Lê không để ý nhưng khi cô gái đó thấy cô thì sững sốt một chút, sau đó trừng ánh mắt thậm chí há to miệng.

Phương Đề Lê kinh ngạc nhìn phản ứng của đối phương, chưa kịp nói gì, Dịch Ấp Chấn đã mở cửa đi về hướng cô.

“Em tới rồi?” Khóe miệng miệng anh gợn lên một nụ cười, dường như không thấy hai cô gái đang mở to mắt kinh ngạc ở bên cạnh. Anh đi đến thẳng chỗ Phương Đề Lê, một tay chống lên lưng ghế của cô, một

tay chống lên mặt bàn, sau đó cuối người hôn xuống khoe miệng cô “Chờ anh một chút, có một cuộc điện thoại quan trọng phải tiếp, khoảng hai mươi ba mươi phút thôi.”

“Ai nha!” Cô bị anh dọa, tròng mắt liếc một cái. Chính là cái liếc mắt này bị cơ thể cao lớn của anh ngăn trở nên chỉ có một mình anh nhìn thấy. “Anh cứ làm việc đi, bây giờ vẫn là giờ làm việc mà!”

Kết quả Dịch Áp Chấn lơ đãng nở nụ cười, đứng dậy đi đến văn phòng, trên đường còn ngừng một chút, cùng Thẩm thư ký nói: “Cho cô ấy một ly trà sữa, cô ấy không thích trà.”

Bên cạnh truyền đến âm thanh hút không khí, nhưng Dịch Áp Chấn đã đi vào văn phòng đóng cửa lại.

Phương Đề Lê xấu hổ đến mức muốn tìm một cái động chui vào, căn bản không dám quay đầu nhìn hai nhân viên bên cạnh.

Kết quả Thẩm Phái Quân sắc mặt có chút tái nhợt đi đến phòng trà, mà người vừa cùng CEO thảo luận Triệu Mĩ Hoa cũng chạy lên theo.

“Nha, trời ạ, ta không thể tin được, cô ấy... Cô ấy chính là người ngày ấy tôi nói với cô!” Triệu Mĩ Hoa bắt lấy Thẩm Phái Quân, bắt đầu nhiều chuyện.

Trời ạ, rất kích thích, cô suýt chút nữa nói năng lộn xộn.

Hai ngày trước thấy Dịch tiên sinh ôm một cô gái ra khỏi khách sạn, Triệu Mĩ Hoa lập tức trở về nói với Thẩm thư ký, muốn Thẩm thư ký cẩn thận đề phòng. Tuy thân phận “ngộ thê” này không có gì vinh quang, nhưng có thể làm cho CEO không gần nữ sắc như vậy vào khách sạn quả thực không tầm thường.

“Cô nói cô ấy chính là cô gái cùng CEO vào khách sạn? Cô xác định sao? Cô ấy không giống...” Thẩm Phái Quân có chút không tin tưởng nói. Cô thấy Phương Đề Lê nhiều lắm cũng coi như thanh tú, không xem là xinh đẹp, Dịch tiên sinh làm sao có thể thích cô gái như vậy... Bạn sao?

“Không cần hoài nghi. Vốn đang nghĩ có phải hay không chỉ chơi qua đường, nhưng cô ấy lại xuất hiện ở đây, tôi thật không dám tin Dịch tiên sinh đem bạn gái đến công ty, điểm này cũng không giống với tác phong của anh ta. Vừa nãy cô cũng thấy đấy, CEO với cô ấy thân mật cỡ nào, giống như đã ở với nhau trăm ngàn lần vậy, quan hệ của bọn họ tuyệt đối không phải là một hai lần...” Triệu Mĩ Hoa phân tích.

Thẩm Phái Quân sắc mặt lại tái nhợt vài phần.

“Dịch tiên sinh hình như rất thích cô ấy, ngay cả những thứ cô ấy thích cũng rõ ràng.” Cô từng nghĩ đàn ông như Dịch Áp Chấn sẽ không có sự ôn nhu sẵn sốc này, nhưng hôm nay lại thấy, thật nhưng đối tượng anh chăm sóc không phải là mình làm cô thật khó chịu.

“Ai nha, cô không cần ủ rũ. Đàn ông có bạn giường, ngộ thê, thậm chí là tình nhân, nhưng nếu kết hôn thì sẽ người ưu tú như cô.” Triệu Mĩ Hoa an ủi Thẩm Phái Quân.

“Trước không nói, tôi phải đem ly trà sữa này đến cho cô ấy nếu không Dịch tiên sinh sẽ trách tôi không tiếp đãi khách chu đáo.” Thẩm Phái Quân nhanh chóng tỉnh táo lại.

“Cô còn có tâm tư tiếp đãi cô ấy.” Triệu Mĩ Hoa xem Thẩm Phái Quân đi ra ngoài, chạy nhanh lấy điện thoại cầm tay ra gọi cho Lý Khởi Anh.

“Phòng hành chính tổng hợp xin chào.” Lý Khởi Anh rất nhanh tiếp điện thoại.

“Uy, tôi là Triệu Mĩ Hoa. Tôi nói với cô, cô nhất định không tin được chuyện gì đã xảy ra đâu!”

Lý Khởi Anh vừa nghe đến giọng nhiều chuyện của Triệu Mĩ Hoa liền nhịn không được mắng người, “Triệu quản lý, đang giờ làm việc, cô có thời gian nhiều chuyện không bằng...”

“Cô gái ngộ thê kia xuất hiện, đang ngồi trước phòng CEO.” Triệu Mĩ Hoa tận dụng mọi thứ, đem lời nói ra miệng.

“Cái gì?” Lý Khởi Anh quả nhiên phản ứng rất lớn, đầu kia điện thoại truyền đến tiếng ghế ngã.

“Đúng, cô nhanh lên đây.” Triệu Mĩ Hoa cảm thấy nhiều người cùng liên hợp mới có thể chống lại thế lực từ bên ngoài. Mặc kệ thế nào, CEO cũng không thể tùy tiện để người ngoài cướp đi hưởng dụng được.

Lí Khởi Anh này động tác đủ nhanh, không đến năm phút, người đã chạy đến lầu 25. Cô mới vừa xuất hiện ở cửa thang máy, Triệu Mĩ Hoa đã kéo tay cô đi đến bên cạnh.

“Ở nơi nào? Ở nơi nào? Hồ ly tinh ở nơi nào?” Lí Khởi Anh liền hỏi, còn không quên hạ giọng.

Lúc này tình huống ở lầu 25 là Dịch CEO nhốt mình làm việc trong văn phòng, bên ngoài Thẩm thư kí ngồi tịch mịch, còn trên cái bàn tròn Phương Đề Lê đang nhâm nhi trà sữa.

“Ở bên kia a, cô xem, Dịch tiên sinh cứ nhiên cho cô ấy đi đến công ty chờ anh ta tan tầm, trời ạ, giữa trưa làm không đủ, buổi tối còn muốn nha?”

Triệu Mĩ Hoa lăm mồm làm Lí Khởi Anh nhìn chằm chằm.

“Cô nói chuyện có thể đừng khùng bố như vậy được hay không?” Lí Khởi Anh bắt đầu nói.

“Làm ơn, cô cho Dịch tiên sinh là người sắt sao? Có đàn bà cũng là bình thường, nhưng cô gái này dám công khai chạy đến đây, thật lợi hại.” Triệu Mĩ Hoa có điểm bội phục nói.

“Kia Thẩm thư kí đâu? Cô ấy nói gì không?” Lí Khởi Anh lại hỏi.

“Chưa nói cái gì a, còn bưng trà sữa cho cô ta uống, tuy rằng sắc mặt tái nhợt, nhưng là vẫn là rất có lễ phép. Thẩm thư kí cũng quá đề nén.”

“Cô thì biết cái gì, cái này gọi là biết thời thế, CEO chính là cần cô gái như Thẩm thư kí vậy.” Lí Khởi Anh nói xong đứng dậy “Như vậy không được, tôi phải giúp cô ấy xả hận, sao có thể để người khác dậm chân lên địa bàn của mình!”

“Xả giận cái gì? Cô muốn làm gì” Triệu Mĩ Hoa kinh hô, liền nhìn Lí Khởi Anh sải bước trực tiếp đi đến chỗ hồ ly tinh cô nhanh chóng đuổi theo.

Bên này Phương Đề Lê chưa kịp che giấu sự mất tự nhiên của mình, đang đọc một tờ báo, thì thấy chiếc ghế đối diện được kéo ra, có người đặt mông ngồi ngay trước mặt mình. Cô ngẩng người một chút, sau đó ngẩng đầu nhìn người đối diện tươi cười.

“Vị tiểu thư này, cô tên là gì?” Lí Khởi Anh trực tiếp hỏi.

Phương Đề Lê lại là sững sốt, thế này mới trả lời: “Ách, tôi họ Phương, Phương Đề Lê.”

“Phương tiểu thư, tôi biết như vậy có chút mạo muội, nhưng cô đến công ty tìm Dịch tiên sinh như vậy cũng rất mạo muội, dù sao đây cũng là nơi làm việc, cô có biết...” Thân là tình nhân lại chạy đến nơi làm việc, thật không biết mất mặt.

“Kỳ thực tôi cũng cảm thấy vậy, trước kia tôi chưa tới bao giờ, nhưng hôm nay Dịch...Anh ta gọi tôi đến chờ...” Hiện tại đang là giờ làm việc, Phương Đề Lê cảm thấy mình ở đây cũng rất kỳ quái.

“Oa a, cô đang thị uy sao? Cho rằng chính mình thực đặc biệt sao?” Triệu Mĩ Hoa nhìn không được sáp miệng. “Nói cho cô biết, cho dù trước đây CEO chưa bao giờ mang bạn gái tới công ty, cũng không chứng minh cô đặc biệt.”

“Bạn gái? Tôi không phải bạn gái anh ta, tôi là –” Phương Đề Lê cảm thấy bọn họ hiểu lầm gì đó, cô cố gắng làm sáng tỏ.

“Làm ơn, nói là “bạn gái” là cho cô mặt mũi, chẳng lẽ muốn chúng tôi trực tiếp gọi cô là tình nhân sao?”

“Tình nhân? Ngộ thế?” Phương Đề Lê tròn tròn mắt. Cô... làm sao có thể là tình nhân của Dịch Ấp Chân, chẳng lẽ các cô ấy nhận sai người, Dịch Ấp Chân quả thực có tình nhân sao? Lòng của cô rối loạn.

“Đừng chối nữa, chúng tôi ngày đó nhìn thấy được. Cô cùng CEO giữa trưa đi ra từ khách sạn, chia tay còn ôm ôm ấp ấp, cô sợ người ta không biết sao!” Triệu Mĩ Hoa thấy Phương Đề Lê mặt mờ mịt liền nhanh chóng nói bồi.

Khách sạn? Ấp ấp ôm ôm? Phương Đề Lê đầu óc đại ra đem các chi tiết nói lại với nhau, lúc này bừng tỉnh “Trời ạ, cô... cái kia... A!”

Này thật sự là rất mất mặt, cô bị ông xã kéo vào khách sạn, lại bị nhân viên công ty Dịch Ấp Chấn nhìn thấy? Các cô ấy nói gì? Ngộ thê? Tình phụ?

Gương mặt ửng đỏ, cô một câu cũng không nói ra được.

Nên giải thích thế nào đây? Nói gì cũng thật xấu hổ

“Thế nào? Dám làm còn sợ người ta phát hiện sao?” Lí Khởi Anh không khách khí nói. “Tuy rằng Dịch tiên sinh còn chưa có kết hôn, nhưng cô cho rằng các người có thể quan hệ như vậy bao lâu? Đến cuối cùng anh ta nhất định sẽ chọn Thẩm thư kí đảng hoàng này, năng lực tài giỏi có thể phụ giúp anh ta, tôi khuyên cô không nên ảo tưởng.”

“Còn chưa có kết hôn? Anh ta... Cái kia tôi...” Phương Đề Lê biện giải, lại tiếp xúc đến ánh mắt mang theo ủy khuất của Thẩm Phái Quân mà trầm mặc xuống.

Nguyên lai cô ấy thích Dịch Ấp Chấn, nguyên lai mọi người đều biết đến, thần nhiên công nhận cô ấy xứng đôi cùng Dịch Ấp Chấn. Đột nhiên Phương Đề Lê thấy thật khó thở, như có gì đó mắc ở cổ, nuốt không được phun ra cũng không xong, thật khổ sở.

“Thế nào? Hết lời để nói? Tôi xem cô vẫn còn trẻ, vẫn nên vì mình mà tính toán, nhanh chóng tìm một người thích hợp với mình đi.” Triệu Mĩ Hoa khuyên cô.

“Tìm người thích hợp với mình...” Phương Đề Lê thì thào lặp lại những lời này. Ở trong mắt các cô ấy, cô không thích hợp với Dịch Ấp Chấn sao? Nhìn anh cùng cô đi ra từ khách sạn, mọi người đều nghĩ cô là tình nhân mà không phải bạn gái hay thân mật hơn là... vợ?

Cô luôn cảm thấy cô không xứng với anh. Đáy lòng cũng luôn tin tưởng một ngày nào đó anh sẽ tỉnh táo lại, sẽ hối hận khi kết hôn cùng cô. Anh không chỉ có điều kiện tốt, tính cách lại không chê được chỗ nào.

Nhưng cô là vợ của anh.

Mỗi khi cô tự hỏi chính mình vì sao lấy được người đàn ông này, dựa vào cái gì nhận được sự săn sóc sủng ái của anh, thậm chí sau khi kết hôn cô vẫn có thể tự do như vậy, cô không trả lời được.

Xem sắc mặt cô dần dần tái nhợt, Lí Khởi Anh cùng Triệu Mĩ Hoa vây quanh cô còn có Thẩm Phái Quân ở xa hơn một chút trên mặt có chút do dự.

Nhưng Phương Đề Lê không chú ý đến phản ứng của ai, vẫn còn chìm đắm trong suy nghĩ của mình, vẻ mặt hốt hoảng.

Khoảnh khắc cánh cửa mở ra, mảnh yên tĩnh xấu hổ này cũng kết thúc.

“Tốt lắm, chúng ta có thể đi rồi.” Dịch Ấp Chấn trong tay cầm theo cặp tài liệu, hướng Phương Đề Lê nói.

Ba người khác nhanh chóng tản ra, làm như không có việc gì. Dịch Ấp Chấn cũng không nhận ra điều gì khác thường, chỉ nhìn Phương Đề Lê.

“Nha, hảo.” Phương Đề Lê cũng dường như không có việc gì đứng dậy, lộ ra một chút nhàn nhạt tươi cười, ý đồ lau đi không khí xấu hổ, còn có thần sắc tái nhợt của mình.

Dịch Ấp Chấn ấn thang máy, ôm thắt lưng của cô đi vào. Lúc này đây cô quên cả kháng nghị tùy ý để cho ba cô gái kia trừng mắt xem một màn này, cô không ý thức được động tác của anh.

Dịch Ấp Chấn rất ít khi xem phim điện ảnh, nhưng lúc này anh không đem tâm tư đặt trên phim mà là ở trên người Phương Đề Lê. Anh phát hiện cô ngồi bên cạnh tuy nhìn vào màn hình chăm chăm nhưng vẻ mặt luôn hốt hoảng. Anh cảm giác được cô có tâm sự, anh đang chờ cô mở miệng.

Kết thúc buổi chiếu phim, hai người theo đám đông ra khỏi rạp.

“Thấy hay không?” Dịch Ấp Chấn nhìn như tùy ý hỏi.

“Còn... Cũng không tệ nha!” Phương Đề Lê cười cười. “Anh có đói bụng không? Vì để kịp giờ coi phim nên chỉ ăn tùy tiện một ít, trong nhà cũng không còn gì ăn, anh thấy đói thì chúng ta mua gì đó về ăn?”

“Chúng ta cứ ăn ở ngoài luôn đi, hẹn hò như vậy thật giống những người đang yêu nhau, khác là buổi tối chúng ta cùng trở về một nhà thôi.” Anh không trả lời vấn đề của cô, ngược lại nói như thế.

“Anh... Không phải là trách em không nấu cơm chứ? Phương Đề Lê nửa thật nửa đùa nói. Đừng nói khả năng nấu ăn của cô tệ như thế nào, cho dù không tệ, cô cũng không từng vì anh mà chuẩn bị ba bữa, ngược lại đều là anh nấu cho cô ăn. Cô quả thật là không có tư cách làm vợ.

“Có nấu cơm hay không không quan trọng, đối với anh không phải là vấn đề.” Anh nhàn nhạt nói, hi vọng cô có thể hiểu ý tứ của anh. Hi vọng của anh là làm cô mau chóng nhận ra cô không còn là bạn gái anh mà là vợ anh, xem anh như người thân để dựa vào.

Anh biết cô luôn luôn không muốn đem thân phận mình từ bạn gái trở thành vợ anh. Rất nhiều lúc cô đối với anh rất khách khí, có tâm sự cũng không nói ra, chỉ biết suy nghĩ một mình. Tựa như lúc này, cô vị nhân viên vây quanh, xem qua sắc mặt biết cô không thoải mái, nhưng cô vẫn không nói cho anh biết.

Điều này làm cho anh càng ngày càng mất kiên nhẫn. Anh nghĩ sẽ chậm rãi dẫn cô đi trên con đường hôn nhân này, chậm rãi để cô dựa vào tin tưởng anh, nhưng thực sự chết tiệt, quá chậm.

Như vậy thật không phải biện pháp hay.

Địch Ấp Chấn mày nhện không được dùng sức nhú lại.

“Anh... Có phải hay không cũng cảm thấy em không giống như là vợ của anh?” Xem động tác nhú mày của anh, Phương Đề Lê dè dặt cẩn trọng hỏi.

“Có người nói như vậy?” Anh hỏi.

“Không có, liền... Có chút buồn cười, chúng ta ngày đó từ khách sạn đi ra, hình như bị nhân viên công ty anh thấy được.” Phương Đề Lê ra vẻ tự nhiên nói, một bộ thoải mái tự tại nói giỡn.

Anh hơi hơi nheo mắt, nhìn chăm chăm biểu cảm của cô. “Thì thế nào?”

Nói thật ra, anh căn bản không quan tâm mình bị bao nhiêu nhìn đến, cùng bà xã của anh vào khách sạn cũng không liên quan đến người khác.

Cái anh muốn là nhìn thấy phản ứng của cô.

“Ha ha, có chút buồn cười là các cô ấy nghĩ rằng em là... tình nhân.” Cô vừa nói vừa cười. “Em có nên cảm thấy vinh hạnh? Bộ dạng không xinh đẹp, như thế nào lại giống tình nhân?”

“Em cảm thấy làm tình nhân tốt lắm sao?”

Thanh âm của anh hơi căng thẳng, đáng tiếc cô không có phát hiện.

“Cũng tốt a!” Ít nhất không bị phê bình không đủ tư cách để anh lấy về nhà. “Có người trả thù lao, chỉ cần hầu hạ một người, tính ra cũng không thiệt.”

Câu nói đùa của cô không ngờ làm anh đưa đến một ánh nhìn hung ác.

Phương Đề Lê sửng sốt một chút, bị ánh mắt không vui của anh dọa đến. Ngay tại thời điểm cô ngẩn người, anh đã xoay người lên xe.

Cô chạy nhanh lên phía trước kéo cửa xe ngồi vào trong.

Địch Ấp Chấn cũng không thêm liếc cô một cái liền khởi động xe, đạp chân ga, không giống như bình thường tăng tốc mà đi, chính là hung mãnh lao ra khỏi bãi đậu xe.

Nhìn anh gọn gàng đem xe dừng lại trước bãi thu phí sau đó lại nhanh chóng tăng tốc rời đi. Cô lặng lẽ nắm mép ghế.

Từ đầu tới đuôi, anh một câu cũng chưa nói, mà cô chỉ có thể không yên nhìn anh.

Mãi cho đến khi đến trước nhà cô mới mở miệng hỏi.

“Anh... Đang tức giận?”

“Không có!” Dịch Ấp Chấn cho cô một cái nhìn kinh dị, bỏ xuống hai chữ rồi liền xoay người vào nhà.

Phương Đề Lê chậm rãi bước vào phòng ở, bĩu môi nhớ kỹ: “Rõ ràng có giận, bằng không sao lại thế này?”

Kết quả tối hôm đó, là tối đầu tiên cô về nước mà không làm tình với anh.

Nhìn gương mặt anh say ngủ, cô bắt đầu cảm giác được lãnh ý của anh, càng có cảm giác bị vứt bỏ, sự bất an bắt đầu rục rịch.

4. Chương 04

Chương 4

Bởi vì cả đêm không thể ngủ, Phương Đề Lê mãi gần sáng mới mệt nhọc mà thiếp đi. Không biết có phải do mệt mỏi quá hay không mà Dịch Ấp Chấn rời giường đi làm lúc nào cô cũng không hay.

Đợi đến khi cô thức dậy đã là 10 giờ rưỡi.

“Di, hôm nay không để lại giấy sao?”

Cô ngồi trên giường nhìn tủ đầu giường, sau đó tìm kiếm dưới gối, không phát hiện tờ giấy nào. Bình thường sau khi cô về nước bởi vì quan hệ với anh mà mệt mỏi nên sẽ ngủ dậy trễ, trước khi đi làm anh đều để lại cho cô một tờ giấy nhắn. Có đôi khi nói cho cô biết trong tủ lạnh có đồ ăn, có đôi khi nói hôm đó sẽ về nhà đúng giờ, hay đôi khi muốn cô ra ngoài gặp anh.

Cô tựa hồ đã quen như vậy, ở nhà không dùng đầu óc nhiều lắm, anh sẽ giúp cô an bài mọi thứ, bao gồm hai người muốn ăn cái gì, muốn đi nơi nào.

Cô đến bây giờ vẫn không nghĩ tới, nếu anh không làm cái gì, cô sẽ trải qua một ngày thế nào?

Hiện tại xem mặt bàn trống rỗng, lại nhìn đến một bên giường trống trải, cô nhin không được đi qua nằm trên gối anh, nhắm mắt lại, cảm giác hơi thở của anh.

Có lẽ là vì đêm qua có chút không thoải mái, hôm nay cô lại không nhận được tờ giấy nào nên cảm thấy mất mát. Một loại cảm giác tịch mịch cô đơn làm cô cứ nằm trên giường không muốn cử động.

Kỳ thực cô cũng cảm giác mệt mỏi.

Nửa năm qua, cô cố gắng làm dáng vẻ một người vợ xứng đôi với anh, cố gắng làm việc tiến lên, mong đợi bản thân có thể thành một người dẫn đoàn thành công. Dù sao ai cũng có sở trường riêng, không thể giống Dịch Ấp Chấn quản lý một công ty to như vậy, nhưng cô biết dẫn một đoàn người xuất ngoại như thế nào, làm ọi người có được chuyến du lịch vui vẻ.

Cho nên cô liệu mình làm việc, chỉ sợ hơi chút dừng lại sẽ kéo xa khoảng cách với anh. Nhưng quay đầu ngẫm lại, cô thực sự đã kéo gần khoảng cách sao? Nghĩ đến chuyện hôm qua xảy ra tại công ty, trong lòng cô lại khổ sở.

Nhưng loại tâm tình này nên nói với anh thế nào đây?

Anh chưa từng nói qua cô không xứng với anh. Mà tâm tình của anh nhất định rất khó lý giải, đối với một người tài giỏi như anh mà nói, cô cố gắng nửa ngày nhưng không thể đạt được hiệu quả như dự định, hẳn là chuyện rất khó coi.

Cô không khỏi nhớ tới lần đầu tiên gặp anh, chỉ nhìn một cái liền có cảm tình với anh, nhưng cô bao giờ nghĩ đến việc cô cùng anh có thích hợp với nhau hay không...

Lúc đó trời rét lạnh, cô đi mua nước tương ẹ, trên người chỉ mang theo năm mươi đồng. Kết quả chỉ đủ mua một chai tương nhỏ. Chính là sau khi mua xong lại dư năm đồng, tiền xu trong túi cùng chìa khóa va chạm nhau thật khó chịu, vì vậy cô quyết định mang năm đồng này ra xài luôn.

Cô ở cửa hàng tùy tiện cầm lấy vài món, đầu tiên là Yakult, phát hiện không đủ tiền mua Yakult lại thả trở về. Cuối cùng chọn một viên trứng luộc nước trà mà tính tiền, không nghĩ tới bị kịch lại xảy ra...

“Tiểu thư, chỉ lấy một viên trứng luộc nước trà sao?” Nhân viên cửa hàng hỏi lễ phép.

Bởi vì thời tiết rất lạnh nên cô chỉ gật đầu trả lời, dùng sức cắn một ngụm trứng còn nóng hôi hổi, không nghĩ đến nhân viên cửa hàng nói tiếp một câu khiến cô thiếu chút nữa mắc ghen.

“Như vậy tổng cộng 7 đồng, tiểu thư.”

“7 đồng? Đổi giá khi nào vậy?” Trong miệng cô đầy trứng, một tay giữ túi tiền chỉ còn năm đồng, bắt đầu đổ mồ hôi lạnh.

Một viên không phải năm đồng sao? Nói tăng giá liền tăng giá? Thật sự hơi quá đáng.

Ánh mắt cô đảo qua lúc này mới phát hiện bên cạnh nồi trứng có biển giá nhỏ - Trứng luộc nước trà 7 đồng.

Xong rồi, thăm, làm sao bây giờ? Cô muốn mặt dày cũng không được, đã cắn trứng rồi. Chẳng lẽ nói mình chỉ cắn một ngụm nên tính hai đồng, phần trứng còn lại đem trả sao?

Đang lúc cô dùng sức suy nghĩ muốn tìm phương pháp thoát khỏi tình cảnh này thì người xếp hàng phía sau đem đồ để lên bàn tính tiền.

“Tính cùng với cô ấy.” Âm thanh thuần hậu vang lên, tiếp theo là một trăm đồng đưa đến trước mặt nhân viên cửa hàng.

“Ai cùng với anh...” Nghe được âm thanh xa lạ, cô nhanh chóng quay lại muốn phản bác, nhưng khi xoay lại thì cả người đều ngây dại.

Một người đàn ông cao tào, diện mạo nhã nhặn, có một loại mị lực không nói nên lời, làm cô nhìn không chớp mắt.

Ngay lúc cô sững sờ, người đàn ông đã thanh toán tiền xong, xoay người trở ra.

Cô lại ngây người hai giây, lúc này mới phát hiện mình đã được giải vây khỏi tình huống khó xử.

“Tiên sinh, đợi chút, đợi chút!” Phương Đề Lê cắn trứng luộc nước trà nhanh chóng đuổi theo. Ở thời tiết giá lạnh này, miệng cô đầy trứng, điên cuồng đuổi theo một người, bộ dáng kia nói xấu quả thật có chút xấu.

Người đàn ông ngừng lại ở ven đường, buồn cười nhìn hành động kì quái của cô.

“Cái kia... Tôi nợ anh 7 đồng.” Cô thở phì phò, thiếu chút bị nghẹn trứng, lúc này mới phát hiện hành vi của mình có bao nhiêu ngu xuẩn.

Trời ạ, cô cư nhiên trước mặt người đàn ông đẹp mắt này làm ra chuyện ngu xuẩn như thế?! Thật muốn đâm đầu chết đi. Hôm nay ra đường không coi ngày sao? Cô căn bản không nên xuất môn a.

“Không có gì quan trọng.” Dịch Áp Chấn khi nói chuyện thanh âm dè dặt ý cười. Một màn anh được nhìn thấy thì cho dù trả mười cái trứng luộc nước trà anh cũng thấy đáng giá.

“Không được, không được, tôi trả anh năm đồng trước, phần còn lại sẽ trả sau, có thể nói cho tôi biết làm sao để gặp anh không?” Dám cười cô? Phương Đề Lê kiên trì lấy năm đồng trong túi nhét vào tay đối phương.

Nhìn năm đồng trong tay, còn vẻ mặt đắc ý cười hề hề của cô, quả thực không thể nén nhịn, anh cười haha lên. Đã thật lâu không vui vẻ như vậy!

“Cô cố gắng muốn trả tiền tôi, không phải là thích tôi chứ, muốn tìm cơ hội gặp lại sao?” Anh nhin không được nói đùa.

Cô cũng nâng cao khẩu khí. “Anh làm sao mà biết?!”

Câu trả lời này làm cho hai người đồng thời ngây ngẩn. Mà mặt cô trở nên đỏ hồng, ánh mắt anh lại có chút đăm chiêu.

Ngay lúc cô cảm thấy mình sắp mất mặt đến chết, anh lại nói, “Ngay tại nàng cảm thấy chính mình sắp bởi vì mất mặt mà khi chết, anh nói: “Cô đưa tôi số điện thoại, chờ khi nào tôi rảnh sẽ gọi.”

“A?” Cô hoàn toàn không nghĩ tới nhận được đáp án như vậy.

“Không muốn? Hay cô không muốn trả hai đồng kia? Cũng có thể, dù sao tôi cũng không nghĩ đòi cô 7 đồng này.” Anh nhìn như vô tình nói.

“Không không không, nợ tiền phải trả tiền là đương nhiên, huống chi anh giúp tôi thật là đại ân!” Cô cứ ngốc vù vù mà đem số điện thoại đưa anh.

Cuối cùng lại ngốc vù vù mà trở thành vợ anh.

Từ hồi ức tỉnh lại, Phương Đề Lê mới phát hiện cho chưa từng hỏi anh vì sao giúp cô trả tiền trứng luộc nước trà, cho dù là người tốt, 7 đồng cũng không có gì, nhưng theo hiểu biết của cô về anh sau này, Dịch Ấp Chấn sẽ không đi quản những chuyện như vậy.

Cô không biết tại sao anh giúp cô, không biết vì sao anh gọi điện thoại cho cô, càng không hiểu vì sao lại quyết định lấy cô. Anh thích cô sao? Điều cô không hiểu là, anh có rất nhiều đối tượng để lựa chọn, sao lại chọn cô?

Lúc này bụng khê reo, mới cảm giác bản thân đói bụng. Do dự một hồi cô bắt lấy điện thoại đầu giường, bấm số của anh. Anh đã nói lúc nào cũng có thể gọi, không phải sao?

Điện thoại vang năm tiếng ngày khi cô nghĩ anh không bắt máy thì rốt cuộc cũng có tín hiệu.

“Dịch Ấp Chấn, anh có muốn đi ăn cơm trưa không?” Giọng điệu của cô thật thoải mái nghe qua rất tự nhiên.

Đầu kia điện thoại trầm mặc một lát.

“Anh không rảnh, giữa trưa có hẹn. Có chuyện gì nữa không?” Thanh âm của anh rất lạnh, đã đánh mất đi độ ấm bình thường.

“Không... Không có việc gì.” Cô bắt đầu cảm thấy xấu hổ, dường như đang quấy rầy anh, cảm giác rất khó xử.

“Anh cúp máy đây.” Nói xong anh thật sự cúp điện thoại.

m thanh đô đô phát ra từ ống nghe, cô chậm rãi tắt điện thoại để lại giường, cảm giác đói bụng dường như không còn.

Ngồi trong nhà hàng Phương Đề Lê cứ ăn một ngụm lại không ăn một ngụm, Giang Tiểu Tuyết bắt đầu phát hỏa.

“Phương tiểu thư, nếu đi ăn cơm với mình thống khổ như vậy, cậu tìm mình làm chi?” Tiểu Tuyết trừng mắt với cô, thật sự không chịu nổi Đề Lê mang đồ ăn đập hư.

“Nào có?” Đề Lê lập tức ngồi thẳng lưng lấy lại tinh thần. “Mình..... Chính là không đói thôi.”

“Tâm tình không tốt?” Tiểu Tuyết hí mắt lại. “Có thể làm cho người có thần kinh thô như cậu phiền muộn, thật sự là chuyện rất khó giải quyết. Còn có sao hôm nay cậu lại tìm mình ăn cơm? Còn là bữa tối?”

Tiểu Tuyết hiểu được, khoảng thời gian Đề Lê đãi ở Đài Loan thì phần lớn đều cùng ăn cơm với Dịch Ấp Chấn. Muốn hẹn với cô thì phải vào giờ trà chiều hay giữa trưa. Nhưng hôm nay Đề Lê lại đột nhiên gọi cô đi ăn bữa tối, tâm tình lại không tốt, rõ ràng có việc a.

“Nha, cậu phải hỏi Dịch Ấp Chấn nha? Anh ấy hôm nay tăng ca.” Đề Lê cũng không muốn để ngữ khí lộ ra nhiều mất mát. Chính là Dịch Ấp Chấn đã liên tục tăng ca rất nhiều ngày, cho tới bây giờ anh chưa từng như vậy. Hay nói cách khác, lúc cô ở Đài Loan anh chưa từng như vậy.

Về phần thời gian cô không ở đây... Cô thật sự không biết anh bận rộn thế nào. Phương Đề Lê nghĩ vậy trong liên liên ấy nắm chặt di động.

“Thật hiếm thấy, bình thường lúc cậu trở về anh ta rất ít tăng ca mà?” Tiểu Tuyết lơ đãng hỏi.

“Vì sao cậu biết?” Đề Lê kinh ngạc hỏi.

“Bởi vì mỗi lần gặp cậu đều nói buổi tối anh ta dẫn cậu đi nơi nào, làm cái gì, có thể thấy được anh ta rất ít tăng ca, không bằng nói là tận lực không tăng ca.”

“Vậy cậu sao biết bình thường anh ấy không như vậy? Chỉ khi có mình có Đài Loan mới không tăng ca sao?” Đề Lê tiếp tục truy vấn, cô vừa mới suy nghĩ đến vấn đề này sao Tiểu Tuyết lại khẳng định đáp án như vậy?

“Đây là lẽ thường suy luận a! Làm ơn, Nguyên Tố là tổng công ty, mình không tin anh ta mỗi ngày chỉ làm chín giờ, đúng năm giờ là tan tầm thì có thể xử lý hết mọi chuyện. Cậu lại nói anh ta hay họp gọi điện đến sợ quấy rầy, nhưng anh ta không vội thì cậu cần gì sợ quấy rầy?”

Giang Tiểu Tuyết mẫn mắt tròn trắn. Cô bạn Phương Đề Lê này của cô thật sự quá ngốc, có một số việc chỉ cần quan sát một chút sẽ rõ ràng mà.

“Bị cậu nói như vậy mình thật ngu ngốc.” Đề Lê bĩu môi. “Khó trách anh ấy luôn luôn mất hứng, đại khái là do mình quá ngu ngốc đi, ngay cả vì sao anh ấy mất hứng cũng không hiểu...” Cô nói mấy lời phía sau là nói nhảm, thanh âm rất nhoe, nhưng Tiểu Tuyết vẫn nghe được.

“Các cậu cãi nhau?” Giang Tiểu Tuyết có sức quan sát rất tốt.

“Cũng không biết có tính không!” Đề Lê dứt khoát đem đĩa đồ ăn buông ra, không ăn. “Mình hỏi anh ấy có tức giận hay không, anh ấy nói không có. Nếu thật sự tức giận làm sao lại không thừa nhận?” Cô thật sự không hiểu lắm, sắc mặt của anh, phương thức anh đối đãi với cô đều làm cô biết anh đang giận. Nhưng mỗi khi hỏi anh chỉ nói hai chữ-không có, hơn nữa sắc mặt càng khó coi hơn.

“Khó chịu là phải, ngay cả nguyên nhân anh ta khó chịu mà đồ ngốc như cậu cũng không hiểu.” Tiểu Tuyết kết luận.

Đề Lê kinh ngạc mở to hai mắt. “Di? Giận dỗi? Đó không phải là tật xấu của phụ nữ sao? Vì sao đàn ông cũng như thế?”

“Pháp luật có quy định phụ nữ mới được giận dỗi sao?” Tiểu Tuyết tức giận nói. Nhưng cô không nghĩ tới Dịch Ấp Chấn đường đường là CEO một công ty lớn như vậy, cư nhiên cũng đi giận dỗi với vợ? Nghĩ đến liền thấy thú vị. Bất quá chỉ sợ đường sự không hiểu, bằng không cũng không ăn không ngon a.

“Là không có!” Phương Đề Lê thật sự không nghĩ Dịch Ấp Chấn sẽ làm việc ngậy thơ này.

“Uy, cậu đã lâu không dẫn đoàn?” Tiểu Tuyết bỗng nhiên hỏi.

“Không có. Mười ngày nay mình không nhận được đoàn, thật kì lạ, trước kia chưa từng vượt quá năm ngày.” Đề Lê ở công ty làm việc rất tốt, danh tiếng của cô cũng nổi, cho nên có rất nhiều đoàn muốn cô dẫn.

“Xem đi, không tặng lễ bị trừng phạt, sau này cậu khó nhận đoàn rồi, sắp bị xa lánh a.” Tiểu Tuyết cũng không thích lắm với loại việc tặng lễ này, nhưng nhịn không được lo lắng cho bạn tốt. “Cậu muốn đến công ty một chút hay không, mang theo một ít điểm tâm?”

“Mình không cần. Mình không thích loại hành vi này.” Phương Đề Lê kiên định.

“Vạn nhất công ty đưa cậu một đoàn rất khó tiếp thì sao?” Tiểu Tuyết hỏi.

“Tiếp a, khó thì cũng có người dẫn a, mình sẽ phục vụ chu đáo như nhau.” Đề Lê đối với công việc của mình rất nghiêm túc.

“Được rồi! Kỳ thực nếu cậu không thích không khí ở công ty thì có muốn đổi công tác không. Không bằng ở nhà chồng nuôi cũng tốt.”

“Này... Mình không phải không nghĩ tới, nhưng mình không muốn làm người không kiên nhẫn như vậy, khó khăn một chút liền từ bỏ, như vậy mình sẽ giống một thiên kim tiểu thư mới ra xã hội hay sao?”

Kỳ thật Phương Đề Lê gần đây có nghĩ đến việc này, có nên ở lại công ty không. Cô cũng từng nghĩ tìm Dịch Ấp Chấn nói chuyện, nhưng quan hệ hai người gần đây có chút rùng mình, cơ hội gặp mặt nói chuyện rất ít. Mỗi lần đều phải xem sắc mặt anh, cô cái gì cũng không nói ra được.

Cứ như vậy cô sẽ nổi điên, tối nay nhất định phải nói chuyện cùng anh.

“Vậy cậu suy nghĩ đi, ngày mai mình đi Hokkaido bảy ngày, muốn tìm mình ăn cơm thì đợi bảy ngày sau.” Tiểu Tuyết nói.

“Cậu dẫn đoàn? Được rồi, chúc công việc thuận lợi.”

Tuy rằng cùng Tiểu Tuyết cơm nước xong mới 8 giờ rưỡi, Đề Lê vẫn chạy nhanh về nhà. Cô không hi vọng Dịch Ấp Chấn trở về không thấy cô, bởi vì hai người đã đủ căng thẳng.

Khi Đề Lê về nhà Dịch Ấp Chấn còn chưa trở về, trong phòng một mảnh tối đen. Cô vốn muốn mở đèn một chút nhưng sau đó lại cứ đứng im lặng như vậy trong bóng đêm.

Đây là quang cảnh Dịch Ấp Chấn phải đối mặt khi về nhà mỗi lần cô không ở Đài Loan sao?

Cho dù rất trễ, công tác vất vả cả ngày, ngay cả một ngọn đèn chờ mong cũng không có, là loại cảm giác cô đơn thế nào? Cho dù trong lòng không thoải mái muốn tìm người nói chuyện cũng không có, anh sẽ mang tâm trạng thế nào?

Cô bỗng nhiên cảm thấy mình thật tồi tệ, chưa bao giờ đặt bản thân vào hoàn cảnh của người khác. Một cảm giác thống khổ xen lẫn áy náy dâng lên, làm cô cay mũi.

Lau đi khóe mắt ướt át, cô bật đèn, đột nhiên nghĩ đến muốn thay làm một bát mì nóng hầm hập, để anh khi tăng ca trở về có thể hưởng thụ sự ấm áp.

Nhưng cô căn bản cái gì cũng không biết nấu, duy chỉ biết mì ăn liền! Để một người tăng ca về ăn mì ăn liền, thật là không nhân đạo.

Nghĩ một lát cô thay đồ liền cầm ví và chìa khóa đi ra ngoài. Tuy cô không biết nấu nướng, hiện tại học cũng không kịp, nhưng có đồ ăn ở ngoài a, cho dù đã khuya cũng có thể có đồ ăn nóng hơi hổi.

Cô ở gần nhà mua dưa cải cùng canh nóng rồi về nhà.

Không nghĩ tới ở thang máy lại gặp Dịch Ấp Chấn.

“Anh nghĩ em đã nói hôm nay đi ăn với bạn.” Anh nhìn bộ đồ đơn giản cô mặc trên người, tay cầm một hộp thức ăn.

Thấy thái độ nói chuyện của anh không lạnh như trước, tuy rằng không tính là thân thiện, nhưng cũng đủ làm cô vui vẻ.

“Em trở về rồi, muốn ở nhà làm cho anh một phần ăn khuya, nhưng khả năng nấu nướng không tốt lắm nên ra ngoài mua cho anh ít dưa cải với canh nóng.” Cô nâng túi trong tay nói.

“Anh đã ăn bữa tối, em còn bận tâm sao?” Anh nhàn nhạt nở nụ cười, trên mặt nét ôn nhu lại trở về.

Dịch Ấp Chấn quả thực là bại dưới tay cô. Mấy ngày nay anh tức giận với cô, muốn giáo huấn cô một chút, nhưng đổi lại thành bản thân mình khổ sở. Rõ ràng biết cô so với người khác vô tâm hơn, trực tiếp nói chuyện cùng cô còn khả năng, nhưng anh chính là không chịu mở miệng.

Ngày đó cô nói làm tình nhân cũng tốt?

Chỉ vì những lời này mà anh tức giận mấy ngày, cô lại hỏi anh có tức giận hay không, quả thực muốn vặn gãy cổ cô mà.

“Ai nha, buổi tối thời tiết càng ngày càng lạnh, về nhà uống chút nóng canh vẫn tốt hơn chứ?” Đề Lê chủ động khoát tay anh, mặt dày hơn hở.

Địch Ấp Chấn không nói gì cười cười, lấy ra chìa khóa mở cửa đi vào.

“Em đem đồ ăn đồ ra, anh tắm rửa một chút đi!” Đề Lê cười nói.

“Hảo, nhưng em đừng có ăn vụng hết.” Anh xoay người đi vào phòng ngủ.

Ước chừng mười phút sau, Địch Ấp Chấn đã tắm xong, ngồi ở trước bàn ăn, đối mặt với đĩa cải tình yêu của vợ.

“Còn nóng, ăn nhanh chút, canh đã hâm lại rồi.” Cô giống như học sinh tiểu học tranh công, đưa đĩa và thìa cho anh. Được rồi, cho dù cô ngu ngốc trong nấu nướng nhưng với đồ ăn bên ngoài cô cũng biết dùng lò vi sóng để đun nóng. Như vậy cô có tính là không tệ lắm không?

Địch Ấp Chấn tiếp nhận bắt đầu ăn

Đề Lê hai tay di di, cười mỉm nói: “Nếu anh tiếp tục giận em, em không biết phải làm gì bây giờ.”

“Nha?” Anh nghe vậy ngẩng đầu lên. “Em xác định anh đang giận em sao?”

Đề Lê sững sốt. Sao cô cảm giác anh đang đào hố cho cô nhảy vào nhỉ?

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Cô chần chờ hỏi.

Đáp án của cô quả nhiên không đúng bởi vì anh đem thìa trong tay thả ra, không ăn nữa.

“Em ngay cả anh tức giận hay không cũng không biết.....” Địch Ấp Chấn vốn ôn nhu giờ lại nổi đóa lên. “Vậy em nói đi, anh vì sao tức giận?”

“Anh sao lại tức giận rồi? Vì am nói làm tình nhân cũng không tệ, không phải sao?” Phương Đề Lê cũng không có ngốc đến loại trình độ này, anh ngày đó khi nghe cô nói câu kia liền thay đổi sắc mặt, cô đã nghĩ vài lần, bây giờ có thể xác định, “Em chỉ thuận miệng nói, không phải nghiêm túc.”

Ngày đó bị nhân viên của anh bao quanh, trong lòng cô rất khổ sở, chính là cô không nghĩ lấy chuyện này ra làm nũng với anh, cô chỉ thấy mình không đủ tốt, không thể trách người khác. Đương nhiên cô cũng cảm thấy bị thương, cảm thấy mất mát a! Nhưng tâm tình này cô phải nói ra như thế nào?

“Trọng điểm không ở những lời này.” Địch Ấp Chấn lại cảm thấy đau đầu. Cô gái này không thể làm cho anh bình tĩnh một chút sao? “Em không nghĩ tới chúng ta đã kết hôn nửa năm, em trừ bỏ không chịu thay đổi thân phận thành vợ của anh, lại có thể nói làm tình nhân cũng không sao. Em nói anh có thể không tức giận sao?”

“Nhưng em là vợ anh mà,” Đề Lê bị tiếng gầm nhẹ của anh dọa sợ, anh rất ít khi kích động như vậy. “Là vì em luôn công tác ở nước ngoài cho nên anh...”

“Không phải, không phải, không phải.” Anh giận trừng mắt với cô. “Là lòng của em. Em không để bản thân mình dựa vào anh, không chịu đem anh thành người có thể tin tưởng, trong lòng em, căn bản anh không phải là người mà em muốn nắm tay cả đời.”

Anh tiếp tục lên án.

Sắc mặt của cô có chút tái nhợt, trừng mắt lên, miệng ngáp ngừng, hoàn toàn không nghĩ anh để ý đến việc này, càng không nghĩ cảm giác của anh lại như thế. “Không phải, không phải như thế...”

Chỉ một thoáng cô mới hiểu được, chính bản thân cô đem nỗi sợ hãi ẩn sâu trong đáy lòng, cho rằng không cần đối mặt thì có thể giải quyết được. Cô biết mình luôn giữ lại tình cảm bản thân, chỉ sợ yêu quá sâu, vạn nhất mất đi anh rồi, cô không thể chịu đựng. Cho nên cô cố tình không quá dựa dẫm vào anh, không nghĩ đến làm cho anh thống khổ.

“Không phải như vậy, vậy em nói là thế nào?” Cơn tức của anh không giảm. Hiện tại anh không thể nhận một đáp án tùy ý như trước. Anh cho rằng nếu mình không giải quyết như bây giờ, anh cố gắng năm năm cũng vô ích.

“Là... Cái kia... ” Cô thật sự không biết nói rõ thế nào. Chừng đó suy nghĩ giấu trong lòng, cô nghĩ lấy ra, mà nay anh muốn cô nói triệt để, cô quả thật quá hỗn loạn, làm sao có thể?

“Không nghĩ nói?” Anh lạnh lùng hỏi, ôn nhu trên mặt đều không còn. Xem thái độ lùi bước của cô, anh ngay cả hứng trí cãi nhau cũng không có.

“Không phải, là không biết nói như thế nào, em cần... Địch Ấp Chân, em cần một chút thời gian...” Cô khẩn cầu nhìn anh.

“Như vậy chờ em chuẩn bị tốt lại nói sau!” Anh nhàn nhạt bỏ xuống câu này, đứng dậy rời bàn ăn.

Nhìn bóng lưng anh rời đi, Đề Lê đem mặt chôn trong tay, âm thầm rên rỉ.

Trời ạ, cô lại làm mọi chuyện hỏng bét, vốn cho rằng có thể giải quyết mọi chuyện, nay sự việc càng đi xuống. Nên làm gì bây giờ?

5. Chương 05

Chương 5

Sáng sớm hôm sau, 6 rưỡi sáng Phương Đề Lê đã rón ra rón rén xuống giường, nhịn không được quay lại nhìn lén dáng vẻ đang ngủ của anh mấy lần.

Ai, nhìn anh khi ngủ ôn hòa cỡ nào, cô bất giác đưa tay sờ mặt anh. Đây cũng là động tác cô hay làm, đặc biệt vào ngày nghỉ, anh có thể cùng cô ngủ trễ một chút, nên lúc cô tỉnh lại vẫn có thể thấy anh bên cạnh mà đưa tay sờ mặt anh. Đương nhiên kết quả cuối cùng chính là đánh thức anh sau đó hai người lại nhiệt tình triển miên.

Nhưng hôm nay vạn nhất nếu làm anh thức giấc, chắc chắn anh sẽ trừng ra khuôn mặt lạnh lùng mà nhìn cô, sẽ khiến cô không biết phản ứng thế nào. Tóm lại rời giường trước nói sau.

Cô đi vào phòng tắm, cố gắng làm nhanh vệ sinh cá nhân, chải đầu rửa mặt đơn giản, thay áo ngủ liền cầm ví tiền ra cửa.

Phương Đề Lê chưa từng rời nhà sớm như vậy, cảm giác mặt trời không giống bình thường, cầm ví tiền xuyên qua ngõ lớn phố nhỏ, cô đã lâu lắm mới đi mua bữa ăn sáng.

Ai, muốn làm người vợ hiền thật không dễ dàng. Trước kia cô không học nấu ăn nên chỉ ra ngoài giải quyết vấn đề này, nói tiếp thì hổ thẹn, từ khi kết hôn, phần lớn đồ ăn đều là do anh chuẩn bị cho cô, nhưng cô lại rất ít khi quan tâm đến anh.

Có lẽ cô nên thay đổi một chút, làm nhiều việc hơn vì anh, có thể tiêu trừ một chút bất an trong lòng anh. Địch Ấp Chân chưa từng ghét bỏ cô, chưa từng yêu cầu gì ở cô nhưng cô vẫn cảm giác được khoảng cách xa xôi giữa hai người, đến một ngày nào đó có lẽ anh cũng sẽ phát hiện, chỉ bằng bắt đầu thay đổi, hai người sẽ chậm rãi vượt qua cảm giác không an toàn này.

Chiều cổ anh là một việc, cô cũng đang lo lắng có nên thay đổi công việc hay không, hoặc thay đổi lịch trình chỉ dẫn đoàn ở Đài Loan, như vậy thời gian cô ở nhà sẽ nhiều hơn một chút.

Trong đầu suy nghĩ vòng vo, đến khi nhớ lại bóng lưng của anh khi xoay người rời đi hôm qua, trong lòng liền cảm thấy cay đắng. Cô lần đầu thấy bản thân thật ngu ngốc, có lẽ Địch Ấp Chân nói không sai, cô đã không đem tâm sự bản thân cùng anh chia sẻ cho dù cô thực thương anh.

“Oa a, cứ nhiên đã hơn bảy giờ, mau mau mau, mau về nhà.” Phương Đề Lê nhìn đồng hồ trên tay không khỏi muốn té xỉu, nhanh chân cầm theo bữa sáng chạy về nhà.

Hơn mười phút sau, cô đã đến cửa nhà, mới mở cửa bước vào phòng khách liền nhìn thấy Dịch Ấp Chân đứng ở cửa phòng, vẻ mặt kích động phần nộ trừng mắt nhìn cô. “Em chạy đi đâu vậy?”

“Em... ” Phương Đề Lê bị anh nhìn đến hoảng sợ. “Em đi mua bữa sáng.”

Kết quả khi anh nhìn thấy túi trên tay cô thì sắc mặt tốt hơn một chút. “Không có việc chạy ra ngoài mua bữa sáng làm gì? Mấy giờ đã ra cửa?”

“Em... ” Cô chưa kịp trả lời anh đã xoay người về phòng.

Phương Đề Lê thở ra.

Anh vì sao không vui? Bởi vì cô đi mua bữa sáng?

Mấy giờ đã ra cửa? Người bình thường không phải hay ăn sáng giờ này sao?

Hồi tưởng sự kích động cùng phần nộ của anh, trong đầu cô hiện lên một suy đoán—

“Không phải là anh ấy không thích mình ra khỏi nhà chứ?” Nghĩ xong mắt cô tỏa sáng, môi nở nụ cười.

Trời ạ, anh thực sự đáng yêu nha.

Cô thật muốn chạy tới mà ôm ấp thân mật một phen, nhưng hiện tại làm như vậy anh sẽ trở mặt sao?

Miệng hàm chứa cười, cô bắt đầu đem sandwich trà sữa lấy ra, bày biện ngay ngắn chỉnh tề trên bàn.

Thu xếp ổn thỏa, Phương Đề Lê thực giống em bé ngồi ngay ngắn ở bàn, chờ anh rửa mặt chải đầu đi ra.

Kết quả đợi 20 phút, ngay lúc cô muốn đi gọi anh thì cửa phòng mở, Dịch Ấp Chân mặt tây trang trong tay cầm theo cặp tài liệu đi ra.

“Anh nhanh một chút, bữa sáng sắp nguội rồi.” Cô hướng đến anh nói.

Ai ngờ anh chỉ đến gần nhìn cô rồi nói một câu: “Anh không ăn bữa sáng.”

“Không ăn bữa sáng?” Cô kinh ngạc đuổi theo. “Làm sao lại không ăn? Cứ như vậy đến trưa mới ăn, sẽ ảnh hưởng...”

Anh liếc nhìn cô một cái. “Chẳng lẽ bình thường em có ăn sáng sao?”

Trên mặt của anh viết – em như vậy thì không có tư cách nói anh.

Phương Đề Lê ghen hòng nhìn trân trối. “Đó là do em ngủ trễ, cho nên... ”

Ai ngờ anh căn bản không nghe cô giải thích liền đóng cửa mà rời đi.

“Thế nào như vậy? So với tưởng tượng thật không giống nhau, ít nhất nên ăn xong bữa sáng tình yêu sau đó thân thiết một chút với bà xã rồi mới đi làm chứ? Người yêu bình thường không phải như vậy sao?” Cô tức giận dậm chân.

Có lẽ là thật sự rất suy sụp, Phương Đề Lê ngồi trở lại bàn ăn, liếc mình đem hai phần ăn sáng mà nhét vào miệng. Kết quả bụng cô căng muốn nổ tung, ngồi nghỉ trên sofa một giờ mới có thể đứng dậy đi lại.

Con đường trở thành vợ hiền này là nhấp nhô!

Ở trên sofa nằm hơn một giờ, Phương Đề Lê đứng dậy nhìn nhìn đồng hồ treo tường, phát hiện mới chín giờ. Ai, cô thật sự không phải hiền thê lương mẫu nha, cứ ở nhà như vậy thật chán. Đang lo lắng không biết làm gì thì điện thoại liền vang lên.

“Uy, xin hỏi Phương Đề Lê tiểu thư sao? Tôi ở cơ quan du lịch.” Thanh âm bên kia điện thoại tương đối lễ phép.

“Là tôi, có việc gì sao?” Phương Đề Lê kinh ngạc hỏi. Cô đã bị họ lãng quên một thời gian, chẳng lẽ bây giờ họ muốn cô tiếp tục dẫn đoàn sao?

“Đại Phương, hiện tại có đoàn cần cô dẫn, cô có thể đi chứ? Tôi đã xem qua visa của cô, vẫn chưa hết hạn, không cần làm lại cái khác...” Nhân viên công ty thân thiện nói.

“Không cần làm lại? Đợi chút, tôi ngay cả thời gian làm lại visa cũng không có? Đoàn đó đi ngày nào?” Phương Đề Lê nguyên bản vui vẻ ai ngờ lại có cảm giác không ổn.

“Cái kia thôi... Thời gian có chút gấp, cho nên hôm nay cô nhất định phải đồng ý với tôi, bằng không sẽ không kịp.” Đối phương nói chuyện bắt đầu hơi giận dữ.

Phương Đề Lê xoắn xoắn sợi tóc. “Còn một ngày là đi sao?”

“Ngày mai. Còn kịp, cô không cần lo lắng, tư liệu chúng tôi đều chuẩn bị tốt, cô chỉ cần hôm nay đến công ty lấy tư liệu ngày mai mang theo đoàn viên lên máy bay là tốt rồi. Cô có kinh nghiệm dẫn đoàn rất phong phú, công ty chỉ có thể nhờ cô.” Đối phương mềm mỏng nói.

“Ngày mai?!” Phương Đề Lê bắt đầu cảm thấy đau đầu. “Sao hôm nay mới nói? Có sai lầm gì sao? Không cần nói vòng vèo, nói thật ra đi, muốn tôi tiếp đoàn như vậy thì tôi cũng phải biết tình hình thực tế, cứ như vậy đối với tôi và khách hàng đều không công bằng.”

Trời ạ, ngày mai? Làm sao có thể gấp như vậy? Cô cùng Dịch Ấp Chân còn chưa bắt tay thân thiện, anh chưa nguôi giận nếu cô cứ rời đi, không phải là càng căng thẳng sao?

Nhưng nghĩ đến dáng vẻ lạnh lùng kia, cô không khỏi có ý nghĩ muốn bỏ trốn trong đầu. A, không nên không nên, dù thế nào thì vẫn phải cùng anh hảo hảo nói chuyện.

“Ai nha, kì thực là do Tiểu Ngô dẫn đoàn, nhưng đêm qua anh ta bị viêm hệ tiêu hóa nghiêm trọng, hiện tại vẫn ở bệnh viện điều trị. Cô nói không đổi người được không? Đoàn này chúng tôi phải tìm người kinh nghiệm phong phú mới dẫn được...”

“Kỳ thực đoàn này rất khó khăn nên mới để tôi dẫn phải không? Tiểu Ngô luôn báo giá dẫn đoàn thấp, sau đó để khách tự bỏ tiền túi ra, luôn bị khách hàng mắng không phải sao?” Phương Đề Lê lạnh lùng nói.

Tiểu Ngô này ở công ty du lịch rất có tiếng, mỗi lần đi đều cùng khách hàng phát sinh tranh cãi, nhưng bởi vì lập không ít công cho công ty mà công ty luôn mắt nhắm mắt mở. Nếu cô tiếp đoàn này, nhất định sẽ ném mùi đầu khổ.

“Ai nha, Đại Phương, không đâu, bởi vì mọi người đều đã có đoàn dẫn nên mới nhờ cô, trừ cô ra công ty không biết tìm ai. Cầu xin cô giúp đỡ một lần đi.”

“Có nhiều người vẫn hay bí mật mà dẫn đoàn đi, tìm người khác đi.” Cô không hi vọng trong lúc này mà rời đi.

“Bí mật dẫn đoàn tuy rằng không ít, nhưng năng lực lại yếu, visa cũng có vấn đề. Nếu cô không đáp ứng, công ty chỉ có thể bắt Tiểu Ngô dẫn đoàn. Anh ta bệnh như vậy, cô nhẫn tâm sao?”

“Cũng không phải do tôi hại anh ta.” Phương Đề Lê đối với đối phương đáp trả.

“Đương nhiên không phải, nhưng tình hình bây giờ rất vội, cầu xin cô.” Đối phương rất khẩn khoản mà cầu xin.

Phương Đề Lê chần chờ.

“Cầu xin cô, công ty cam đoan sẽ tận lực phối hợp với cô, còn có lần sau sẽ sắp xếp đoàn tốt cho cô dẫn. Xin cô...”

“Tôi hiện tại không thể đáp ứng, phải cùng người nhà thương lượng đã.” Người nhà cô nói đương nhiên là Dịch Ấp Chân, mặc kệ thế nào, cô phải cùng anh thảo luận một chút!

Việc này thật khó xử, cô bị người ta cầu xin mà mềm lòng, nhưng tình huống trước mắt không thích hợp đi xa. Chết tiệt, sớm không đến trễ không đến, hiện tại lại tìm cô dẫn đoàn khẩn cấp như vậy, nên đi hay không đi đây?

“Vậy cô có thể mau chóng cho đáp án hay không? Bởi vì chúng tôi thật sự rất gấp...”

Phương Đề Lê mãnh mắt trợn trắng. “Tôi sẽ cố gắng, nếu không anh có thể tìm người khác, không chừng sẽ có người tiếp.”

“Hào hảo, vậy sau khi cô quyết định thì gọi đến công ty thông báo một tiếng.” Đối phương vui vẻ treo điện thoại, dường như là cô đã đáp ứng rồi vậy.

Kì thực cô không hiểu, cho dù visa vừa khéo phù hợp yêu cầu, mọi người ai cũng không vui khi nhận đoàn này, vì sao công không trực tiếp cự tuyệt?

Ở phòng khách đi lại vài vòng, cô vẫn cầm lấy điện thoại gọi cho Dịch Ấp Chấn. Không nghĩ tới anh không biết có điện thoại hay là cố ý tắt máy, cũng có thể đang họp nên không thể tiếp điện thoại, tóm lại không liên lạc được.

“Làm sao lại không nghe? Bình thường không phải đều tiếp điện thoại sao?” Phương Đề Lê tìm điện thoại văn phòng của anh.

Kì thực cô muốn tìm đến công ty gặp anh, nhưng sợ anh đang họp không nghe điện thoại, nếu đến đó không phải phiền anh sao. Bình thường chưa tính, anh lại đang giận cô, vẫn là không nên đi. Vì thế cô tìm được điện thoại tại văn phòng, kết quả —

“Đây là văn phòng CEO tập đoàn Nguyên Tố, xin chào!” Thấm thư kí thanh âm không thể chê vào đâu được, rõ ràng lại đơn giản, có lẽ nhưng không quá mức thân thiện.

Đề Lê vừa nghe đến thanh âm kia liền biết là Thấm thư kí tiếp điện thoại, nhưng cô vẫn trấn định lễ phép mở miệng. “Xin chào, tôi tìm Dịch Ấp Chấn tiên sinh.”

Đối phương thực rõ ràng tạm dừng vài giây.

“Dịch CEO hiện tại không thể tiếp điện thoại, xin hỏi có việc gì? Có cần tôi nhắn lại không?” Ngữ khí lúc này biến lạnh vài phần.

Đề Lê vụng trộm ói ra đầu lưỡi, cô gái này đang làm cái gì? Cô là vợ cũng chưa từng trách cô ta bám lấy chồng mình, cô ta dám dùng ngữ khí đuổi ruồi này nói với cô?

“Tôi là Phương Đề Lê, xin hỏi anh ấy họp tới mấy giờ? Bởi vì gọi di động không được mà tôi có việc gấp tìm anh ấy.”. Đề Lê kiềm chế nói chuyện.

“Nếu Dịch tiên sinh không có khởi động máy, chứng tỏ Dịch tiên sinh không muốn nhận điện thoại quấy rầy của người như cô. Mời để lại số của cô, tôi sẽ thông báo với Dịch tiên sinh.”

“Cô.....” Đề Lê nghe xong thật muốn bóp chết cô ta, quên đi. “Hào, cô nói với anh ấy gọi điện lại cho tôi, về phần số điện thoại thì không cần...Anh ấy hẳn là biết số điện thoại của nhà mình.” Câu cuối cùng cô cố ý nói nhẹ nhàng, nhưng có mười phần rung động. Nói xong liền cúp máy, lười nói chuyện với Thấm thư kí.

Có làm hay không? Làm sao xem cô như ruồi bọ mà đuổi? Giống như cô ta không ra mặt che chắn thì ông chủ sẽ bị nhện tinh ăn thịt vậy. Hừ, nếu nói đến ăn thịt anh, cô cũng đã ăn qua vài lần rồi.

Nghĩ đến đây cô lại đỏ mặt.

“A —” Cô hướng lên trời hét lên một tiếng. “Hiện tại rốt cuộc là cái tình huống gì? Phiền chết.”

Đề Lê ở trong nhà đến giữa trưa vẫn không nhận được điện thoại của Dịch Ấp Chấn, không biết anh bận hay là không muốn trả lời, làm cô thật sự lo âu.

Mặt khác công ty du lịch cứ gọi cô liên tục, muốn cô nhận lời họ. Mỗi lần cô đều nghĩ là Dịch Ấp Chấn nên rất nhanh tiếp điện thoại nhưng lại thất vọng.

Khi tiếng chuông lần nữa vang lên, cô nhin không được ôm đầu, cảm thấy mình sắp nổi điên rồi. Tiếp điện thoại bên kia liền mở miệng.

“Đại Phương sao? Phương tiểu thư sao? Quyết định chưa? Người nhà cô nói thế nào? Muốn chúng tôi đến nói giúp cô không?”.

“Ngừng!” Đề Lê rất cục chịu không nổi. “Nếu tôi tìm còn không ra chồng mình, cô nghĩ cô có thể tìm anh ấy nói chuyện sao?” Thật là tức chết cô, mặc kệ là Thẩm thư kí kia hay công ty du lịch, cô sắp điên rồi.

“Ách... Tôi chỉ là muốn hỗ trợ.” Đối phương bị cô hung dữ liền nhanh chóng nói.

Đề Lê thở dài. “Cô gọi liên tục cho tôi như vậy cũng vô dụng, cho dù tìm được chồng tôi, anh ấy cũng không đồng ý cho tôi đi đâu, tôi đề nghị cô nên tìm người khác đi.”

“Nếu có thể tìm người khác tôi không cần quấy rầy cô a!”

“Tôi mặc kệ, chờ tôi hỏi xong sẽ thông báo với cô, không cần gọi tới nữa.” Đề Lê nghiêm trọng cảnh cáo đối phương, sau đó không gặp lại mà trực tiếp ngắt điện thoại.

Treo điện thoại, cô ở trong nhà suy nghĩ, cuối cùng cầm lấy túi xách cùng chìa khóa, trực tiếp đến tập đoàn Nguyên Tố tìm người.

Lên taxi, không đến nửa giờ đã đến tòa nhà tập đoàn Nguyên Tố.

Lần này cô cùng bảo vệ trực tiếp chào hỏi, mặt cười nói “Phiền toái giúp tôi liên lạc với thư kí CEO.”

Bởi vì bảo vệ còn nhớ rõ cô, vì thế liền vội vàng gọi và chuyển điện thoại cho cô.

“Thẩm thư kí, tôi là Phương Đề Lê. Trừ khi cô hiện tại có thể khiến Dịch Áp Chấn mở miệng nói tôi đừng đi lên, bằng không hiện tại tôi lên tìm anh ta.” Cô trực tiếp giết Thẩm thư kí trở tay không kịp.

Bất quá cách này hiển nhiên có hiệu quả.

“Cái gì... Cô nói cái gì?” Thẩm thư kí thật đúng là bị cô làm kinh sợ, ngay cả lời nói cũng không rõ ràng.

“Chờ một chút sẽ biết.” Đề Lê lộ tươi cười sáng lạn sau đó gác điện thoại, xoay người hướng bảo vệ phát phát tay. “Lầu 25 tôi biết, tôi lên rồi nha, cảm ơn anh.”

Bảo vệ còn cùng cô vẫy vẫy tay, trên mặt cũng nở một nụ cười.

Phương Đề Lê nhanh chân thừa dịp Thẩm thư kí không thể ngăn cản mà vào thang máy lên thẳng tầng 25, tránh việc cô ta gọi bảo vệ giữ cô lại. Ai, thật muốn mắng Dịch Áp Chấn, muốn gặp anh phải tốn sức như vậy.

Thang máy đến lầu 25, cô bước ra liền thấy Thẩm thư kí một mặt cứng ngắc đứng đây.

Phương Đề Lê nhìn thiếu chút cười nhạo ra tiếng.

“Phương tiểu thư, Dịch tiên sinh hiện tại đang có hội nghị, không có thời gian gặp cô.” Thẩm Phái Quân ngữ khí lạnh lùng, ngay cả sự khách khí cũng giảm đi.

Phương Đề Lê nhún vai.

“Không quan hệ, tôi có thể chờ, dù sao giữa trưa, anh ta cũng phải ăn cơm.” Nói xong cô đi đến bàn tròn lần trước ngồi xuống, cầm báo lên xem, nhìn Thẩm thư kí tức giận đứng một bên.

Phương Đề Lê dùng báo chí che khuất mặt, che khuất khóe miệng cười. Ai, nếu không phải hôm nay cô có chính sự, nếu không sẽ đùa với thư kí của anh một chút, rất thú vị a. Nếu các cô ấy biết Dịch Áp Chấn đã kết hôn, không biết sắc mặt sẽ khó coi thế nào, đến lúc đó chỉ sợ cô càng bị chỉ trích nhiều hơn bây giờ.

Chờ chờ, thời gian đã qua 12 giờ rưỡi, Dịch Áp Chấn vẫn chưa kết thúc hội nghị để ăn cơm, Phương Đề Lê nhìn đồng hồ, mày đều nhíu lại. Bữa sáng anh cũng chưa ăn, giờ ăn trưa cũng không đúng giờ, chẳng lẽ lúc cô không ở đây, anh đều tùy tiện như vậy.

“Phương tiểu thư, thời gian đã qua 12 giờ rưỡi, tôi đề nghị cô về đi, CEO hôm nay thực sự bề bộn nhiều việc.” Thẩm Phái Quân chưa từ bỏ ý định muốn đem cô đuổi đi.

“Đúng nha, đã trễ thế này, cô chắc cũng muốn nghỉ ngơi? Cô cũng đi ăn cơm đi không cần tiếp đón tôi.” Đề Lê rộng rãi phát phát tay.

Thẩm Phái Quân sắc mặt từ trắng sang hồng sau đó lại chuyển thành trắng, rất tức giận đi.

Đề Lê vụng trộm giả trang cái mặt quỷ, cô không biết mình có tính xấu. Vô luận thế nào cũng phải tìm được Dịch Ấp Chấn, bằng không sẽ bị công ty du lịch oanh tạc điện thoại a.

Ngay tại Thẩm thư ký cố gắng suy xét thế nào đuổi đi của nàng thời điểm, CEO của ban công rót cục mở ra.

“Thẩm thư ký, giúp tôi mua cơm trưa...” Dịch Ấp Chấn nói còn chưa xong liền thấy Phương Đề Lê, ánh mắt anh có chút kinh hãi. “Em sao lại đến đây?”

Phương Đề Lê cười hướng anh nói. “Có chuyện tìm anh, có thời gian ăn trưa không?”

Dịch Ấp Chấn trầm ngâm vài giây, liền xoay người cùng Thẩm thư ký nói rõ: “Không cần mua cơm trưa nữa, hội nghị chiều nay hoãn lại một giờ.”

“Dịch tiên sinh, nhưng là...” Thẩm thư ký còn muốn nói cái gì đó, nhưng Dịch Ấp Chấn đã xoay người. Biểu hiện này không phải là mệnh lệnh không thể thương lượng sao, muốn cô nghiêm chỉnh chấp hành. Cho nên Thẩm thư ký không mở miệng nữa, nhìn ông chủ mang theo cô gái đáng ghét rời đi.

Dịch Ấp Chấn cùng Đề Lê bước vào thang máy, một tay còn chế trụ thắt lưng của cô dẫn ra ngoài. Mà cô hôm nay cũng thực ngoan, không có giấy dựa né tránh. Lần này sẽ có nhiều tin tức bất quá trong công ty đây, lần trước là ngộ thê, không ngờ hôm nay cũng là đi ăn trưa.

Nghĩ đến đây cô liền đỏ mặt.

Dù sao đại lão gia này vẫn đang tức giận không nên chọc vào, đành phải thuận theo anh một lần.

“Cười trộm cái gì?” Anh nghiêng đầu hỏi. “Anh hôm nay bận nhiều việc, đến một nơi gần đây ăn được chứ?”

“Ăn cái gì cũng tốt, gần một chút là được, anh không cần phải đi xa.” Dù sao cô chỉ để ý đến việc anh có ăn cơm với cô hay không, không nhất định phải ăn nhà hàng cao cấp.

“Em còn chưa trả lời vấn đề của anh.” Dịch Ấp Chấn tiếp tục truy vấn, dẫn cô vào một nhà hàng gần công ty, nhanh chóng kiểm bàn ngồi xuống.

Nàng vừa cười vừa nói. “Không có gì, chỉ sợ anh về trễ sẽ có thêm nhiều tin đồn thôi.”

“Hôm nay không được, buổi chiều anh có hội nghị quan trọng.” Anh cứ nhiên đứng đắn trả lời.

Cô sững sốt, sau đó đánh mu bàn tay anh một cái, mặt đỏ lên. “Em cũng không phải muốn tìm anh để... Đi chỗ đó, anh thực sự...”

Không nghĩ tới anh lại nhú mày làm vẻ mặt không đứng đắn.

Kì thực hôm nay thấy cô chủ động đến tìm, nói anh không vui là gạ người. Đây là lần đầu tiên cô chủ động tìm anh, anh có thể hay không trông cậy vào sự thay đổi của cô, cô có thể người vợ chân chính của anh?

Mà Đề Lê nhìn thấy anh tâm tình rất tốt, không còn dùng thái độ lạnh như băng nói chuyện, tâm tình của cô đương nhiên cũng thả lỏng hơn rất nhiều.

Hai người nói nói cười cười, đồ ăn rất nhanh được mang lên.

“Anh ăn nhanh một chút còn về họp.” Đề Lê thúc giục.

Dịch Ấp Chấn nhả nhận ăn không ít, đợi đến lúc hai người ăn xong mới hỏi: “Em hôm nay đến tìm anh chỉ để ăn cơm hay có việc gì khác?”

“A, đúng nha, em quên mất.” Thời gian thoải mái như vậy khiến cô quên việc chính. “Là như thế này, hôm nay cơ quan du lịch gọi điện thoại đến, muốn em tiếp một đoàn, em nghĩ tìm anh thương lượng—”

“Em muốn dẫn đoàn?” Sắc mặt của anh thay đổi, ý cười trong mắt biến mất.

Đề Lê bỗng nhiên cảm thấy da đầu run lên. “Việc này có chút phức tạp, công ty du lịch có chút khó khăn... Nếu em không giúp có khả năng sẽ ảnh hưởng công việc sau này...”

Cô hiểu được, do lần trước không mang lễ vật đến công ty đã làm cho ông chủ mất hứng, hiện tại nếu cô không giúp lần này, chỉ sợ sau này cô sẽ rất khó có đoàn để dẫn đi.

Đối với cô mà nói quyết định này thật khó khăn. Hiện tại cô rất muốn nói tình hình công việc cho anh biết, nhưng cảm giác được hơi lạnh từ anh, cô căn bản không thể lấy đề tài ra mà nói. Thời gian của anh có hạn, nhưng cô trong hai ba câu lại không thể giải thích rõ ràng.

“Em khi nào lại hỏi anh về công việc? Anh có khi nào hạn chế em chưa?” Anh nhàn nhạt nói, “Chuyện này em tự quyết định đi.”

“Nhưng là...” Đề Lê thấy anh đứng dậy thì bắt đầu hoảng. “Nhưng ngày mai em phải đi rồi.”

Thân mình anh cứng đờ. “Em muốn đi thì đi đi.” Nói xong liền đi thẳng đến quầy thanh toán rồi trực tiếp quay về công ty.

Đề Lê đuổi theo, luôn đi cách anh một đoạn ở phía sau nhưng anh không quay đầu một lần. Mãi đến cửa công ty cô mới dừng chân lại.

“Địch Ấp Chấn, em... em về nhà trước nha?” Cô do dự kêu.

Kết quả anh chỉ dừng một giây liền tiếp tục đi về phía trước.

Phương Đề Lê cắn môi, nhìn bóng lưng của anh, đầu đau mãnh liệt.

Trời ạ, ai tới nói cho cô biết phải làm gì bây giờ?

Tiếng hét trong còn chưa kết thúc thì điện thoại trong túi lại vang lên. Cô lập tức lấy ra xem.

“Uy!” Cô đối với đối phương hét lên một tiếng, bởi vì gọi đến là công ty du lịch, cũng chính là đầu sỏ khiến cô nổi điên.

Quả nhiên cô thành công dọa chết đối phương, ngừng vài giây, bên kia mới chậm rãi mở miệng, “Phương... Phương tiểu thư.”

Đề Lê nhu nhu thái dương, nhất thời cảm thấy bản thân đang giận chó đánh mèo nên có chút ngượng ngùng, lúc này mới thả lỏng âm thanh. “Hi vọng cô gọi tới là nói với tôi đã tìm được người dẫn đoàn.”

“Không phải, tôi là muốn nói tiểu Ngô... Hiện nay rất kém, không thể xuống giường được, cho nên nếu cô không đồng ý thì công ty thật sự phải đền tiền vì phá vỡ hợp đồng.” Nhân viên công ty nói nghe thực nản lòng.

Đề Lê bất đắc dĩ thở dài, biết bản thân đã bị đánh bại.

Việc này cùng với xuống địa ngục có gì khác nhau?

Trời ạ, cô đã trêu chọc ai a?

6. Chương 06

Chương 6

Vì công ty du lịch đau khổ cầu xin cùng oanh tạc điện thoại, cuối cùng Đề Lê cũng tiếp nhận đoàn này. Cô liền đến công ty lấy tư liệu, cùng hành trình chi tiết.

Về nhà, Địch Ấp Chấn nhìn thấy tài liệu trên tay cô, liếc mắt một cái cũng không mở miệng nói chuyện.

Hôm cô đi, tuy rằng chuyến bay rất trễ nhưng Đề Lê bởi vì muốn đến sân bay sớm một chút nên không thể đợi Dịch Ấp Chân tan tầm, cô liền đi trước. Cô để lại một tin nhắn nói mình phải đi, vài ngày sau sẽ trở về, ghi cả số chuyến bay cùng tư liệu khách sạn mà cô dừng chân cho anh. Cô biết lúc này anh rất giận, cho nên cô để lại một chút thông tin chuyến đi của cô, hi vọng sau khi trở về có thể cùng anh hảo hảo nói chuyện.

Mang theo áp lực cùng sự cô đơn, Đề Lê bước vào làm việc với tâm trạng thật không thoải mái. Người chưa bay khỏi Đài Loan, cô đã bắt đầu nhớ anh, lúc này cô thật muốn làm tiểu nhân tì bĩ vô sỉ mà quay đầu bỏ chạy. Nhưng sự tập hợp của đoàn viên lại đánh mất suy nghĩ của cô, đem công tác bận rộn bao phủ cô.

Mãi đến hiện tại, khi hành trình đã được một nửa, cô đang ngồi tại Brussels (Bỉ) uống cà phê, đoàn viên đều đi mua sắm, cô chỉ có hai giờ nghỉ ngơi ngắn ngủi, trong đầu lúc này đều là hình ảnh của anh.

Ra đi mấy ngày nay, cô quả thực bị dày vò. Bởi vì Tiểu Ngô hứa hẹn lung tung với người ta nên hành trình sắp xếp rất kín, khiến cả đoàn ngày nào cũng xuất phát lúc 6 giờ sáng và hơn mười giờ tối mới trở về khách sạn. Đến khi cô nhận được phòng thì cũng là 12 giờ. Mỗi ngày giấc ngủ của cô đều không đủ, vì giờ giấc không giống nhau nên cô ngay một cuộc điện thoại cũng không thể gọi. Bởi vì lúc này, chỉ sợ anh vẫn chưa rời giường.

Thời gian này thật không thoải mái, lúc cô đi không khí giữa hai người vẫn cứng ngắt, vài ngày nay cô thường nhớ đến anh, phát hiện mình thật là cô gái không lương tâm. Hồi tưởng lại, sự sợ hãi và bất an của cô biến mất không ít, có lẽ anh thật sự yêu cô, có lẽ anh không như cô lo lắng rằng một ngày nào đó tỉnh lại sẽ cùng cô chia tay.

Suy nghĩ mãnh liệt bao phủ cô, ngồi ở đầu đường, gió thổi có chút lạnh, cà phê trong tay thật ấm, cô chỉ hi vọng có thể bay trở về bên cạnh anh.

Anh luôn dung túng cô tự do bay nhảy, một mỗi trở về anh lại dịu dàng che chở chiều cổ cô, dùng nhiệt tình cuộn cuộn không ngừng mà bao lấy cô. Sau đó, cô lại đầy đủ năng lượng, lại một lần nữa bay đi.

Nhưng cô thật ích kỉ đi!

Chưa bao giờ nghĩ, lúc cô bay nhảy bên ngoài, anh cũng cần có người quan tâm, cần người chiều cổ.

Cô đối với tình cảm cùng hôn nhân không xác định và bất an, khiến cô mù quáng. Mà sự dung túng của anh lại làm cô trở nên vô tâm không chú ý đến điều gì.

“Trời ạ, thật muốn mau về Đài Loan nha!” Cô cau mày, hốc mắt nhịn không được mà đỏ.

Nhìn xuống đồng hồ, cô ước chừng là mười giờ đêm tại Đài Loan. Đề Lê nhanh chóng cầm điện thoại trực tiếp gọi cho anh.

Chuông vang lên vài lần anh mới tiếp điện thoại, ngắn ngủi vài giây mà cô đã không thể hô hấp. Ngẫm lại thật buồn cười, so với khi yêu nhau còn khấn trương hơn.

“Ừ.”

Âm thanh quen thuộc của anh vang lên, tuy chỉ một chữ ngắn ngủn liền làm hốc mắt cô nhanh chóng phồng hồng, chỉ thiếu chút là khóc ra.

Cô hít sâu vài hơi mới có thể nói chuyện, “Dịch Ấp Chân... Là em!” Âm thanh cô tinh tế ôn nhu, mang theo chút làm nũng.

Anh trầm mặc vài giây. “Có việc gì sao?”

Không biết vì sao, cô nghe thấy tiếng anh thở dài. Nhưng bị hỏi như vậy, cô thiếu chút không đáp nên lời. Lúc anh nhận nhặt hỏi lại cô “Có việc gì sao”, cô thật sự không nói nên lời “Em rất nhớ anh” trong lòng.

“Cái kia... Em ở Brussels, anh muốn ăn socola nào không? Socola ở Bỉ nổi tiếng thế giới, anh muốn mua một hộp không?” Cô đưa mắt nhìn quanh, có không dưới mười quán bán socola gần đây, dưới tình thế cấp bách liền hỏi lung tung.

Cô cũng biết anh không thích đồ ngọt, bây giờ lại hỏi anh muốn mua socola không.

Ngay lúc cô cảm thấy anh đang định ngắt máy thì Dịch Ấp Chấn chậm rãi mở miệng.

“Vậy mua giúp anh một hộp socola đen Godiva.” Anh thấp giọng nói.

Đó là loại socola cô thích... Thoáng chốc nước mắt không báo trước mà lăn xuống.

“Hào... Em vài ngày nữa sẽ trở về, anh nhớ ăn cơm cẩn thận, không nên làm việc quá sức nha!” Cô âm thanh buồn bã nói chuyện.

“Anh biết.” Dịch Ấp Chấn trả lời.

“Anh gác điện thoại đây, gặp lại sau.” Cô nghe được âm thanh của anh khàn khàn nói gặp lại sau, sau đó cô mới ngắt điện thoại ghé vào trên mặt bàn khóc.

Nha, cô muốn về nhà! Ô ô.....

Ai ngờ đến ngay cả khóc cũng không thể chuyển tâm, hành vi quái dị của cô khiến phục vụ chạy đến hỏi thăm, tiếp theo đoàn viên của cô cũng ào ào chạy đến.

“Đại Phương, phát sinh chuyện gì? Có phải có người nào bắt nạt cô không?” Đoàn viên nhiệt tâm hỏi, một mặt chuẩn bị đánh nhau.

Đề Lê lung tung lau đi nước mắt, đem đoàn viên kéo qua, sau đó dùng tiếng Anh nói cho phục vụ chính mình không có việc gì, cảm ơn quan tâm của hẳn.

“Tôi không sao, anh không cần khấn trương.” Cô lại lau mặt.

“Không có chuyện gì sao khóc?” Chắc chắn có việc rồi!”

Đề Lê nhanh chóng lộ ra khuôn mặt tươi cười. “Vừa nghe bạn tôi thông báo sủng vật của cô ấy bị ốm, tôi khổ sở thay cô ấy thôi, nhất thời kích động mới khóc, anh không cần lo lắng, mau đi dạo phố đi.”

“Sủng vật nha, là mèo hay chó a?”

Phương Đề Lê trên mặt thiếu chút xuất hiện ba đường hắc tuyến. Chẳng lẽ thuận miệng nói dối cũng phải chi tiết vậy a! Ai, cô thật sự chỉ muốn về nhà nha!

Rốt cuộc cũng đến ngày về nước.

Đề Lê theo thường lệ ở trên máy bay không thể đi vào giấc ngủ, nhất là chuyến này có chút hưng phấn. Cuối cùng có thể nhìn thấy anh!

Nói đến thật buồn cười, lúc trước nhận lời dẫn đoàn là muốn trốn tránh Dịch Ấp Chấn khuôn mặt lạnh như băng kia. Không nghĩ đến khi xuất ngoại thì tâm lại ở Đài Loan. Mỗi ngày bận đến chết tối ngủ còn nhớ anh mà phát khóc!

Cô suy xét hồi lâu liền đưa ra một quyết định trọng yếu —

Cô muốn từ chức.

Như Tiểu Tuyết đã nói, sau này công tác của cô sẽ gặp khó khăn, cô cũng sẽ không làm được gì. Hiện giờ cô chỉ muốn sống yên ổn.

Về sau, cô muốn dùng thời gian ở cạnh anh, vì anh nấu cơm, cùng anh tản bộ, cô cảm thấy thật hạnh phúc khoái nhac.

Cho dù mấy tháng không có việc làm, tiền cô cũng đủ dùng, nếu không thì Dịch Ấp Chấn sẽ nuôi cô đi? Không biết khi cô tuyên bố quyết định từ chức, có thể khiến anh hết giận cô hay không?

Máy bay đến Đài Loan, cô dẫn đoàn viên qua cửa rồi đi đến nơi nhận hành lí.

“Đại Phương, cô cũng ở Đài Bắc phải không? Chúng tôi có một chiếc xe đến đón, muốn đi về cùng không? Đỡ phiền toái.” Đoàn viên nhiệt tình hỏi cô.

“Không cần, tôi có thể tự trở về, các ơn mọi người.” Đề Lê cười tươi, tâm trạng của cô tốt vô cùng.

“Nga nha, có người đến đón sao!” Đoàn viên hay nói giỡn.

Đề Lê chính là cười cười đỏ mặt, mọi người lại bắt đầu giễu cợt cô.

Cô cùng mọi người tạm biệt, mang hành lí hướng đến đại sảnh sân bay, đáy lòng không ngừng hi vọng có thể nhìn thấy thân ảnh quen thuộc kia.

Cô chưa từng muốn anh tới sân bay đón ô, nhưng hôm nay quả thực có chút chờ mong.

Nhưng ánh mắt hi vọng tìm qua lại trong đám người cũng không thấy được thân ảnh kia. Cô thậm chí lấy điện thoại ra xem có tin nhắn hay cuộc gọi nhờ gì không. Quay đầu lần nữa tìm tòi trong đám người, rốt cuộc trong lòng không khỏi thất vọng.

Anh không tới.

Yên lặng kéo hành lí, mua vé xe bus, cô ngồi trên hàng ghế đợi, cảm giác thật cô đơn.

Kì quái, trước khi biết anh cô mỗi lần dẫn đoàn trở về đều tự mình đáp xe bus về nhà, cho tới bây giờ cũng không thấy cô đơn như vậy, đều là do anh làm cô hư. Cô lúc trước cũng không phát hiện, xuống sân bay có thể thấy mặt anh là một việc vô cùng hạnh phúc.

Cô sợ đến đón máy bay sẽ làm chậm trễ công việc của anh, quấy rầy anh, mỗi lần trở về cô đều không muốn anh đến đón. Nhưng anh lúc nào cũng không nghe lời mà luôn chạy đến đón cô.

“Tiểu thư, xe đến Đài Bắc đây, mau lên xe nha?” Nhân viên phụ xe hô to với cô, đánh gãy mọi suy nghĩ.

“Hảo hảo hảo, cảm ơn anh.” Cô nhanh chóng kéo vali đến xe bus ở phía trước, sau khi thấy nhân viên phụ xe cất hành lí của cô ở vị trí an toàn thì mới lên xe.

Cô ngồi trên xe mà nhớ lại chuyến trở về Đài Loan lần trước, dưới tình thế cấp bách đã nói anh là mảnh nam, đổi lấy sự chế giễu của mọi người. Cô nở nụ cười làm cho gương mặt sáng bừng lên.

Cô vẫn nhớ rõ nụ hôn nhiệt liệt của anh khi hai người ở trên xe. Dem trán tựa vào kính thủy tinh lạnh như băng, Phương Đề Lê bắt đầu sợ hãi, có phải hay không anh đã thất vọng về cô?

Cảm giác cô đơn này vẫn tiếp tục đến khi cô về tới nhà. Trở về, căn nhà không có người, cô tắm sơ qua, thu dọn hành lí, cô đơn nằm trên giường đợi anh về.

“Địch Ấp Chấn, anh rốt cuộc mấy giờ mới về nhà?” Xem đồng hồ chạy thật chậm, cô chuyển động cơ thể qua phần giường của anh, cắn lấy gối đầu của anh mà xả hận.

Phương Đề Lê kiên nhẫn chờ, nhưng thời gian cứ trôi qua anh cũng chưa trở về, mà sự mệt mỏi dần dần chinh phục cô.

Trong giây phút cuối cùng trước khi đi vào giấc ngủ, khóe mắt cô co chút ướt át trong suốt.

Cô cuối cùng biết sự dày vò tra tấn khi phải chờ đợi một người.

Chính là, lúc này có phải hay không đã quá muộn?

Cô vẫn có thể tìm về được người đàn ông luôn sủng ái cô ngày xưa sao?

Khi Địch Ấp Chấn về đến nhà liền thấy Phương Đề Lê ngủ say trên giường.

Buông đồ trong tay ra, anh vào phòng tắm rửa mặt chải đầu, mãi cho đến khi trong người sạch sẽ hơn một tí mới choàng áo tắm mà đi ra, vị trí của cô trên giường không một chút thay đổi.

Đứng yên lặng ở mép giường, anh cúi đầu nhìn cô. Tóc cô rơi tán loạn, miệng hơi hơi mở, khóe miệng vẫn còn ngậm gối đầu của anh, chỉ sợ cái gối đó đã dính đầy nước miếng của cô.

Anh theo phản xạ lấy tay đẩy tóc cô ra, vô tình lại chạm vào mặt cô, lập tức rút tay lại. Anh biết lần này anh không thể mềm lòng.

Trước khi cô xuất ngoại, anh cùng cô chịu đựng không khí căng thẳng giữa hai người, không chế bản thân không thể bị đánh bại ánh mắt của cô. Nhưng vẫn là anh đầu hàng trước, kết quả thì sao? Cô vẫn một mực khẳng khái mà ra đi.

Anh vốn nghĩ rằng đã giáo huấn được cô một trận, hẳn là cô sẽ thay đổi một chút. Đúng, cô có một ít thay đổi, nói anh không vui là giả, nhưng không nghĩ tới không được bao lâu cô lại lấy công tác ra bỏ rơi anh, trực tiếp đi nước ngoài.

Anh cho tới bây giờ vẫn chưa oán hận điều gì.

Cho nên anh quyết định, lần này không thể mềm lòng, nhất định phải buộc cô thức tỉnh triệt để.

Có trời mới biết hôm nay anh đã dùng hết bao nhiêu ý chí mới có thể không đẩy cửa công ty mà chạy tới sân bay đón cô. Hơn nữa tan tầm còn ép bản thân ở lại công ty tăng ca. Cô có thất vọng hay không?

Nhìn khuôn mặt tiêu tụy của cô, thân hình gầy thành thế này, đáy lòng anh lại đau xót, muốn ôm cô vào lòng, thật tốt mà che chở yêu thương cô, nhưng nếu làm vậy cô vĩnh viễn sẽ không học được cách làm vợ chân chính là thế nào.

Lúc trước bởi vì sợ có gì bất trắc, anh dụ dỗ lừa gạt cô đi kết hôn. Nhưng sau khi kết hôn, không nghĩ đến cô sẽ dùng thái độ này mà chung sống với anh.

“Đề Lê... Em thật vô tâm.” Anh nhẹ nhàng thở dài, nhưng trong lời nói lại mang theo ý tứ sùng ái.

Tốt lắm, đây mới là vấn đề. Cho dù anh kiên định ý chí không chạm vào cô, nhưng cô lại nằm ở chỗ của anh, anh phải làm sao bây giờ?

“Đề Lê, xoay qua một chút.” Anh nhẹ giọng nói. Trên thực tế là anh cố ý đề âm thanh thật thấp, thấy cô mệt mỏi như vậy, anh không nỡ đánh thức cô.

Cô ở trên máy bay nhất định là không ngủ, trở về Đài Loan còn phải đi xe bus, có phải hay không ở trên xe cô cũng không ngủ được?

Anh nhất thời có chút hối hận đã không đi đón cô.

Khom người ôm lấy cô, động tác của anh hết sức cẩn thận, không hi vọng mình đánh thức cô. Nhưng hơi thở nam tính quen thuộc của anh vẫn làm cô tỉnh lại.

“Địch Ấp Chấn...” Cô kêu lên, “Anh đã về nhà...” Nói xong lấy tay ôm cổ anh, đưa gương mặt tới ngực anh mà cọ cọ, còn đem cả áo tắm mở ra, trực tiếp cọ xát da thịt anh mới thỏa mãn.

Động tác hồn nhiên này của cô lại làm anh bốc lên nhiệt tình.

Anh gầm nhẹ một tiếng cuối đầu cướp lấy đôi môi khê nhếch kia, thô lỗ phát tiết sự bất đắc dĩ của bản thân. Không nghĩ tới, cô một chút cũng không oán giận anh thô lỗ mà ngược lại ôm chặt cổ anh, sau đó kịch liệt hôn trả.

“Đáng giận!” Cô lại phá hủy kế hoạch của anh, làm ý chí anh bay tán loạn, cô gái này thật đáng giận.

Nhưng Phương Đề Lê không nghe thấy sự nguyên rủa cùng oán giận của anh, đắm chìm trong cảm giác vui sướng. Lúc anh gắt gao ôm cô, lấy đôi môi quen thuộc công thành chiếm đất, cô âm thầm thở ra, cảm thấy hạnh phúc muốn khóc.

“Địch Ấp Chấn... Em rất nhớ anh, rất nhớ anh nha!” Cô mãnh liệt ôm lấy thân thể anh, răng nanh tại trước ngực anh cắn vài cái.

Địch Ấp Chấn hoàn toàn bị những lời này đánh bại.

Anh buông tha giấy dựa, buông tha cho sự kiên trì ban đầu, buông tha cả hình tượng sắt đá bản thân, anh hiện tại chỉ muốn cùng cô.

Bàn tay to của anh mơn trớn thân thể cô, cô khẽ chuyển động thân mình, nhẹ nhàng phối hợp với anh, khiến cả người anh nóng lên như bị lửa thiêu đốt.

Tay cô lung tung cởi bỏ quần áo cho anh, môi tìm tòi trước ngực anh, cô học cách hôn môi của anh mà hôn lại, khiến cả người anh run rẩy.

“Phương Đề Lê!” Anh cau mày trừng cô, biết bản thân sắp không khống chế được.

“Có!” Cô ngẩng đầu cười ngọt ngào với anh, sau đó lại cúi đầu chăm sóc cho bên ngực còn lại của anh.

“Đáng giận.” Anh thấp giọng rửa, xoay người ngăn chặn cô, không quan tâm quần áo trên người còn hay không mà trực tiếp đưa cực đại của bản thân vào nơi mềm mại của cô.

“Địch...” Nàng nhỏ giọng, hai tay nắm chặt tay anh.

Đùi cô bị anh nhấc đặt lên vai, cô chỉ có thể cắn môi thừa nhận lửa nóng của anh xâm chiếm.

Buộc chặt.

Nóng cháy.

Ngọn lửa trong cơ thể dần tản ra, cô mở to mắt, lại nhìn thấy anh hướng cô cười quỷ dị. Cô liếm liếm miệng, cảm thấy yết hầu rất khát.

Anh cúi người, môi cùng môi quần lấy nhau, giải cơn khát của cô, nhưng động tác này cũng làm anh xâm nhập cô càng sâu.

Cô thở dốc, một bên hôn liếm miệng anh, một bên thoát ra âm thanh rên rỉ.

Cứ như những cơn sóng ập bờ, tiết tấu của anh càng lúc càng nhanh dần, nhiệt độ cơ thể càng ngày càng cao, kích tình này đủ để làm sôi trào dòng nước biển lạnh như băng...

Cô gắt gao leo lên người anh, như là từ nhỏ đã cùng anh thống nhất một thể, chấn động theo động tác cũng như sự kích tình của anh.

“Địch... Em không được.” Âm thanh của cô mang theo ý khóc, kịch liệt này cô cảm thấy mình không chịu nổi.

Nhiều như vậy, nhiều như vậy, yêu cùng dục tồn tại.

Nhiều như vậy.

Thân mình anh đột nhiên kéo thẳng, cả người chấn động, tại khoảnh khắc cuối cùng kia, anh mang theo cô đi về phía cực hạn.

7. Chương 07

Chương 7

Phương Đề Lê mềm mại nằm trên giường, ngọn đèn mờ nhạt làm cô rất buồn ngủ.

Trải qua một hồi nhiệt tình nóng bỏng, cả người cô bây giờ thả lỏng, mơ màng vui vẻ tỉnh lại. Nhìn thấy anh đang đứng lặng trước cửa sổ.

Địch Áp Chấn đứng ở cửa sổ sát đất của phòng ngủ, nhìn ra ngoài, hình ảnh này trông anh thật cô đơn an tĩnh, dường như đã ra quyết định gì đó rất quan trọng.

Cứ mỗi khi công ty có chuyện quan trọng cần anh quyết định, cô sẽ dằng vẻ này của anh. Nhưng điều gì có thể khiến anh nửa đêm không ôm bà xã mềm mại mà ngủ lại đứng một mình trong bóng đêm trầm tư?

“Địch Áp Chấn...” Thanh âm cô khàn khàn.

Anh xoay người lại, trên mặt thật nghiêm túc.

“Có chuyện gì sao?” Cô hoang mang hỏi, cơn buồn ngủ đều biến mất.

“Anh vừa mới suy nghĩ... Không, chính xác mà nói, mấy ngày nay anh chỉ nghĩ đến một việc...” Anh chậm rãi mở miệng.

Phương Đề Lê trong lòng cả kinh. Không phải là muốn li hôn với cô đi?

Bởi vì đối với cô không thể nhẫn nhịn được nữa, hơn nữa cô lại xuất ngoại không làm tròn trách nhiệm một người vợ, cho nên trong khoảng thời gian cô không ở đây anh đã hiểu ra quyết định kết thúc với cô.

Anh rất cuộc cũng thấy cô không xứng với anh?

Suy nghĩ này làm cô thương tâm đau xót, nhất thời không thể hô hấp.

Cô làm sao có thể chịu được điều này? Cho dù trốn tránh không nghĩ đến, cho dù luôn làm bản thân mình bận rộn mà tránh yêu thương anh, nhưng cô vẫn không thể chịu đựng nổi nha! Sớm biết thế cô sẽ yêu anh nhiều hơn, đối xử với anh tốt hơn. Như vậy, cho dù đến cuối cùng anh vẫn hối hận thì cô cũng không cảm thấy có lỗi với bản thân trong cuộc hôn nhân này nha!

Cô thật ngu xuẩn.

Nhưng vừa nãy là sao? Anh lại nhiệt tình cùng cô làm tình như vậy, là lẽ vật chia tay sao? Nghĩ đến đây, cô không khỏi tái mặt mà trừng mắt nhìn anh.

Nhìn sắc mặt cô thay đổi không ngừng, anh dưới đáy lòng bất đắc dĩ thở dài. Cô gái này lại suy nghĩ miên man rồi, nội dung chắc chắn rất đặc sắc.

“Anh... Quyết định cái gì?” m thanh cô mang theo chiến ý.

Anh biết rõ cô chịu dày vò, nhưng khóe miệng đề nén ý cười, thật nghiêm túc nói, “Em đã cảm thấy làm tình nhân tốt, mà anh lại cảm thấy em cũng không thích hợp làm vợ, như vậy...”

Làm tình nhân cũng tốt? Cô nào có nói như vậy? Cô nói là ‘có vẻ tốt’ nha, ý tứ khác nhau mà.

Còn có, cái gì không thích hợp làm vợ?

Cô nhìn anh, ánh mắt xuất hiện tia tức giận.

“Cho nên không bằng chúng ta thử cách khác, không chừng có thể giải quyết được tình trạng hiện nay.” Anh thở dài nói.

Giải quyết tốt tình trạng hiện nay? Anh thực sự muốn li hôn sao? Phương Đề Lê thật muốn chạy qua mà che miệng anh lại, không cho anh nói tiếp..

“Anh... Muốn như thế nào giải quyết?” Cô dè dặt cẩn trọng hỏi.

“Em trở thành tình nhân của anh không tốt sao. Như vậy em không cần buồn rầu bản thân mình không giống vợ anh, phải tin cậy dựa dẫm anh, không cần chia sẻ tương lai cũng như suy nghĩ của em, mối quan hệ này so với quan hệ bạn bè còn tốt hơn, hàng tháng anh sẽ đưa tiền cho em. Mười vạn đủ không?” Anh bình tĩnh nói, giống như đàm phán làm ăn bình thường, trầm ổn không nhìn ra vui vẻ hay tức giận.

“Tình nhân?!” Cô kinh ngạc hô lên. “Anh... muốn li hôn với em sau đó để em làm tình nhân sao?” Ô, được rồi, tuy rằng phải li hôn nhưng vẫn có thể ở cạnh anh, nói không chừng một ngày nào đó có thể làm anh thay đổi. Nhưng lỡ như sau này anh lại phát hiện Thẩm thư kí kia mới thích hợp làm vợ anh thì sao, cô sẽ đau lòng đến chết nha?

Địch Áp Chấn đáy mắt nhanh chóng tức giận, anh nắm chặt tay, thật muốn bóp chết cô. Li hôn? Đầu của cô liền suy nghĩ nhanh như vậy sao? Thật sự là... Tức đến sắp ho ra máu!

“Trước không cần ly hôn. Chúng ta có thể thực hành mấy tháng xem sao, nếu em cảm thấy như thế tốt hơn thì đến lúc đó li hôn cũng không muộn.” Nhìn anh có vẻ trấn định nhưng thực ra là lặng lẽ cắn răng nha!

Anh nói một đồng vấn đề cùng giả thiết. Đúng vậy, nói rằng anh thấy tốt thì anh sẽ li hôn, trên thực tế, anh hiểu được, vô luận thế nào anh cũng không buông tha cho cô.

Bất quá vì muốn duy trì hình tượng sắt đá, anh cho dù hiện tại cắn đứt răng nanh cũng nuốt vào mà tỏ vẻ tự nhiên.

“Anh nói anh muốn nuôi em sao?” A, không có lý hôn, cô có thể thở dài một hơi.

Xem sắc mặt thế này có vẻ không dễ chọc, nếu cô không đáp ứng anh sẽ trở mặt sao? Dù sao cô cũng dự tính từ chức để anh nuôi một khoảng thời gian, cho nên thế này với cô cũng không khó khăn?

“Đúng vậy, em phải giảm bớt việc dẫn đoàn, một tháng phải ở Đài Loan hơn một nửa. Trong lúc em ở Đài Loan, anh gọi thì em phải tới, anh nói em đi thì em phải đi, phải phối hợp thời gian với anh. Như vậy có vấn đề gì không?”

“Một nửa thời gian?!” Dù sao cô định sẽ từ chức, cho nên không có vấn đề gì. “Có thể.” Cô không nhìn thấy anh đã thở dài nhẹ nhàng khi nghe được đáp án của cô.

“Vậy quyết định như thế.” Hân đưa ra quyết định. “Hiện tại, đến đây.” Anh đứng ở bên cửa sổ, hai tay hướng về cô.

Nàng có chút ngại ngùng nhìn anh một cái, sau đó đẩy chăn bông, trần trụi đi qua, tiến vào vòng tay anh.

Anh cúi đầu hôn cô, dùng một hồi nhiệt tình triển miên bao phủ cô, dạy cô bài học thứ nhất khi làm tình nhân – chiều theo dục vọng của anh.

Bầu trời vẫn tối đen, không khí hơi mát, mà độ ẩm trong phòng... Liên tiếp bay lên.

Phương Đề Lê ngủ một giấc dài liền thấy thoải mái, cởi bỏ không ít mệt nhọc. Sau khi tỉnh lại, ánh mắt còn chưa mở ra bên môi đã nở ra một nụ cười.

Mở mắt, nhìn ánh sáng bên ngoài qua rèm cửa sổ chiếu vào, giờ chắc đã qua trưa.

“A, thực sự sắp biến thành heo lười, hôm nay phải đến công ty du lịch từ chức mới được.” Cô ôm drap đứng dậy, “Hôm nay có giấy nhấc gì sao?”

Cô vội vội vàng vàng tìm, cuối cùng ở trên tủ đầu giường phát hiện một tấm giấy. Chẳng qua không phải tờ giấy, mà là... Chi phiếu.

“Cái, mười, trăm, ngàn, vạn, mười vạn...” Cô nhìn kỹ hàng số trên chi phiếu, sau đó nhìn lại ba chữ ‘Phương Đề Lê’ trên đó, “Nha, trời ạ. Anh làm thật sao?”

Miệng cô mở to, tức giận quăng chi phiếu, tờ chi phiếu bay bay rồi rơi trên thảm.

Cô trừng mắt tức giận nhìn nó vài giây, lúc này lấy điện thoại gọi anh nhưng lại không có tính hiệu.

“Hảo, anh giỏi lắm Dịch Ấp Chân!” Cô nhảy xuống giường, kéo drap ở phòng ngủ thông thả bước đi.

Sau đó thay vào áo choàng tắm lại gọi điện đến công ty anh. Cô không tin anh có thể trốn được. Anh vẫn phải đi làm nha!

Kết quả, tiếp điện thoại lại là người cô không thích nhất, Thẩm thư kí.

“Văn phòng CEO tập đoàn Nguyên Tố, xin chào.”

“Xin chào, Thẩm thư ký.” Cô cố gắng lễ phép, tuy rằng cô ta thèm nhỏ nhãi chồng của cô, nhưng cô ta không hiểu rõ tình hình, lần khác nói rõ ràng là được. “Tôi muốn tìm Dịch tiên sinh.”

“Phương tiểu thư?” Thanh âm Thẩm thư kí lập tức lạnh đi mười độ.

“Đúng, tôi là Phương Đề Lê, phiền cô mời Dịch Ấp Chân nghe điện thoại.” Nàng rất muốn thét chói tai nha!

“Phương Đề Lê tiểu thư, gần đây cô không cùng CEO liên lạc sao? Anh ấy hôm nay không ở văn phòng cũng không thể nhận điện thoại của cô.” Thẩm Phái Quân dè dặt vui sướng khi người khác gặp họa trong lời nói.

Đề Lê cắn chặt răng. “Cô muốn gạt tôi cũng tìm lý do hợp lý một chút, cả ngày không thể tiếp điện thoại, chẳng lẽ hôm nay anh ấy không đi làm sao?”

Anh rõ ràng không ở nhà, chắc chắn là đang đi làm. Thẩm thư kí muốn dùng chiêu này lừa cô sao?

“Ha ha, Phương tiểu thư, tin tức của cô thật quá chậm, Tôi tốt bụng nói cô biết, CEO đi công tác, hiện đang ở Hongkong.” Thẩm thư ký thật đúng là che giấu không được thanh âm châm chọc.

“Làm sao có thể?!” Đề Lê đột nhiên đứng lên. “Gạt người!”

“Tôi lừa cô làm cái gì? Vé máy bay tôi mua, tôi rất rõ ràng, bay lúc 12 giờ trưa nay. Thật đáng tiếc cô không gặp được CEO, nếu CEO trở về tôi sẽ thông báo với anh ấy ‘có rảnh’ thì gọi điện cho cô.” Thẩm Phái Quân nhấn mạnh hai từ ‘có rảnh’, rõ ràng ám chỉ cô vĩnh viễn anh cũng không gọi lại. Ở trong lòng Thẩm thư ký, cô có vẻ như là tình nhân sắp bị bỏ rơi.

“Cô...” Đề Lê dừng một chút, đề tài câu chuyện vừa chuyển. “Anh ấy... Thường đi công tác sao?”

“A, cô không phải rất quen thuộc Dịch tiên sinh sao? Tập đoàn Nguyên Tổ là tập đoàn đa quốc gia, xí nghiệp trải rộng khắp u Á, xuất ngoại công tác có gì quái lạ sao?” Thẩm thư ký còn nhạo báng cô một phen.

“Được rồi, kia không có việc gì, thật vui khi nói chuyện với cô a, Thẩm thư ký, lần sau gặp.” Cô cố ý lạnh lùng nói một câu.

“Người –” Thẩm thư ký cãi lại bị nàng cắt đứt.

Đề Lê cau mày, ngồi ngay ngắn ở bên giường ngăn người. Chẳng lẽ Dịch Ấp Chấn thực sự đi Hongkong? Anh thật sự không nhấn lại gì mà đi như vậy?

Nhìn nhìn đồng hồ, đã là một rưỡi chiều, nếu như lời Thẩm thư nói chắc hẳn anh đã đến Hongkong. Vì thế cô quyết định tắm rửa, trễ một chút sẽ gọi lại, không chừng anh đã khởi động lại máy.

Vì thế cô tắm rửa thay quần áo, sau đó nhặt tấm chi phiếu dưới đất ném vào ngăn kéo, đến phòng bếp pha một tách cà phê.

Ngồi trên sofa cầm cốc cà phê, Phương Đề Lê ngăn người.

Chẳng lẽ anh nói muốn cô làm tình nhân là thật? Anh thực sự muốn dùng phương pháp này để giải quyết? Cô thật vất vả quyết tâm từ chức, tin tức tốt này còn chưa kịp tuyên bố, anh liền...

Ai, chẳng lẽ đây là báo ứng của cô sao?

Vô luận như thế nào, cô hiện tại chỉ muốn biết rõ ràng anh đang ở nơi nào. Cho nên cô cầm lấy điện thoại gọi anh một lần nữa, lần này có tín hiệu.

“Ừ.” Là âm thanh của anh.

“Dịch Ấp Chấn, anh ở nơi nào?” Cô có chút gấp hỏi.

Kết quả câu trả lời của anh thật ngắn gọn, liền tóe ra hai chữ. “Hongkong.”

“Hongkong?!” Cô hét chói tai. “Vì sao?”

“Đi công tác.”

Câu trả lời của anh thật khiến cô muốn cắn anh nha, nhưng lại không cắn được.

“Tại sao hôm qua không nghe anh nhắc tới, buổi sáng cũng không nhấn lại gì cho em? Còn chi phiếu kia là có ý gì?” Cô thực sự không nhịn được mà phát điên.

Không nghĩ tới cô kích động như vậy nhưng anh phản ứng rất lạnh nhạt. “Không có vì cái gì, anh không cần phải thông báo mọi việc với tình nhân.”

“Tình nhân? Kia chi phiếu chính là... Dựa vào, anh nói thật?!” Nàng nhịn không được mắng chửi người.

“Chính em đồng ý.” Anh lạnh lùng nhắc nhở cô. “Trước kia vì để có thời gian ở cùng em, lúc em ở Đài Loan anh sẽ không đi công tác. Nhưng hiện tại không cần, xem ra cảm thấy thuận tiện và thoải mái không chỉ có mình em.”

“Thuận tiện? Cảm thấy thoải mái? Anh nói rõ ràng –”

“Anh không có thời gian tán gẫu với em, không có việc gì thì đừng gọi cho anh, khi nào cần anh sẽ gọi cho em.” Nói xong ngay cả cơ hội mắng chửi cũng không cho cô liền ngắt máy.

Phương Đề Lê kinh ngạc trừng mắt nhìn điện thoại.

“Khi nào cần anh sẽ gọi cho em.” Cô nhái lại lời anh, sau đó nhe răng trợn mắt, “Em không phải là nô lệ của anh nha, họ Địch! Chẳng lẽ em còn phải chạy tới Hongkong bồi anh ngủ!? Hừ! Hừ! Hừ!”

Hảo, quyết định. Cô kiên quyết đứng dậy, chạy đến bàn trang điểm trong phòng ngủ kéo ngăn kéo lấy tấm chi phí mười vạn ra, sau đó lại rút toàn bộ tiền trong ngân hàng của cô ra. Cô muốn gom hết tiền lại, tiêu xài hết, mua này mua nọ, nếu thiếu thì đã có tiền của anh.

Anh thật sự là rất rất rất quá đáng!

Tiểu Tuyết vội mới bước vào nhà hàng cao cấp này liền thấy Phương Đề Lê đang ngồi trên sofa cao cấp mà xả giận với miếng bít tết.

“Phương Đề Lê tiểu thư, mình vừa mới xuống máy bay, hành lý đều còn chưa có mở ra, cậu liền mời ăn cơm, nhớ mình vậy sao? Còn có, hiện tại là giờ ăn cơm sao? Chưa tới năm giờ nha, cậu vẫn còn ảnh hưởng thời gian ở Châu u à?”

Đề Lê quẹt miệng, đem thực đơn đưa cho cô. “Trước gọi món ăn, mình mời.”

Tiểu Tuyết thấy cô rầu rĩ không vui cũng không tiếp tục nhiều lời, ngồi xuống chọn món.

“Uy, bít tết nhà hàng này đến mấy ngàn một suất nha, cậu trúng số sao? Hay điên rồi? Còn ỉnh chọn phần đặc biệt.” Tiểu Tuyết hạ giọng hỏi.

“Dù sao Địch Ấp Chấn có tiền a, cậu quản nhiều như vậy làm gì.” Đề Lê oán hận nói, đem một ngụm bít tết cho vào miệng. Bộ dạng dữ tợn kia làm nhân viên phục vụ có chút sợ hãi, còn nghĩ rằng bít tết hôm nay nấu thật khó ăn!

“Aha, cùng ông xã cãi nhau.” Tiểu Tuyết kết luận.

Đề Lê ngấm Tiểu Tuyết liếc mắt một cái. “Anh ta hiện tại không còn là ông xã.”

“Ly hôn?” Tiểu Tuyết kinh hô.

“Li hôn cái đầu cậu!” Cô thật muốn lấy dĩa ăn đánh người. “Anh ta nói muốn mình làm tình nhân vì mình không thích hợp làm vợ. Cho nên hiện tại anh ta là kim chủ của mình, không phải là ông xã.”

“Ân, nghe qua câu chuyện thực đặc sắc, quả nhiên cần bít tết để vừa ăn vừa nghe.” Tiểu Tuyết không chút khách khí cầm lấy bánh mì trên bàn ăn.

Đề Lê nhin không được trừng mắt nhìn cô một cái. Sau đó kể rõ sự tình.

“Khoa trương vậy sao?” Đề Lê hỏi.

Tiểu Tuyết nhanh chóng nuốt bánh vào, uống một ngụm nước. “Phương Đề Lê, nghe con chuyện mình thật sự muốn mắng cậu. Cậu thật ngu xuẩn!”

Đề Lê nheo mắt. “Cậu là bạn của mình nha!”

“Đúng vậy thôi, cậu xem, Địch Ấp Chấn oán giận cái gì? Không phải cậu không nấu cơm, không phải cậu không trang điểm cũng không phải tính cách của cậu, mà chính là cậu không chịu dựa vào anh ta. Như thế này không phải như ý muốn của cậu sao, không để anh ta nuôi, không cần chia sẻ với anh ta, cậu còn oán giận cái gì?”

Nghe xong Tiểu Tuyết nói, cô ngây người đã lâu.

Bị nói như vậy, cô quả thật thực không biết tốt xấu. Được rồi, cô thừa nhận trước đây có phúc mà không biết hưởng, nhưng bây giờ đã khác a! Anh lại dùng thái độ này mà đối xử với cô, không phải muốn trừng phạt cô, mà đang chuẩn bị cùng cô li hôn.

“Nhưng là, anh ấy hiện tại muốn mình làm tình nhân nha! Đi Hongkong cũng không nói, làm mình gọi điện đến bị Thẩm thư kí chế giễu, giống như là tình nhân sắp bị ruồng bỏ mà bám theo kim chủ. Mà anh ấy thì nói thế nào? Việc của anh ấy không cần xin phép tình nhân.” Phương Đề Lê một hơi oán giận.

Tiểu Tuyết nhún nhún vai. “Anh ta nói cũng không sai a.”

“Giang Tiểu Tuyết, cậu rốt cuộc có phải bạn mình không?” Cô không cam lòng trừng mắt Tiểu Tuyết.

Tiểu Tuyết cười ha ha.

“Được rồi, đừng nóng giận. Cậu có thừa nhận trước đây mình làm sai, đối xử với anh ta không tốt không?” Tiểu Tuyết bình tĩnh hỏi.

“Mình thừa nhận. Kết hôn đã nửa năm, anh ấy đối xử rất tốt với mình, nhưng mình lại mù quáng xem như không thấy.”

“Ai nha! Anh ta chỉ muốn phát tiết bất bình trong lòng một chút cũng không phải muốn li hôn với cậu, khóc cái gì?” Tiểu Tuyết nhanh chóng đưa khăn giấy cô.

Cô khịt khịt mũi, đem nước mắt nuốt trở về. “Mình nào có khóc?! Mình chỉ cảm thấy bản thân thật vô dụng, thực có lỗi với anh ấy, kì thực anh ấy tức giận cũng đúng...”

“Thế này không phải được sao. Cậu để anh ta phát hết tức giận, sau đó anh ta sẽ đối xử với cậu như trước kia. Thực công bằng a! Dịch Ấp Chấn yêu cậu như vậy, chỉ cần cậu mềm mỏng một chút anh ta sẽ khuất phục thôi. Về phần mấy cô gái thêm nhỏ dãi chồng cậu, cậu có thể đi lòng trong công ty mà thị uy a, dù sao cũng từ chức mà?”

“Mình đã đi từ chức.” Đề Lê lau mặt. “Nhưng mình muốn đến công ty, Dịch Ấp Chấn lại nói không muốn mình quản quýt anh ấy thì thế nào?”

“Cậu ngu ngốc a!! Thật sự đem mình thành tình nhân sao? Phiền toái cậu, muốn làm tình nhân thì lên giường làm là được. Cậu đừng có quên tên của cậu còn nằm trong ô phối ngẫu giấy chứng minh của Dịch Ấp Chấn a.”

Đề Lê vừa nghe, ánh mắt sáng lên.

“Cậu nói có đạo lý. Tâm tình mình tốt hơn rồi, nào, cạn ly.” Cô nâng lên li champagne, dừng cảm nói.

Tiểu Tuyết cũng cầm lấy cái li, có lệ gõ một chút, sau đó hai cô gái bắt đầu ăn bít tết.

“Cậu nói mới đi từ chức? Bọn họ đồng ý sao? Mình nghe nói cậu tiếp dẫn một đoàn siêu cấp khó khăn, là vấn đề của Tiểu Ngô nhưng cậu lại dính xui xẻo.”

“Mình cũng không nghĩ đồng ý, nhưng bọn họ lại cầu xin ghê quá. Nếu không đi lần này thì có lẽ Dịch Ấp Chấn cũng không tức giận như vậy.” Cô thở dài.

“Mình rất hiểu cậu, thích mềm không thích cứng, có lẽ mấy người ở công ty cũng hiểu điều này nên mới cầu xin cậu dẫn đoàn này.”

“Mình hôm nay từ chức, bọn họ cũng muốn giữ ta lại. Làm ơn đi, họ cũng không phải ông chủ.” Đề Lê buồn cười nói.

“Vậy cậu thật sự từ chức rồi sao?”

“Đúng vậy.”

“Cậu muốn đổi nghề?” Tiểu Tuyết hỏi.

“Cũng không nhất định, chỉ muốn có nhiều thời gian ở Đài Loan. Dịch Ấp Chấn bận rộn như vậy, mình lại bay khắp nơi như vậy ít có thể ở cùng nhau. Trước kia anh ấy rất tôn trọng công việc của mình, mình cũng coi trọng công việc CEO của anh ấy như vậy, bây giờ đến mình nhân nhượng. Cũng phải nói mình không thích đi máy bay đường dài.”

“Ai, thật sự là... Cậu càng ngày càng trưởng thành rồi, cuộc hôn nhân này hi vọng sẽ bền vững ngọt ngào hơn.”

“Mình hi vọng có thể làm một người xứng đáng để anh ấy yêu.” Đề Lê thăm thía nói.

“[ha,] cậu đã từ chức, mình hiện có một công việc, muốn làm tiếp không? Hay chỉ muốn chuyên trách làm tình nhân?”

“Cái gì chuyên trách tình nhân?” Đề Lê liếc Tiểu Tuyết một cái. “Mình phát hiện Dịch Ấp Chấn rất bận, cho dù mình vụng trộm đi làm chắc cũng không biết đâu.”

“Tốt như vậy, mình có một người bạn mở công ty du lịch, công ty rất vui vẻ, nhưng cô ấy phụ trách việc thiết kế hành trình...”

“Cậu nói là thiết kế hành trình sao?” Đề Lê xen mồm hỏi.

“Không sai. Là công ty nhỏ nhưng ông chủ rất tốt. Người bạn này đang mang thai sắp sinh, cho nên muốn tìm một người làm tạm công việc của cô ấy...” Tiểu Tuyết nói.

“Cho nên không cần làm lâu dài? Nhưng mình chưa thiết kế hành trình bao giờ.” Cô chần chừ.

“Không thành vấn đề, cậu đi tuyển Châu u lâu như vậy thiết kế sẽ rất dễ dàng. Nếu không mọi người trong công ty sẽ giúp cậu, không cần lo lắng. Công việc này không vất vả lắm cũng không cần phải đi xa, có được không?”

“Nghe qua cũng tốt, nếu bạn cậu cho rằng mình có thể làm thì mình sẽ làm. Nghe nói công ty vui vẻ mình cũng muốn làm thử xem sao.” Đề Lê tươi cười nói.

“Không khí ở đó rất vui nha, ngay cả mình khi qua đó tìm cô ấy cũng có thể cảm thấy như vậy. Cậu làm thử xem, sau này có thể ở đây mà phát triển.”

“Àn, hi vọng mình sẽ làm tốt, nếu không thật có lỗi với cậu.”

“Cậu đừng nghĩ nhiều như thế! Hay bây giờ chúng ta tìm bạn mình luôn, để cô ấy nói công việc cụ thể với cậu rồi cậu quyết định có làm hay không.” Tiểu Tuyết đề nghị.

“Bây giờ?” Đề Lê bị hành động của Tiểu Tuyết dọa đến.

“Cậu không phải tình nhân dành đi Hongkong công tác sao, ít nhất đêm nay sẽ chưa về đâu? Vậy sao không đi được nha?” Tiểu Tuyết chế nhạo cô.

Cô đỏ mặt. “Cậu nói cũng đúng! Chúng ta đi, mình đến thanh toán.”

“Thay mình cảm ơn Dịch tiên sinh đã mời khách, làm mình có cơ hội ăn bữa tiệc cao cấp này nha!” Tiểu Tuyết hướng cô trừng mắt nhìn.

Đề Lê cầm lấy bóp da gõ Tiểu Tuyết.

8. Chương 08 Phần 1

Chương 8

Phương Đề Lê sau đó gọi cho Dịch Ấp Chấn hỏi khi nào anh trở về. Tuy rằng thái độ của anh vẫn lạnh như băng nhưng vì cô uy hiếp sẽ oanh tạc điện thoại anh, nên Dịch Ấp Chấn không cam tâm tình nguyện mà nói ra thời điểm trở về Đài Loan.

Sáng sớm Phương Đề Lê liền rời giường, cô cầm túi xách mang theo tư liệu đến công ty du lịch báo danh, bắt đầu công tác.

Hôm nay cô đến văn phòng, mang hạng mục còn lại thiết kế cho xong.

Phương Đề Lê làm được một lúc đã đến mười một giờ, cô vội vàng trở về. Cũng may công việc này dùng số hành trình thiết kế để tính tiền lương, không giới hạn về thời gian, chỉ cần có việc có thể rời khỏi văn phòng, miễn sao hoàn thành công tác là được.

Cô vội vàng đến tòa nhà tập đoàn Nguyên Tố, thì đã 12 giờ, Dịch Ấp Chấn hẳn là về đến Đài Loan rồi. Hi vọng cô có thể ăn một bữa cơm với anh.

“Xin chào, tôi lại tới nữa.” Đề Lê hướng bảo vệ cười cười. “Tôi muốn tìm Dịch Ấp Chân tiên sinh, xin hỏi anh ấy có ở đây không?”

Không ngờ bảo hướng cô cười có chút xấu hổ. “Là Phương tiểu thư a! Nhưng...”

“Có chuyện gì sao?” Đề Lê có dự cảm không ổn. Không phải Dịch Ấp Chấn hạ lệnh không cho cô vào chứ?

“Là Thẩm thư ký, cô ấy nói nếu Phương tiểu thư không phải đến vì việc công thì không cho cô vào.” Bảo vệ ngưỡng ngừng giải thích, kì thực hẳn rất thích Phương tiểu thư vui vẻ này, nhưng cấp trên đã ra lệnh, không thể không nghe.

“Thẩm thư ký?” Phương Đề Lê neho mắt. “Phiền anh gọi Phương thư kí, tôi nói với cô ta, xin anh!”

Bảo vệ chần chờ một chút, cuối cùng vẫn điện thoại. “Thẩm thư ký, Phương tiểu thư lại đến, kiên trì muốn nói chuyện với cô.”

Đề Lê đang muốn nhận điện thoại, không nghĩ tới bảo vệ gác điện thoại, sau đó quay đầu nhìn cô: “Thẩm thư kí nói cô ấy không muốn nói chuyện với cô, cô ấy nói... thật mất hứng.”

Nghe bảo vệ nói như vậy, Phương Đề Lê không khỏi thấy buồn cười. Hiện tại là sao? Vì sao cô là vợ lại bị thư kí của anh đối xử như vậy? Thật muốn đem Thẩm thư kí mà đuổi đi. Thèm nhỏ dãi chồng của cô, cô có thể khách khí sao?

Quả nhiên không bao lâu sau, Thẩm thư kí từ thang máy đi ra, dáng vẻ đi của cô tràn ngập sát ý. Đề Lê buồn cười nhìn Thẩm Phái Quân đi đến, chuẩn bị nghênh chiến.

“Phương tiểu thư, đây là nơi làm việc của chúng tôi, cô không phải nhân viên ở đây sao cứ đến đây làm phiền?” Thẩm thư kí không khách khí nói.

“Tôi không phải đi làm, tôi đến đây tìm Dịch tiên sinh.” Đề Lê trả lời.

“Trừ khi là Dịch tiên sinh nói rõ, nếu không tôi không thể cho cô vào. Phương tiểu thư, cô cứ như vậy sẽ làm phiền chúng tôi.” Thẩm thư kí nói chuyện còn nâng cao cằm, như là đang nói chuyện với thôn phụ không hiểu chuyện.

Phương Đề Lê nhìn đến tức giận. “Cô hiện tại như thế này thì sao? Cho rằng đem tất cả phụ nữ bên cạnh anh ấy đuổi đi thì anh ấy sẽ nhìn đến cô sao? Thẩm thư kí, buông tha cho Dịch Ấp Chấn đi! Cô không chiếm được anh ấy đâu.”

Lời của cô làm Thẩm Phái Quân sắc mặt trắng bệch, “Vậy cô có thể sao? Rõ ràng Dịch tiên sinh không để ý tới cô, cô còn muốn dây dưa, phải làm khó coi thế này sao?”

“Tôi... ” Phương Đề Lê thật đúng là nghèo từ ngữ. “Quên đi, tôi ở trong này chờ, chắc anh ấy cũng nhanh đến. Chẳng lẽ cô có thể đuổi tôi ra khỏi đây sao? Cho dù đứng ở cửa, tôi nhất định chờ anh ấy.”

“Cô... ” Thẩm thư kí cũng bị chọc tức, quay đầu trừng mắt bảo vệ. “Đem cô ta đuổi đi, về sau không cho bước vào đây.”

“Này... ” Bảo vệ đáng thương lâm vào thế khó xử giữa chiến tranh của hai cô gái này.

Đang lúc bảo vệ không biết nên nghe lời Thẩm thư kí đuổi Phương Đề Lê hay không thì một âm thanh kiên định vang lên.

“Đây là chuyện gì?” Dịch Ấp Chấn mới đi vào đại sảnh công ty, liền nhìn thấy vợ mình cùng thư kí kịch động nói chuyện, vừa nhìn cũng biết là đang cãi nhau.

Hai cô cùng chuyển hướng nhìn anh.

Đề Lê hai tay khoanh trước ngực, trừng mắt nhìn anh.

Mà Thẩm Phái Quân đã bắt đầu cáo trạng. “CEO, lúc anh không ở đây, Phương tiểu thư muốn xông vào, tôi đang nói chuyện với cô ấy...”

“Con mắt nào của cô thấy tôi xông vào? Tôi là nói chuyện với bảo vệ, cô vừa nghe tôi đến thì chạy nhanh xuống đuổi người.” Đề Lê không cho là đúng nói.

Địch Ấp Chấn nhíu mày, cảm thấy tình cảnh này thật thú vị.

“Em tới nơi này làm cái gì?” Anh nhìn Đề Lê tức giận đến đỏ bừng mặt, ánh mắt không tự giác toát ra ôn nhu.

“Em nhớ anh, muốn cùng anh đi ăn cơm, không được sao?” Cô tức giận nói. “Nếu anh nói không muốn em đến, về sau em sẽ không bao giờ bước chân vào công ty một bước. Nếu không thì nói rõ ràng với thư kí của anh, ông chủ muốn ăn cơm với ai ngủ với ai không liên quan tới cô ta.”

Nhìn cô tức giận nói, đáy mắt Địch Ấp Chấn thoáng hiện lên ý cười.

Phương Đề Lê vốn nghĩ anh vẫn giữ bộ dáng tình nhân mà khiến cô khó coi. Không nghĩ tới Địch Ấp Chấn kéo tay cô đi đến trước mắt bảo vệ, “Cậu biết cô ấy?”

Bảo vệ ngăn ngại, nhanh gật đầu. “Tôi biết, cô ấy đến đây vài lần.”

Vì thế Địch Ấp Chấn vừa lòng nói: “Cô ấy là vợ tôi, về sau cô ấy đến thì để cô ấy trực tiếp lên thẳng tầng 25 tìm tôi, làm phiền cậu.”

“CEO phu nhân? Địch phu nhân, nói sớm có phải tốt không!” Bảo vệ nhẹ nhàng thở ra. Nguyên lai đồn đãi nói Địch tiên sinh kết hôn, là thật nha!

Nhưng mà Thẩm thư kí bên cạnh sắc mặt trắng nhợt, thoát nhìn như bị đá kích rất lớn.

Đề Lê ngược lại có chút đồng tình với cô, vì thế đi qua nói: “Ngượng ngùng, không phải cố ý không lễ phép với cô, tôi sợ nói ra các người cũng không tin.”

Kết quả Thẩm thư ký hít một hơi thật sâu, sau đó nói: “Không biết cô là phu nhân CEO, thất lễ.”

“Tốt lắm, chúng ta đi thôi!” Địch Ấp Chấn lôi kéo cô hướng thang máy đi đến.

Đến tầng 25, vào văn phòng anh, Phương Đề Lê nhin không nổi hỏi.

“Em nghĩ anh sẽ bảo em dừng tới, nói tình nhân gì gì đó.” Cô liếc mắt nhìn anh một cái.

“Đó hiệp định bí mật của chúng ta.” Anh trầm mặt ngồi xuống, bắt đầu lấy tài liệu ra xem, không để ý đến cô.

“Nhưng về sau có khả năng em sẽ thường xuyên tới quấy rầy anh nha, anh có hối hận hay không?” Cô cố ý ám chỉ hỏi.

Anh ngẩng đầu nhìn cô một cái. “Em thất nghiệp?”

“Cái gì thất nghiệp?” Cô trừng anh, bắt đầu muốn lấy cục chặn giấy mà giết anh. Xong đời, cô gần đây ngày càng có khuynh hướng bạo lực. “Em từ chức.”

“Từ chức?” Anh thực sự kinh ngạc. Cô trước đây không để ý cảm nhận của anh, cứng rắn muốn dẫn đoàn, nay lại từ chức? Anh thật muốn hỏi nhưng ngại mặt mũi nên cũng không hỏi được.

“Đúng vậy, cho nên về sau anh phải nuôi em nha.” Cô nhếch môi nở nụ cười.

“Đây là nguyên nhân em sẽ thường xuyên đến tìm anh? Tính tiền cơm?” Anh buồn cười hỏi.

“Đúng vậy, muốn anh dẫn em đi ăn nha.” Cô khoa trương đi qua, ôm lấy cổ anh nói.

Không nghĩ tới anh xoay người, đem cô kéo ngồi trên đùi anh, sau đó cúi xuống hung hăng hôn cô.

“Địch Ấp Chấn...” Cô nhẹ nhàng mà lôi kéo caravat của anh.

Anh ngẩng đầu. “Chuyện gì?”

“Anh không phải muốn làm ở trong này à? Nếu như vậy, em sợ anh cũng thất nghiệp, đến lúc đó không ai nuôi em nha.” Không phải mang vợ đi khách sạn, chính là cùng cô thân thiết ở văn phòng, đây không phải là đáng về của CEO nghiêm túc nha.

Vấn đề của cô khiến anh cười ha ha.

Cô thấy vậy thì trong lòng có chút ngọt ngào

Cô rất yêu anh.

Sau khi Đề Lê tìm đến công ty ăn cơm với anh ngày đó, quan hệ của hai người coi như hòa hoãn. Chỉ có đôi khi anh lại nói chuyện lạnh băng làm cô trở tay không kịp. Bình thường Đề Lê rất nhẫn nại, hi vọng tức giận của anh theo thời gian sẽ tan hết, sau đó quên luôn cái chuyện tình nhân ngu xuẩn này.

Tuy rằng đôi khi Dịch Ấp Chấn khiến cô cảm thấy nản lòng, nhưng cô vẫn rất cố gắng cải thiện quan hệ hai người. Cô bắt đầu mua sách học nấu ăn, tuy rằng đa số thời gian anh đều tăng ca, nhưng cô vẫn có cách. Cô mang đồ ăn mình làm gói lại trực tiếp mang đến công ty cho anh ăn. Mỗi lần anh đều nói rất khó ăn, đôi khi đánh giá rất ác độc, nhưng là vẫn mang đồ ăn sẵn sạch.

Đề Lê mỗi lần về nhà đều nâng cái hộp trống trơn cười trộm, sau đó cố gắng cải thiện tay nghề, dù sao bây giờ cô cũng có thời gian.

Mặt khác, cô vui vẻ làm việc ở công ty du lịch, những hành trình cô thiết kế rất được khách hàng ưa thích. Công ty vẫn muốn cô tiếp tục đi làm, nhưng cô lo lắng vấn đề thời gian, cô muốn đền bù cho thua thiệt của ông xã hơn nửa năm qua nha.

Lúc chạng vạng, cô đang muối đồ chua thì điện thoại vang lên.

“Xin hỏi là Phương Đề Lê tiểu thư sao?”

“A, là tôi. Cô là Ngôn tiểu thư?” Đề Lê nghe ra thanh âm đối phương.

“Có thể gọi tôi là Lê Tịnh.” Đối phương thanh âm mỉm cười. “Tôi thật sự rất cảm ơn cô, đến công ty giúp tôi, còn thiết kế được những hành trình xuất sắc như vậy.”

“Không cần khách khí, tôi đến bây giờ vẫn nghĩ bản thân mình không làm được thế này đâu!”

“Đúng rồi, tối hôm nay có tiệc chúc mừng, cô không quên chưa? Chúng tôi đặt nơi rất nhẹ nhàng, cô có muốn cùng chồng đến không?”

“Ách... Kì thực tôi vẫn chưa hỏi anh ấy, không biết hôm nay anh ấy có tăng ca không. Thời gian là bây giờ đúng không?”

Đề Lê đã được thông báo cách đây hai ngày, công ty muốn làm một bữa tiệc nhỏ chúc mừng các tuyến du lịch cô thiết kế rất thành công. Nghe nói những người trong công ty thường hay tụ hội định kì với nhau, đối xử với nhau như thành viên trong đại gia đình.

Bọn họ có nói qua có thể đi cùng bạn bè, Đề Lê thực hi vọng Dịch Ấp Chấn có thể đi cùng, nhưng tâm tình của anh bất định như vậy, không chừng sẽ trả lại cô một câu “Anh không nhất định phải tham gia hoạt động xã giao của tình nhân.”, đến lúc đó chỉ sợ cô nhịn không được mà phát điên với anh.

“Kia không quan hệ, cô thử hỏi xem, không cần sợ chỉ có một mình Dịch tên sinh là đàn ông, chồng tôi cũng đi.” Ngôn tiểu thư làm việc rất gọn gàng, không nói thêm gì nữa.

“Tốt, tôi nhất định đến, gặp lại sau.” Đề Lê cúp điện thoại, vừa xoay người thì thấy Dịch Ấp Chấn mở cửa đi vào.

Cô chạy nhanh đến nói: “Hôm nay anh không tăng ca sao? Thật khéo, buổi tối em có một bữa tiệc nhỏ, anh... có thể đi với em không?”

“Tiệc gì?” Địch Ấp Chấn kinh ngạc hỏi.

“Là như vậy, Tiểu Tuyết giới thiệu em đến một công ty du lịch giúp bạn cô ấy. Em giúp bọn họ thiết kế hành trình mới rất được yêu thích, cho nên mọi người muốn làm một bữa tiệc nhỏ, cùng nhau ăn cơm, ca hát...”

Địch Ấp Chấn nghe vậy chân mày cau lại.

Thiết kế hành trình? Sau đó cô sẽ tiếp tục dẫn đoàn? Cho nên đây gọi là từ chức tạm thời sao? Mà cô học nấu cơm là cái gì, nhất thời hứng thú? Tâm của anh trầm xuống, sắc mặt liền khó coi.

“Anh không rảnh, em đi một mình đi!” Anh nói một câu rồi quay về phòng.

“Anh...” Đê Lê không biết anh lại làm sao, mỗi lần đang tốt như vậy, anh sẽ đột nhiên mất hứng, thái độ bỗng chốc lạnh băng, nói chuyện rất khó nghe. Cô thật sự sắp điên rồi.

Rõ ràng đã tan tầm lại nói không rảnh?

Che dấu thất vọng mãnh liệt trong lòng, cô quay đầu tiếp tục công việc bếp núc, đem tức giận cùng suy sụp phát tiết trên đồ ăn. Địch Ấp Chấn lúc này thay quần áo từ phòng ngủ đi ra.

“Nấu cơm?” Địch Ấp Chấn nhìn cô bần bịu. “Đó là chuyện vợ nên làm, em không cần vất vả như vậy.”

Đê Lê ảm nhẫn thất vọng xuống dưới lại nhất thời tức giận nảy lên, “Pháp luật có quy định làm tình nhân thì không thể nấu cơm sao? Nếu tình nhân này không ăn, em tìm tình nhân khác. Hay anh muốn em đem quần áo cởi ra chỉ mặc cái tạp dề này mới giống dáng vẻ một tình nhân?”

Địch Ấp Chấn bị cô trách móc không kịp nói gì. Nhưng hình ảnh cô chỉ mặc tạp dề lóe qua trong đầu, mặt anh không tự nhiên mà đỏ lên.

Nhưng Đê Lê cũng không có tâm tình thưởng thức vẻ mặt hiếm khi đỏ của anh, đem đồ chua nhét vào tủ lạnh, rửa sạch tay rồi đi thay quần áo.

Cô đứng bên tủ quần áo hít sâu, đem cảm giác ủy khuất ép xuống. Đê Lê cố ý lựa chọn bộ âu phục gợi cảm nhất, mang giày cao gót. Những thứ này mua vì muốn mặc cho anh xem, bởi vì trước kia cô rất trung tính, nay muốn nữ tính một chút.

Ai ngờ đến người này quá đáng như vậy? Rõ ràng đã thay quần áo nên không trở lại công ty, lại cứng rắn nói không rảnh, quả thực chính là tức chết người đi được!

Trang điểm xong, cô cầm lấy túi nhỏ ra khỏi phòng ngủ.

Địch Ấp Chấn vừa thấy dáng vẻ khêu gợi của cô, ánh mắt trừng lớn. “Em thực sự muốn mặc...”

Ai ngờ, cô đối với ý kiến của anh không hứng thú, cũng coi như không biết ánh mắt không đồng ý kia của anh.

“Tủ lạnh còn có một chút đồ ăn, anh có thể hâm nóng, nếu không có thể ra ngoài ăn, em đi đây.” Cô hướng Địch Ấp Chấn bỏ lại những lời này, nhìn cũng không thèm nhìn liếc ra ngoài.

Lúc trong thang máy, cô hít một hơi, “Dù sao đi nữa đây cũng là bữa tiệc mọi người vì người tổ chức, cố lên a Phương Đê Lê.”

Phương Đê Lê thành công bỏ những cảm giác không thoải mái ra sau đầu.

Nhân viên cơ quan du lịch đều rất vui vẻ hoạt bát, một đám người cùng nhau cười đùa, ngay cả ông chủ cũng vậy.

Bởi vì mọi người muốn làm cô tin tưởng vào công việc này, muốn cô tiếp tục ở lại.

Vui chơi giải trí một buổi tối, tan tiệc cũng là mười giờ.

“Đề Lê, cô nên đồng ý ở lại công tác nha!” Ngôn Lê Tịnh lời kéo tay cô, lại lần nữa nhắc tới chuyện công việc.

“Tôi cần chút thời gian, ít nhất là hai tháng, nếu đến lúc đó mọi người còn cần tôi, tôi sẽ đến làm.” Đề Lê hứa hẹn.

Cô dự tính cùng Dịch Ấp Chấn ở chung thêm một thời gian nữa, hi vọng có thể đánh vỡ cục diện bế tắc này. Đáng tiếc trước kia là cô mù quáng, hiện nay anh lại cố chấp, khiến cuộc hôn nhân này không viên mãn. Trò chơi tình nhân của anh khiến cô điên rồi, không biết lúc nào sẽ bùng nổ.

“Kia đương nhiên không thành vấn đề.” Ngôn Lê Tịnh cũng đáp ứng. “Muốn chúng tôi tiễn cô một đoạn không? Sao không gọi chồng cô tới đón!?”

“Không cần, tôi muốn đi bộ một chút, thuận tiện tiêu hóa. Tôi đi trước đây, bye bye mọi người.” Đề Lê xoay người cùng mọi người tạm biệt.

“Ngủ ngon, lần khác gặp!” Mọi người cũng nhiệt tình tạm biệt cô.

Vì thế cô một mình đi về phía trước, cũng không để ý chân vì giày cao gót mà đau đớn, cô cần đi một chút để phân tán bớt cảm xúc trong lòng.

Sau khi tan cuộc vui thì tâm tình lại tịch mịch. Nhìn từng đám người dần biến mất ở đầu đường, gió ban đêm thổi vào cô thật lạnh.

Hôm nay đối với cô mà nói là một đêm có giá trị kỉ niệm, mấy năm nay cô luôn cố gắng làm việc, hoàn thiện mình để xứng đôi với anh. Nay cô có chút ít thành công, nhưng vì sao lại thế này?

Cô cho rằng bản thân càng giỏi thì sẽ càng tới gần Dịch Ấp Chấn, nhưng thực tế, ngay cả chia sẻ thành công với cô anh cũng không muốn. Cô ngu xuẩn trốn tránh vấn đề lại đem hôn nhân của mình đẩy vào ngõ cụt.

Cho dù cô đã thừa nhận sai lầm, muốn cải thiện quan hệ, nhưng mỗi lần cô cảm thấy sắp thành công thì anh sẽ lạnh lùng hắt cô một gáo nước.

Giờ này khắc này, cô cỡ nào khát vọng anh có thể ở bên người cô.

Một trận đau lòng mãnh liệt đánh úp lại, cô nhất thời không thể đi tiếp. Ngồi xổm ngay tại chỗ dưới ánh đèn đường, cô cúi đầu, nước mắt liền thi nhau rơi xuống.

Chương 9

Dịch Ấp Chấn cảm thấy chính mình đại khái sắp điên rồi.

Một trăm linh một lần nhìn đồng hồ, anh không ngừng đi lại trong phòng khách, tâm tình nôn nóng.

Kì thực từ lúc cô ra khỏi cửa anh đã hối hận. Thấy cô ăn mặc xinh đẹp gợi cảm như vậy nhưng lại không phải đi với anh, anh thật khó chịu.

Tức giận làm anh tin tưởng bản thân không đi với cô là đúng.

Hôm nay khó lắm anh mới không tăng ca, muốn về nhà mang cô ra ngoài ăn cơm, thuận tiện hẹn hò. Không nghĩ tới vừa tới nhà đã cùng cô khó chịu, mà cô cứ thế đi ra ngoài.

“Đã 12 giờ rồi, thế nào còn chưa về?” Anh tức giận dậm mạnh chân, suy nghĩ tiếp, “Có thể bị say hay không? Có thể bị người đàn ông khác mang đi hay không? Hay là trên đường gặp người xấu? Đáng chết, sao không gọi mình đến đón?”

Vấn đề là, sao anh không tự động gọi cho cô nói rằng anh sẽ đến đón?

Đáp án đối với Dịch Ấp Chấn mà nói rất đơn giản, anh không muốn mất mặt. Trước kia anh có thể, nhưng mà hiện tại anh không muốn sủng cô quá đáng.

Anh nôn nóng cầm lấy điện thoại, bấm số của cô, điện thoại vừa chuyển thì anh nghe âm thanh mở cửa. Dịch Ấp Chấn theo phản xạ ngắt điện thoại sau đó ngồi ngay ngắn trên sofa, tay cầm điều khiển từ xa, bắt chéo chân làm bộ dáng nhà nhả mà hoàn toàn quên rằng, bình thường anh không có bắt chéo chân.

Đề Lê chậm rãi mở cửa tiến vào, động tác có chút chậm, vẻ mặt mệt mỏi. Cô không nói gì, cũng không có biểu cảm gì.

Bình tĩnh của cô khiến anh bất mãn bạo phát.

“Trẻ như vậy mới trở về, chơi rất vui, luyến tiếc trở về sao? Em có thể về trẻ chút nữa, nhà chúng ta cũng không có gác công.” Tức giận cùng ghen tuông tràn ra.

Lời nói của anh làm cô có chút hi vọng.

“Anh... Đang đợi em sao?” Trong mắt cô hơi sáng, vẻ mặt mệt mỏi tươi lên không ít.

Dịch Ấp Chấn sửng sốt một chút, lập tức chăm chọc bĩu môi.

“Em nghĩ gì vậy?” Thanh âm của anh lại hồi phục lạnh như băng. “Quan hệ chúng ta là gì? Chờ cửa là chuyện của vợ chồng, em cảm thấy anh cần thiết phải đợi em sao?”

Anh dùng câu hỏi này trả lời cô, thật có lực công kích.

9. Chương 08 Phần 2

Ánh mắt cô trở nên âm trầm, tiếp theo cô chậm rãi cười, tươi cười kia có chút thống khổ. “Đúng nha, xem ra câu hỏi của em thật ngốc.”

“Em...” Anh phát hiện sắc mặt cô không tốt, đang muốn hỏi xem cô không thoải mái chỗ nào thì cô đã xoay người vào phòng.

Dịch Ấp Chấn gõ mặt bàn một cái, suy sụp muốn điên cuồng hét ra tiếng.

Được rồi! Việc này thật tốt, cô chưa về, anh nôn nóng đến phát điên. Nay cô đã về, anh lại bất an muốn cắn người, rốt cuộc là tình huống gì?

Dịch Ấp Chấn lại ở phòng khách đi qua đi lại, rốt cục quyết định muốn cùng cô hảo hảo nói chuyện một chút, nếu cứ như vậy, anh chưa làm cô nổi điên thì anh đã điên trước rồi.

Cất bước đến phòng ngủ của hai người, anh mở cửa thì sửng sốt không thấy cô đâu. Nhưng rõ ràng vừa nãy cô vào phòng mà? Phòng tắm cũng trống trơn, chẳng lẽ ở phòng khác?

Đang định xoay người tìm phòng khác thì một âm thanh nhỏ nhất vụn vặt kéo bước chân anh. Dịch Ấp Chấn nghiêng tai lắng nghe, còn có âm thanh hít mũi dứt quãng. Anh kinh ngạc mở to hai mắt cẩn thận tìm, mới nhìn thấy bên kia giường lồi lên một cái đầu nhỏ, đi vòng qua giường liền nhìn thấy cô.

Đề Lê ngồi trên mặt đất cạnh giường, dưới ánh đèn mờ nhạt khóc nức nở không tiếng động. Cô khóc chuyên tâm như vậy, cả cái mũi đều đỏ, anh đứng trước mặt cũng không phát hiện.

Dịch Ấp Chấn cảm thấy ngực mình như bị đâm một cái.

Cô vừa trở về sắc mặt đã không tốt, chẳng lẽ ở ngoài bị khi dễ? Nhất thời tức giận nổi lên.

“Đề Lê.” Anh ngồi xổm trước mặt cô, không dám to tiếng.

Mẹ nó, để anh biết là ai làm, anh sẽ vận gãy cổ đối phương. Từ lúc biết cô đến nay, anh chưa từng thấy cô khóc như vậy.

Đề Lê ngẩng đầu nhìn anh, nhưng thấy mặt anh ôn nhu thì nước mắt rơi càng nhiều, cả người khóc rống lên.

Địch Ấp Chấn hoàn toàn bị dọa sợ, chạy nhanh đem cô ôm vào trong lòng, cố gắng trấn an. “Ngoan, đừng khóc. Nói cho anh biết là ai khi dễ em? Công việc mới không thuận lợi sao?”

Anh trong lòng nghiêng răng nghiêng lợi, tràn đầy xúc động thô bạo, nhưng đôi tay ôm cô rất nhẹ nhàng, giọng nói mềm mại, không muốn làm cô hoảng sợ.

“Ô... Địch Ấp Chấn...” Cô ôm lấy cổ anh khóc rất thương tâm.

Cô nghĩ ngồi dưới ánh đèn đường khóc đã đủ, không nghĩ tới về nhà nghe câu nói lạnh băng của anh lại òa khóc lần nữa.

“Hừ, không có việc gì. Nói anh biết, là ai?” Anh đem cô ôm vào lòng, sau đó để cô ngồi trên đùi.

“Em đã nói... Chính là anh... Đầu là anh, anh thực sự thật xấu nha...” Cô nghĩ đến khoảng thời gian áp lực này nhịn không được lại bật khóc.

Cô đơn như vậy, tịch mịch như vậy, vượt xa những gì cô có thể chịu đựng. Cô cho rằng mình không tới gần anh, không yêu thương quá nhiều thì khi anh đưa ra lời chia tay có thể một mình mà sống. Nhưng bây giờ anh chưa chính thức vứt bỏ cô, cô đã thống khổ như vậy, đợi đến khi anh hoàn toàn không yêu cô nữa, cô sẽ như thế nào?

Nghĩ đến đây, cô có thể không khóc sao?

“Anh?” Anh kinh ngạc hỏi, hoàn toàn không ngờ kẻ đầu tiên là chính mình. “Anh... Làm gì?”

“Anh... Rất nhiều a!” Cô nín khóc, khịt khịt mũi. “Em biết trước kia là em không đúng, làm anh thất vọng. Nhưng em đã cố gắng sửa chữa, mỗi khi em cảm thấy có chút thành công thì một câu của anh có thể mang em trở về đích ban đầu.”

“Đó là bởi vì anh không thể cân bằng.” Anh thở dài, quyết định nói rõ tâm tình. Mặt mũi mà nói tất nhiên quan trọng, nhưng lúc này để ý còn ích gì. “Em vội vàng vì công việc, thích công việc, nhiệt tình yêu thương công việc, sao với CEO là anh còn chuyên nghiệp gấp trăm lần. Anh luôn vì em mà điều chỉnh công việc. Còn em, chỉ cần một cuộc điện thoại, có thể bỏ xuống tất cả mà đi. Chẳng lẽ làm chồng, anh không thấy đau xót, không thấy thất bại sao?” Âm thanh của anh đầy cô đơn.

“Không phải như thế.” Cô đột nhiên ngẩng đầu nhìn anh, nhịn không được lấy tay chạm vào khuôn mặt u sầu của anh. “Em không biết nhiều chuyện, kì thực muốn nói những chuyện này với anh từ lâu rồi, nhưng mỗi lần em muốn nói thì càng chọc anh tức giận...”

“Không sao, lúc này anh sẽ nghe em.” Địch Ấp Chấn nhớ lại tình cảnh trước đây. Kì thực anh cũng không muốn tức giận bất thường như thế.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, ngượng ngùng đem mặt dán vào ngực anh, mới chậm rãi mở miệng. “Kì thực sau khi chúng ta kết hôn, em rất lo lắng.”

“Lo lắng cái gì?” Sau khi kết hôn? Lâu như vậy? Sao anh không phát hiện?

“Lo lắng một ngày nào đó anh sẽ phát hiện, phát hiện...” Cô mũi chua xót nói. “Phát hiện em căn bản không xứng với anh, giống như sau một giấc ngủ dài tỉnh dậy, bỗng nhiên phát hiện mình sai lầm bao nhiêu...”

“Cái gì?” Anh phi thường kinh ngạc thẳng thân mình. “Em vì sao có ý nghĩ này? Anh chưa bao giờ cảm thấy em không xứng với anh, ý nghĩ này từ đâu em có?”

“Em biết anh không nghĩ như vậy, nhưng em cảm thấy lúc ấy anh hồ đồ mới cưới em, một ngày nào đó sẽ hối hận. Anh xem, chúng ta kết hôn vội vàng như vậy, ngay cả cơ hội hối hận cũng không có liền trở thành vợ chồng.”

“Nhất thời hồ đồ? Không có cơ hội hối hận?” Địch Ấp Chấn nghe xong nhất thời há hốc mồm, trong đầu cô nghĩ gì a? “Em nếu biết được anh đã phải tổn bao tâm tư mới mang em tiến vào được lễ đường thì sẽ không nói như vậy!” Anh lẩm bẩm, cảm thấy rất buồn cười, hóa ra là vậy, anh hoàn toàn không nghĩ tới.

“Mang em tiến vào lễ đường?” Đổ lại thành cô kinh ngạc.

Anh bắt đắc dĩ thở dài. “Chẳng lẽ không đúng sao? Anh sợ đêm dài lắm mộng, sợ em dây dưa không chịu gả cho anh, sợ em cự tuyệt. Cho nên cố trong một lần làm tình mà dụ hoặc em gặt đầu gả cho anh, chỉ có giờ phút này em mới không có phòng bị, anh nói cái gì cũng đồng ý...”

Trả lời của anh làm cô đỏ mặt. “Nào có như vậy? Anh xem em như sắc nữ lang sao?”

Nhưng anh nói cũng không sai, mỗi lần anh chạm vào cô, cô sẽ nhanh chóng bị lửa đốt toàn thân, mất hết lí trí, trong đầu chỉ có anh.

“Không cần ngưng ngừng, anh rất vừa lòng về điều này, ít nhất cũng an ủi được tự tôn nam tính của anh.” Anh cười khở.

“Tự tôn của anh có gì cần an ủi? Chẳng lẽ anh không biết mình rất tài giỏi sao? Không chỉ là công tác, không chỉ là ngoại hình, tính cách anh cũng không có gì đáng soi mói...Bất quá thời gian này anh thật quá đáng.” Cô bổ sung một câu, còn khiển trách nhìn anh.

“Ách, cái này nói sau, lúc này em còn chưa nói hết. Vì sao em cảm thấy một ngày nào đó anh sẽ ‘tĩnh lại’, phát hiện chúng ta không xứng đôi? Chẳng lẽ...”

“Em cũng biết sợ hãi của bản thân có chút buồn cười, thậm chí trốn tránh không nghĩ, nhưng tất cả xảy ra thật nhanh, cứ như giấc mộng. Ngày đó trong cửa hàng tiên lợi, vì một quả trứng luộc nước trà mà quen biết anh. Vài ngày sau em có một bạn trai đẹp mê người, chưa đến một tháng đã thành Dịch phu nhân, Đây không phải mộng thì là gì? Giấc mộng tốt đẹp như vậy, thật không chân thật, lúc nào cũng có thể thức tỉnh. Anh có biết nếu tỉnh lại sẽ có cảm giác thế nào không?”

“Chẳng lẽ đây là báo ứng cho việc anh quá vội vàng sao? Anh muốn đi đường tắt, nhanh chóng biến em thành của anh, lại làm em sợ hãi như vậy, tạo thành vấn đề trong hôn nhân của chúng ta.” Anh chậm rãi hồi tưởng quá trình quên biết rồi kết hôn của hai người.

“Ngay từ đầu, em rất cố gắng giải quyết nỗi sợ hãi này, nhưng em phát hiện em không làm được. Cho nên em muốn thành công, rút ngắn khoảng cách với anh, hi vọng mộng đẹp có thể thành sự thật...” Cô nghĩ đến lí do này mà trước kia điên cuồng làm việc, nay lại phát hiện bản thân thật ngây thơ.

“Trời ạ!” Nghe cô nói vậy, anh bỗng nhiên tỉnh ngộ. “Đây là lí do em liều mình làm việc sao? Đây là nguyên nhân hai phần ba thời gian em đều ở nước ngoài sao?”

Cô ngưng ngừng xem anh, sau đó gật gật đầu. “Em đương nhiên không thể giống anh thành CEO, nhưng ít nhất em có thể trở thành một người dẫn đoàn tài giỏi.”

“Vậy anh hỏi em, lúc em rời đi, không nhớ anh sao? Không luyến tiếc? Không thống khổ sao?” Anh thì thống khổ đời mạng, nhưng lại buông tay để cô đi, không hạn chế tự do của cô.

Anh, kỳ thực cũng sợ cô hối hận khi gả ỉnh?

Anh kì thực không hào phóng như vậy, nguyện ý để cô làm việc cũng chỉ vì sợ mất đi cô. Đến giờ phút này anh mới thừa nhận.

“Đương nhiên có a! Em ở nước ngoài lúc nào cũng muốn gọi cho anh, nhưng lại sợ em sẽ ỷ vào anh. Em cũng không nghĩ quấy rầy sinh hoạt của anh...”

“Quấy rầy? Sinh hoạt của anh?” Anh kinh ngạc bật cười. “Chúng ta là vợ chồng, em là vợ anh, một nửa kia của anh. Em có hiểu không? Chúng ta là một thể. Chẳng lẽ em sợ quấy rầy đến sinh hoạt của mình sao? Đây là lí do vì sao gần đây anh mất đi nhần nại, em không có đem mình trở thành một nửa của anh.”

“Em biết em sai rồi!” Cô trơ mặt ra ôm lấy anh. “Cho nên anh mới cố ý muốn em làm tình nhân, đúng không?”

“Anh thừa nhận là muốn chọc tức em. Anh sớm đã muốn nói ọi người ở công tu biết em là vợ anh, nhưng bởi vì em chưa từng xuất hiện, cho nên không ai biết em. Nhưng khi em nói làm tình nhân cũng tốt, anh cảm thấy cố gắng nửa năm là vô ích, đợi bao lâu nữa em cũng không tỉnh ngộ, sẽ không hiểu em không chỉ là bạn gái hay bạn giường mà là vợ của anh.”

“Anh nghĩ em thích bị người khác hiểu lầm là tình nhân của anh sao? Lúc ấy em bị đả kích rất lớn. Người ngoài cũng cho rằng chúng ta không xứng. Không ai nghĩ em là bạn gái hay vợ anh, lại nghĩ là tình nhân. Anh có biết điều này khiến em rất sợ hãi...”

Anh nhìn vẻ mặt đau đớn của cô, tâm không khỏi nhói một cái.

“Em... Thật sự là đồ ngốc. Người khác nghĩ gì thì mặc kệ, anh yêu là em, cho anh nhiều người hơn anh vẫn chọn em. Nhìn thấy em ngốc vù vù mà lấy 5 đồng muốn mua cái trứng 7 đồng, anh liền bắt đầu thích em. Một cô gái chân chất đáng yêu như vậy làm anh luyến tiếc rời mắt.”

“Anh... Từ khi đó liền thích em?” Không phải mình cô ngay lúc đầu bị anh hấp dẫn, anh cũng vậy sao?

“Đúng.” Anh hôn hôn cái trán của cô. “Em có biết tình anh hướng nội. Ngay lần đầu tiên gặp em liền thích em. Bởi vì quen em mà thế giới của anh sinh động lên, bởi vì biết em, yêu em mà anh khát khao có một gia đình. Muốn nắm tay em cùng nhau bước hết cuộc đời này. Cảm giác này... Em hiểu không?”

Lúc anh nói ra lời này, lòng cô bị ngọt ngào lấp đầy, mắt mờ sương, Cô nhìn anh tha thiết. Giờ khắc này cô cũng hiểu được, một người đàn ông khi đã chọn bạn đồng hành trong suốt cuộc đời, sẽ không tùy tiện mà hủy bỏ ước hẹn này.

“Địch Ấp Chấn...” Cô ôm mặt anh, “Em thật sự... thật sự yêu anh, hi vọng ánh mắt anh nhìn em vĩnh viễn không thay đổi... vĩnh viễn ôn nhu như vậy nhìn em. Cho dù em ngốc, nhận ra quá trễ, cũng hi vọng anh buông tay em.”

“Buông tay em?” Anh nở nụ cười, trong mắt cũng mang theo lệ ý. “Ý nghĩ này chưa bao giờ xuất hiện trong lòng anh.”

Nghe vậy cô dùng sức tiến vào lòng anh, rơi nước mắt.

Mà anh ôm chặt cô, nhiệt tình hôn, cảm nhận được sinh mệnh hai người gần sát thân mật...

Anh cuối cùng cũng có được một người vợ hoàn chỉnh.

Đề Lê nằm trong lòng Địch Ấp Chấn đã lâu, cô thấy buồn ngủ, nhưng luyến vòng tay của anh nên vẫn chưa đứng lên.

“Ngô, ông xã...”

Tiếng nói cô non mịn mềm mại, xưng hô ghê tởm như vậy mà hiện nay cô kêu thật tự nhiên.

“Ân?” Nằm dưới sàn lại ôm bà xã, anh cũng không muốn động dậy.

“Em nên đi tắm rửa, đã khuya nha.” Cô lười biếng nói.

“Là đã khuya, chắc là ba giờ rồi.” Anh trả lời.

“Nhưng em thật mệt mỏi.” Cô thở dài, sau khi tham gia bữa tiệc, cô lại đi bộ hơn hai giờ ngoài đường, chân thật đau.

“Muốn anh giúp em không?” Anh nhéo má cô một cái.

“Sao lại nhéo má em? Dù sao anh cũng nói giúp em, em ngủ đây.” Cô đem mặt vùi vào ngực anh.

“Tốt, vậy em ngủ đi!” Anh công cô đứng dậy vào phòng tắm, chuẩn bị quần áo sạch sẽ. Trong suốt quá trình này anh vẫn công cô trên lưng, dường như cô không có chút sức nặng nào vậy.

Đề Lê cứ như vậy ở trên người anh không muốn xuống.

Thật vất vả xả nước, anh đem cô đặt bên bồn tắm cởi quần áo. Nhìn gương mặt mệt mỏi của cô, anh cởi quần áo cô nhưng không mang theo chút tình dục nào, sau đó ôm lấy cô để vào nước ấm áp.

“A!” Chân vừa chạm vào nước, cô vội kinh hô.

“Làm sao vậy?” Anh phát hoảng, nhanh chóng ôm lấy cô, kết quả khiến quần áo trên người đều ướt. “Anh đã thử nước rồi, không nóng mà?”

“Không phải, là chân của em xước da, đụng tới nước thật đau.” Cô cau mày nói.

“Xước da?” Anh cẩn thận đem cô ngồi trên bồn tắm, sau đó để chân cô lên đùi mà kiểm tra. “Sao có thể như vậy? Để xước đến thế này, em cũng không phải con nít a.”

“Em... Giày cao gót cọ vào chân!” Cô bĩu môi nói. Còn không phải do anh làm hại, khiến cô lắc lư đi bộ đến hai giờ.

“Biết đau chân còn mang, anh rất tí thấy em mang giày cao gót.” Anh lấy trong ngăn tủ ra một hộp thuốc, sau đó giúp cô tiêu độc.

“Ai bảo anh không đi với em! Anh không biết em rất khổ sở a. Bữa tiệc hôm nay là chúc mừng thành công của em. Em cuối cùng có thể tìm được công việc mới, không cần phải rời Đài Loan dài ngày, lại có thể phát huy sở trường, muốn cùng anh chia sẻ, cuối cùng anh lại không đi...” Cô thì thào oán giận.

“Thật vậy chăng?” Anh kinh ngạc ngẩng đầu. Đáng chết, lúc trước sao anh không chịu hỏi thêm vài câu. Vừa nghĩ cô lại muốn dẫn đoàn tâm tình liền thật xấu. “Anh nghĩ em nhanh như vậy đã tìm công việc mới, tiếp theo sẽ không ở nhà nữa. Anh sợ anh không chịu nổi, cho nên tâm tình rất kém.”

“Anh chính là vậy, mỗi lần nói đến công việc của em anh đều không muốn nghe, kì thật, trong thời gian qua xảy ra rất nhiều chuyện... Em rất muốn nghe ý kiến của anh.”

“Vậy em nói anh nghe đi!” Anh đem vết thương của cô xử lí ổn thỏa. “Tốt rồi, sau khi tắm sạch sẽ tiêu độc một lần nữa.”

Vì thế anh cùng cô cùng rửa, nghe cô kể về công việc, bao gồm tình hình ở công ty trước kia, lí do vì sao cô vội vàng mang đoàn kia đi, vì sao cô từ chức và như thế nào mà tìm được công việc này. Hết thấy hết thấy làm anh thấy mình thật mù quáng, tất cả hôm nay cũng do anh hiểu lầm cô. Nếu anh quan tâm hỏi cô nhiều hơn một chút, nếu anh không vì tự tôn mà làm mặt lạnh, hẳn là hai người có thể sớm hòa hảo hơn, không cần dày vò nhau như vậy.

“Ai, anh cảm thấy mình được khai sáng nha, biết làm một người đàn ông yêu em thế nào.” Anh thở dài, ôm cô vào ngực.

“Ai nha, chúng ta cũng coi như là vợ chồng mới cưới, cho nên cần thông cảm với nhau nhiều hơn.” Cô tươi cười quay lại ngất mũi anh.

“Vậy hôm nay em đi ăn tiệc vui không?” Anh hỏi.

“Rất vui, đáng tiếc anh không đi, mọi người trong công ty như người nhà, rất vui vẻ.” Cô trả lời.

“Vì thế nên em đến 12 giờ mới về, cũng không gọi điện cho anh? Em có biết sàn nhà suýt nữa bị anh đạp sạt không?”

“Có sao? Lúc em vào nhà anh đang coi tivi không phải sao?” Cô hoài nghi hỏi.

“Ần hừ!” Anh khụ hai tiếng. “Đàn ông cũng có tôn nghiêm, được không?”

Đề Lê nở nụ cười. “Anh không cần ai oán! Bữa tiệc mười giờ đã kết thúc rồi.”

“Mười giờ? Vậy em đón xe gì đi mà về trễ vậy?” Anh kinh ngạc hỏi.

“Còn không phải anh.” Cô một ngụm cắn ngón tay anh. “Từ một nơi vui vẻ đi về, cảm thấy rất cô đơn, nghĩ đến tình trạng của chúng ta bỗng nhiên thấy tuyệt vọng. Em không biết anh vì sao luôn tức giận, không biết nếu thật sự mất đi anh sẽ thế nào... Cho nên em ngồi khóc bên đường, may là có rất ít người đi qua, nếu không sẽ dọa đến họ a.”

“Ngồi khóc ngoài đường?” Anh chỉ nghĩ đến hình ảnh kia thôi đã đau lòng. Làm cô cảm thấy cô đơn và nhận áp lực lớn như vậy không phải là kế hoạch của anh.

“Có thể là đi bộ hai giờ nên chân mới bị xước.” Cô nhàn nhạt nói.

“Cho nên hai giờ kia em chính là vừa đi vừa khóc sao? Trời ạ, anh thật hi vọng lúc đó ở bên cạnh em.” Anh tự trách mà ôm chặt cô.

“Không sao, hiện tại anh đang ở bên em, đúng không?” Cô ôm lấy anh an ủi.

“Về sau chúng ta có gì cũng phải nói rõ ràng, không cần phải tra tấn nhau thế này.”

“n, hảo. Vậy anh còn muốn chơi trò tình nhân không?” Cô bỗng nhiên nghĩ đến điều này bèn nhanh chóng hỏi.

“Không chơi nữa, em không biết anh bị tra tấn thế nào đâu.” Anh lớn tiếng thở dài.

“Anh rất thức thời. Nhưng sau này anh vẫn phải cho em tiền, nuôi em, bởi vì em chưa đi làm lại sớm vậy đâu.”

“Đương nhiên, không thành vấn đề.” Anh vui vẻ một ngụm đáp ứng. “Nhưng em có thể đáp ứng một yêu cầu của anh không?” Anh chậm rãi nói.

“Yêu cầu gì?” Cô có chút dự cảm xấu.

Địch Ấp Chấn nhếch miệng cười với cô, sau đó thì thầm bên tai, “Mặc tạp dề cho anh xem một lần.”

“Tạp dề? Em vẫn hay mặc mà, hôm nay không phải mới mặc sao?” Cô ngây ngốc hỏi.

Vì thế anh hướng cô ái muội cười, cô bỗng nhiên hiểu được ý của anh.

“Địch Ấp Chấn!” Phương Đề Lê đỏ mặt thét chói tai.

Phản ứng của cô khiến anh cười to một trận.

10. Chương 10 [hết]

Chương 10

Địch Ấp Chấn dừng xe ở quán bowling, Đề Lê tự mình mở cửa xuống xe. Nhìn thấy anh thì khom người làm vội cái gì đó.

“Đề Lê, em đang làm cái gì?” Anh nhìn thấy động tác của cô khiến cái váy bị kéo lên cao, liền nhanh chóng đứng chạy tới sau lưng cô che lại.

“Lấy đồ ăn a!” Cô hoàn toàn không phát hiện anh nói chuyện có chút nghiêng răng nghiêng lợi. “Anh xem, sáng nay em làm sushi, còn có trà Nhật Bản.” Cô đặc ý mang ra một hộp đồ ăn.

Lại là đồ ăn?

Địch Ấp Chấn sắc mặt có chút xanh. Thời gian này anh thật sự bị sự nhiệt tình nấu nướng của cô chinh sắp chết. Cô cả ngày học món mới, làm anh cũng giống như chuột bạch rất đáng thương, ngon hay không ngon đều phải nếm. Hiện tại, anh đang cố gắng thuyết phục cô trở về cuộc sống đi ăn ở ngoài trước đây.

“Đây là trận đấu bowling hữu nghị, không phải buổi dã ngoại ăn cơm.” Anh phi thường nghiêm túc nói cho cô.

“Em biết a! Đây là hoạt động công ty của anh nha, đôi thắng cuối cùng có thể có vé đi suối nước nóng ở Nhật Bản. Em đã nghiên cứu qua quy tắc thi đấu, nếu anh muốn thắng thì phải theo em a!” Cô rất tích cực tham gia các hoạt động của công ty anh.

Hôm nay tuy rằng trang điểm theo phong cách vận động, nhưng cô cũng rất tốn công a. Mái tóc buộc đuôi ngựa khiến cảm cô hơi nhon, nhìn càng đẹp mắt. Áo màu trắng tương xứng với váy ngắn thể thao kết hợp với đôi giày màu trắng, nhìn cô tràn đầy sức sống và như trẻ hơn vài tuổi.

Vì muốn tất cả phụ nữ trong công ty hết ảo tưởng với anh, cô quyết định tham gia hoạt động của công ty, xác nhận CEO đã kết hôn trước mắt mọi người. Không nghĩ tới làm bà xã người ta cũng mệt như vậy, thời gian này cô không đi làm nhưng cũng rất bận rộn nha!

“Vậy em muốn mang đồ ăn là cho đối thủ của chúng ta ăn sao?” Anh nâng cằm, chỉ vào túi đồ ăn trong tay cô.

“Đương nhiên là muốn cho anh ăn, thân ái.” Cô cười meo meo nói, còn kiễng mũi chân hôn một cái vào má anh.

Anh thối mặt kéo cô qua, một tay đón lấy hộp thức ăn. “Anh còn nghĩ muốn thắng thì phải mời đối thủ ăn, sau đó bị tiêu chay ảnh hưởng trận đấu...”

Đương nhiên câu sau anh nói rất nhỏ không dám để bà xã đại nhân nghe thấy, tránh việc cô dùng ánh mắt thương tâm nhìn anh.

Hai người đi đến hội trường, khung cảnh náo nhiệt nhất thời im lặng, mọi người đều mang lực chú ý dồn vào anh và cô. Có người đến chào hỏi, cũng có người từ xa nhìn lên, không quên thảo luận nho nhỏ.

Đề Lê rất hào phóng tươi cười cùng mọi người, kết quả là không khí hội trường cũng tốt hơn.

Trận đấu bowling này anh bị cấp trên ủy thác chuẩn bị chỗ nghỉ cùng sân đấu. Tuy là trận đấu nhưng chủ yếu là quan hệ hữu nghị nên mọi người tham gia có vẻ đông.

“Các vị đồng nghiệp, mời mọi người im lặng, trận đấu bowling hôm nay có phần thưởng rất hấp dẫn, là chuyến du lịch 5 ngày tại suối nước nóng ở Nhật Bản, mọi người không cần giữ lại thực lực, hãy chơi hết mình.” Người chủ trì tuyên bố. “Rút thăm phân tổ đã hoàn tất, công bố trên bảng ở vách tường phòng nghỉ, mời mọi người hãy đi tìm thành viên của tổ mình, trận bóng sau 15 phút nữa sẽ bắt đầu.”

Đề Lê lôi kéo Dịch Ấp Chấn. “Anh đi xem nhanh đi, xem cùng tổ với ai.”

“Xem? Em cũng muốn tham gia trận đấu?” Anh trả lời.

“Trận đấu? Em là người nhà nha, đến giúp vui đâu có muốn tham gia.” Cô kinh ngạc nói.

“Người nhà cũng có thể tham gia, anh giúp em báo danh, em không phải hứng thú với suối nước nóng củ Nhật Bản sao? Anh cười hỏi.

“Giúp em báo danh? Được rồi, vậy anh xem xem em cùng tổ với ai, dù sao ai em cũng không biết. Còn có anh thì đấu xong có thể ăn.” Cô đưa anh hộp thức ăn.

Dịch Ấp Chấn vụng trộm trợn trừng mắt, sau đó bước đi đến áp phích bên kia xem. Không đến vài phút sau, anh đã trở lại, sắc mặt xem ra có chút quỷ dị.

“Làm sao vậy? Em với ai một tổ? Anh phải dẫn em đi gặp họ nha! Hay anh cũng không biết họ?” Đề Lê hỏi. Anh là cán bộ cao cấp, nhân viên cấp dưới không biết cũng là bình thường.

“Anh biết.” Sắc mặt của anh có chút khó xem. “Em thực sự muốn tham gia sao?”

“Anh vì sao như vậy hỏi? Không phải anh giúp em báo danh sao?”

“Anh không nghĩ tới em cùng tổ với các cô ấy.” Anh thật sự có chút buồn rầu.

“Ai?” Cô thật sự rất hiếu kì... Chẳng lẽ là...

“CEO hảo.”

“Dịch tiên sinh, xin chào.”

Vài tiếng ân cần thăm hỏi đánh gãy cuộc trò chuyện của hai người, Đề Lê quay người liền thấy hai cô gái đã sẵn giọng khi với cô khi lần đầu cô đến công ty anh.

Cô bồng tỉnh.

“Ông xã, giúp bọn em giới thiệu một chút!” Cô đẩy đẩy Dịch Ấp Chấn bên cạnh.

Địch Ấp Chấn nhìn nhìn cô, thế này mới mở miệng. “Đây là quản lý phòng PR Triệu Mĩ Hoa, đây là thư kí hành chính tổng hợp Lí Khởi Anh, về Thẩm thư kí... Chắc mọi người cũng biết nhau.”

Thẩm thư kí đứng ở sau Triệu Mĩ Hoa cùng Lí Khởi Anh, bị giới thiệu đến cũng gật cái đầu.

Nhất thời không khí có chút cứng ngắc, vài người đứng ở nơi đó, bỗng nhiên không biết mở miệng thế nào.

“Xin chào mọi người tôi là Phương Đề Lê.” Đề Lê đánh vỡ cục diện bế tắc. “Có biết chúng ta ở dãy bóng nào nào?”

“Dãy hai mươi ba, thật tiện nói cho cô biết, CEO ở dãy hai mươi sáu.” Triệu Mĩ Hoa mau mồm, lập tức trả lời.

“Cám ơn cô.” Đề Lê nói xong xoay người nhìn Địch Ấp Chấn. “Một chút gặp lại, xem chúng ta ai may mắn hơn, có thể vào chung kết.”

Địch Ấp Chấn có chút lo lắng xem cô, nhưng cô không một chút để ý theo ba người kia đi đến dãy bóng của tổ.

Bốn người không ai nói gì, chọn giày rồi đổi giày, không khí có điểm quỷ dị. Đề Lê thấy các cô trao đổi ánh mắt, nhìn không được mở miệng.

“Tôi không biết các cô thế nào, nhưng tôi rất muốn đi suối nước nóng Nhật Bản, cho nên tôi sẽ cố gắng thi đấu, hi vọng được các cô chỉ bảo nhiều hơn.”

Ba cô gái đồng thời nhìn cô, rốt cuộc Lí Khởi Anh cũng mở miệng.

“Chúng ta sao lại khéo vậy, bị xếp cùng một tổ?” Lí Khởi Anh hoài nghi hỏi.

“Cũng thật khéo.” Đề Lê gật gật đầu, sau đó sững sốt. “Đợi chút, cô sẽ không nghĩ là tôi động tay động chân đi? Đây là công ty các cô nha, tôi chỉ là người nhà đến giúp vui, không thể làm chuyện này được.”

“Chúng tôi trước đây đối với cô không lễ phép, chắc cô vẫn ghi hận trong lòng? Chẳng lẽ cô không nói qua với CEO những gì chúng tôi đã nói với cô?” Triệu Mĩ Hoa hỏi. Lúc trước khi nghe Thẩm thư kí nói cô không phải tình nhân mà là vợ của CEO, cảm các đều muốn rút xuống.

“Tôi có nói với anh ấy bị lầm là tình nhân, nhưng cũng không nói các cô...Bất quá, có khả năng anh ấy đã biết, ngày đó anh ấy cũng thấy các cô vây quanh tôi nói chuyện a! Chẳng lẽ cô cho là anh ấy sắp xếp chúng ta cùng tổ sao? Không có khả năng, lúc này anh ấy còn có vẻ không muốn tôi thi đấu nha.”

“Cô... Không tức giận?” Triệu Mĩ Hoa lại hỏi.

“Tức giận cái gì?” Đề Lê hỏi lại. “Đương nhiên rồi, Địch Ấp Chấn ở công ty được hoan nghênh như thế, làm vợ tất nhiên tôi sẽ không thoải mái, nhưng anh ấy đã kết hôn, có bản lĩnh có thể đến đoạt a! Tôi sẽ giữ anh ấy thật tốt. Tôi còn muốn cảm ơn các cô đã đánh giá tôi cao như vậy, tình nhân? Diện mạo này của tôi... Thật sự là quá khen rồi.”

Ba cô gái nghe xong mặc dù không tình nguyện nhưng khéo miệng vẫn gợn lên độ cong khả nghi, vụng trộm cười.

“Dù sao cũng đã thế này, chúng ta cùng nhau thi đấu đi!” Đề Lê cao giọng nói, chuẩn bị chém giết.

Bốn mươi phút sau, tổ Đề Lê hoàn thành vòng đấu loại, nhìn sau dãy bóng hai mươi sáu vẫn chưa xong, cô tự động chạy sang xem.

“Oa phun, người này thật là Địch Ấp Chấn?” Đề Lê nhìn anh chơi bóng, ánh mắt mở thật to.

Mọi người đứng bên cạnh xem cuộc chiến cũng ngạc nhiên không kém, Địch Ấp Chấn nằm trong đội ở thế hạ phong, mà con sâu làm rầu nồi canh trong đội này lại chính là CEO mọi người sùng bái.

Khi Đề Lê nhìn thấy anh lần thứ hai ngã chỉ vì một quả bóng bình thường thì không khỏi rên rỉ. Xem ra muốn đi Nhật Bản chuyến này chỉ có thể dựa vào cô.

“Đúng vậy, không nghĩ tới CEO như vậy...” Triệu Mĩ Hoa ở bên cạnh đi theo nói chuyện phiếm.

“Thất vọng sao?” Đề Lê cười quay đầu hỏi, mấy người phụ nữ xung quanh khoe miệng nhin ý cười, cuối cùng không nhin được mà che miệng cười nhanh.

Địch Ấp Chấn chơi xong ngồi bên cạnh cô, anh trừng mắt liếc một cái, “Chơi xong rồi sao? Thua?”

“Thắng.” Đề Lê nhìn mấy cô gái bên cạnh, mọi người nhìn nhau cười, sau đó tản ra để hai người bồi dưỡng tình cảm. “Nhưng là tổ của anh có vẻ không vui nha!”

Địch Ấp Chấn thấy cô ở cùng với mọi người không tệ nên cũng yên tâm.

“Còn chưa có kết thúc, cái gì cũng khó nói.” Anh có chết cũng không thừa nhận bản thân mình chơi kém.

Hai người hàn huyên vài câu, tiếp theo lại đến Địch Ấp Chấn thi đấu. Đề Lê giữ chặt anh, thì thầm bên tai, “Nếu lần này thắng, em sẽ mặc tạp dề cho anh xem.”

Chỉ thấy Địch Ấp Chấn đứng thẳng, trên mặt đỏ ửng. Anh thắng một đường tiến lên phía trước, cầm bóng, ra tay....

Tiếng thở dài lên bốn phía.

CEO vĩ đại CEO trượt ngã.

Anh quay đầu hung hăng trừng mắt với cô, trách cô quấy nhiễu anh chơi bóng.

Đề Lê nhún nhún vai, cười đến thực vô tội.

Cuối cùng kết quả thi đấu lại là tổ của Đề Lê thắng, không chỉ mọi người bất ngờ mà ngay cả Địch Ấp Chấn cũng không thể tin

Bất quá làm mọi người ngoài ý muốn là, hôm đó trận đấu sau khi kết thúc, đoạt được cuối cùng giải thưởng lớn dĩ nhiên là Đề Lê này tổ, không chỉ có mọi người ngoài ý muốn, ngay cả Địch Ấp Chấn đều hô to bất khả tư nghị.

Xem ra Phương Đề Lê cũng mặt giỏi hơn Địch Ấp Chấn, chỉ là cô không biết mà thôi.

Chín giờ đêm, Địch Ấp Chấn cùng Phương Đề Lê ở trong thư phòng.

Địch Ấp Chấn ánh mắt nhìn chằm chằm màn hình máy tính, hai tay cố gắng gõ bàn phím, đang cố gắng giải quyết công việc. Công tác nửa ngày, thừa dịp rảnh rỗi một chút mà nhu nhu gáy, vừa vận lại thấy Phương Đề Lê cũng ngồi bên cạnh với chiếc máy tính khác.

“Em đang xem gì vậy?” Anh đứng dậy, đi đến bên người cô, thấy cô đang mở vài trang web về suối nước nóng ở Nhật. Bên cạnh máy tính còn cuốn sổ nhỏ, ghi lại những nơi đồ ăn ngon, phong cảnh đẹp, mua sắm giá rẻ, tư liệu tỉ mỉ rõ ràng, so với báo cáo khi đi học còn nghiêm túc hơn.

“Không có, anh không cần em giúp anh nên em sẽ đi một mình a!” Cô đem cuốn sổ cất đi không cho anh nhìn nữa.

“Em thật sự muốn bỏ lại anh cùng các cô ấy đi Nhật Bản?” Anh nheo lại mắt hỏi.

“Hắc hắc, cái kia...” Cô cười gượng hai tiếng. “Ai bảo tổ các anh thua, em rất nghiêm túc cổ vũ nha.” Cô nhỏ giọng nói.

“Cố lên?” Anh nhớ đến chuyện tốt ngày đó cô làm. “Đều là em làm hại, còn dám nói? Hiện tại lại muốn bỏ anh lại mà chạy đi Nhật. Là ai nói nếu anh tặng ca về nhà làm thêm sẽ giúp anh, làm thư kí của anh.”

“Em có làm việc với anh, về việc thư kí là do anh chán ghét em đánh chữ quá chậm làm thấp hiệu suất làm việc của anh a! Thấm thư kí có thể làm việc với anh, nên trao cho cô ấy một cái cúp nha.”

“Em nói lại lần nữa xem?” Anh tới càng gần.

“Được rồi, anh muốn thế nào bỏ qua? Em cũng không muốn bỏ anh lại đi Nhật Bản, nhưng các cô ấy nói có anh đi sẽ không tự nhiên nha.”

“Nhưng như thế cũng rất quá đáng, em phải bồi thường anh.”

“Uy, ngưng ngay cái ánh mắt mê đắm này.” Cô nhảy xuống ghế dựa, nhanh chóng cách xa anh một chút. “Tôi sẽ không phối hợp những ý tưởng kì quái của anh.”

“Đây không phải là ý tưởng của anh, không phải là của em sao. Ngày đó không phải chính em đề xuất sao? Cô gái này dám dùng chiêu kia với anh, hại anh mất mặt trước bao nhiêu nhân viên.

“Mặc kệ mặc kệ, đem hình ảnh trong đầu anh xóa đi.” Cô nhanh chóng thoát khỏi vòng tay anh lui về cửa. “Anh chắc là mệt rồi? Em giúp anh nấu ly trà.” Nói xong chạy nhanh như chớp.

Nhìn dáng cô chạy trốn, anh không khỏi lắc đầu cười.

Địch Ấp Chấn trở lại ghế tiếp tục làm việc, hi vọng có thể dư ra một ngày cùng cô đi nghỉ. Không thể đi Nhật với cô cũng có thể đi Châu u. Thừa dịp cô còn chưa đi làm, anh nhất định phải cùng xuất ngoại với cô một chuyến.

Không nghĩ tới nửa giờ sau cũng không thấy cô. Anh cau mày, “Cô gái này, pha trà hay ngủ a?”

Đang lo lắng muốn đi tìm cô thì cửa thư phòng bật mở.

Đề Lê hai tay bưng một cái khay thức ăn.

Nhưng làm anh trông mắt lớn không phải là trên khay có gì mà là cách ăn mặc khiến người ta phun máu mũi của cô.

Nhìn theo góc độ của anh chỉ thấy phía trước cô tạp dề bao phủ, hai tay trơn mịn, đùi cũng trắng nõn, chỉ nhìn được đến nửa đùi vì bị tạp dề che khuất.

Mau trong người nhanh chóng đổ ra, anh nhìn thật lâu cũng không chớp mắt.

Thấy phản ứng của anh, cô hé miệng cười, đem khay tới trước mặt anh. “Muốn trà huân y thảo? Tước gia? Hay muốn loại khác?”

“Lại đây.” Anh hướng cô vươn tay.

Cô lắc lắc đầu nhìn anh, bắt đầu lui về sai, nói gì cũng không chịu để lộ mông ra. “Anh có 5 phút nghỉ ngơi, muốn em mặc tạp dề cho anh xem, những cái khác không có nói.”

“Cho em năm giây, bằng không anh sẽ ra tay.” Anh uy hiếp. Nào có ai đưa con mồi đến trước mặt lại không cho cắn nuốt? Điểm này cũng thật không nhân đạo.

“Em mới không cần.” Cô hướng anh thè lưỡi, bắt đầu nhanh chóng lui về phía sau.

Kết quả chưa kịp đến cửa đã bị ôm cổ.

“A, ha ha ha, anh bị lừa.” Cô toàn thân bị anh ôm lại cười ha ha. “Anh nghĩ em sẽ không mặc gì phía trong đúng không? Anh là sắc lang, sắc lang! Cô cười vui vẻ lộ ra quần soóc đáng yêu ở dưới. Thật ra cô có mặc quần áo ở trong, chính là cố ý tạo ảo giác thôi.

“Em thật sự rất không hiểu đàn ông.” Anh kiểm chế cô, đem cô áp ở trên tường.

“Có ý tứ gì?” Cô ngừng cười bắt an nhìn ánh mắt đầy dục hỏa của anh.

“Tưởng tượng chính là xuân dược tốt nhất.” Nói xong anh cúi đầu hôn cô, dùng thân mình chặt chẽ đem nàng áp ở trên tường.

Cảm giác được cứng rắn của anh nổi lên, cô đỏ mặt.

Cô chỉ có thể rên rỉ đáp lại anh càn hôn, đầu óc bắt đầu không rõ ràng. Tay cô nâng lên ôm cổ anh, mọi giác quan nhanh chóng chỉ còn có anh.

“Địch Ấp Chấn.....”

“Ân?”

“Lần sau đổi lại anh mặc tạp dề cho em xem được không?” Cô hai mắt mờ sương, nghiêm túc hỏi.

Phản ứng của anh là nhăn mi hỏi lại, “Em nghĩ thế nào?”

“Mặc kệ mặc kệ, người ta muốn xem, người ta muốn xem!” Cô bắt đầu nháo anh.

Anh một tay giơ lên liền gọn gàng giữ lấy cô, “Em... nói nhiều quá.”

“Ồ...” Cô kêu rên.

Ngay sau đó một trận bão táp khiến cô mất đi năng lực suy nghĩ. Cô âm thầm thề nhất định có một ngày bắt anh mặc tạp dề.

Về phần Địch Ấp Chấn cuối cùng có hay không bị bà xã dụ lợi cùng uy hiếp mà làm ra việc tổn hại tôn nghiêm của đàn ông?

Việc này chỉ có vợ chồng họ mới biết được.—Hoàn—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mat-the>